

கடவுள் துணை.

வீரமாமுனிவர்

சரித்திரமும்

பாடற்றொகுதிகள் முதலியனவும்.

இஃது

தஞ்சை

உயர்திரு. ஆரோக்கியசாமி நாடார்

அவர்கள் குமாரர்

திருவாளர்

ஆ. பொன்னுசாமி நாடார்

அவர்கள்

விருப்பத்தின்படி

தஞ்சைக் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

T21181

R004F03

சர்வேஸ்வராயநம:

வீரமாமுனிவர் அருளிச்செய்த
கீருக்காவலூர் கலம்பகமும், அன்னையழங்கலந்தாதீயும்,
தேம்பாவணியிற்சிலபாடலும், வண்ணமும், வாமன் சரித்திரமும்,
புத்தகப் பெயாட்டவணையும்

சென்னைக் கல்விச்சங்கத்து மாநேசராகிய
அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையவர்களால் செய்யப்பட்ட
வீரமாமுனிவர் சரித்திரமும்.

இவராலும், சில வித்துவான்களாலும், பல
பிரதிகளைக்கொண்டு சொல்நடைக்கும் பொருணடைக்கு
மொப்பப் பழுதறவாயப்பட்டு தஞ்சை நகரத்துப்
பூங்கொடி, சின்னப்பிள்ளை குமாரர்
ரா-ரா மரியப்பிள்ளையவர்கள் தம்பி
அப்பாவு பிள்ளையென்பவராலும்
நூலாதிக்கப் பிள்ளையென்பவராலும்

இரகக்ஷணிய-ஸ்ரீ சூஅாசயூஉ-ல்
அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

அவை

தஞ்சை பூக்காரத்தெரு அர்ச். வியாகூல மாதா கோவில் உத்தர
வீதியில் மிராசுதாரும், கலால் கண்டிராக்கடரும், கலால் அறிவுரைக்
கழகம்-தஞ்சை நகராண்மைக் கழகம்-தஞ்சை மாநாட்டாண்மைக் கழக
உறுப்பினரும், தஞ்சை மிருக கஷ்ட விலக்கு சங்க உபதலைவரும்,
தஞ்சை S. P. C. A. பசுமடத்துக் கழகத் தலைவருமான
உயர்திரு. ஆறேக்கியசாமி நாடார் அவர்கள் குமாரர்
உயர்திரு. ஆ. பொன்னுசாமி நாடார் அவர்களால்

பொதுநலங் கருதி,

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கக்
கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தில் மறு அச்சு யேற்றப்பெற்றன.

1 ST JANUARY 1936.

ஶீரமாமுனிவர்செய்த

தேம்பாவணிப்பாடல்

ஶநிலநன்மைநிறைவுமோர்குறைமுற் நின்மையுந்தொழ்த்தகுந்தெய்வ
மாறிலவியல்பேவேரிதாய்க்கிளைத்து வரும்பல சினையெனநூலோர்
ஆறிலக்கணங்களுரைத்தவையுள்ளோ னுண்டகையிலனலனென்றார்
தாறிலசுடரைமைவாரிந்தன்ன சாற்றுதம்புன்சொலாலவையே

எ-து, மட்டின்றியெல்லாநன்மைநிறைவு மெல்லாக்குறையின்மையு
மென்றிவ்விரண்டேயேவரும்வணங்கத்தகுமெய்க்கடவுட்குரியமாறாத
குணமதாமே. இதுவேராகக்கொண்டு கிளைத்த பலகொம்புகளின்றன்
மையாலிக்குணத்தை விரித்து நூலோர் மெய்யான தேவனையறிவதற்
காறிலக்கணங்களைச் சொல்லியவையெலாமுடையோன் நேவனே
யென்ற ரவற்றுளொன்றாயினுங் குறைந்தெல்லா வற்றையுமில்லா
தவன்றேவனல்லனென்றார். ஆகையாலவன்றந்த கதிருளசூரியனை
மையாலெழுதினாற் போல நானுமென்புன் சொல்லாலத்தேவாறிலக்
கணங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவேனென்றான் சூசையென்க.

தன்வயத்தாதன்முதலிலதைல் தரும்பொறியுருவிலதைல்
மன்வயத்தெல்லாநவமுளதைல் வயின்றொறும்வியாபகதைல்
பின்வயத்தின்றியொருங்குடனனைத்தும் பிறப்பித்தசாரணதைல்
பொன்வயத்தொளிர்வான்முதலெலாவுலகும் போற்றுமெய்யிறைமையினிலையே.

எ-து, தன்னுலாதலுந்தொடக்கமின்றியாதலு மைம்பொறிக்குரிய
வுருவிலதைலு நிலைபெற்ற சகல நன்மையுளதைலுமெங்கும் வியாபக
தைலுந் தன்னையல்லா தோருதவியின்றி யெல்லாவற்றையு மொருங்
குடன் படைத்தவாதி காரணதைலு மென்றிவ்வாறிலக்கணங்கள்
பொன்னொளிர் வானுலகு முதலெல்லவுலகும் வணங்கத் தகுமெய்க்
கடவுளின்றேவதத்துவமிதே யென்றனென்க.

அறக்கடனீயேயருட்டடனீயே யருங்கருணாகரனீயே
நிறக்கடனீயேதிருக்கடனீயே திருந்துளமொளிபடஞான
நிறக்கடனீயேநிகர்கடந்துலகின் நிலையுநீயுயிருநீநிலநான்
பெறக்கடனீயேதாயுநீயெனக்குப் பிதாவுநீயனைத்துநீயன்றே.

கார்த்திரள்மறையாக் கடலினுண்மூழ்காக் கடையிலாதொளிர் பாஞ்சுடரே
நீர்த்திரள்சுருட்டிமாறலையின்றி நிலைபெறுஞ்செல்வநற்கடலே
போர்த்திரள்பொருதக் கதவிடாவரணே பூவனந்தாங்கிய பொறையே
சூர்த்திரள்பயக்குநோய்த்திரள் துடைத்துத் துகடைத் துயிர்தருமமுதே.

வீரமாமுனிவர் சரித்திரம் எழுதிய

அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையவர்களின்

சரித்திரச் சுருக்கம்.

உண்மை விளக்குஞ் சாதாரண சத்தியவேதத் திருச்சபையின் பிரதான சேகசபைக்குருப்பிர சாதிகளாய்ச் சிந்துதேசத்திற்கெழுந்தருளிவந்த தத்துவபோதகசுவாமி வீரமாமுனிவர், சாங்கோபாங்கர் முதலிய தபோதனர்கள், சமஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளைச் சம்பூரணமாயுணர்ந்து இத்தேசத்துப் பூர்வ விருத்தாந்தங்களையும் பற்பல கலைஞானங்களையும் நன்றாகவாராய்ந்தறிந்து நிகரற்ற பாண்டித்திய வல்லவர்களாய்ப் பற்பலவேதவிவரணவுன்னத பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தனர். அவைகளைச் சென்னைக் கல்விச்சங்கத்து மாநேசராகியும் இங்கிலீசு பாஷையிற் பண்டிதராகியும் தமிழிலக்கணவிலக்கிய ஆராய்ச்சியின் மிக்க புலவராகியும் வேதவிற் பன்னராகியும் விடையுயர்ந்த மாணிக்கத் தீபம்போல விளங்கியிருந்த அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையென்பவர் மிகுந்த பிரயாசப்பட்டு மஹா வருமையாகச் சம்பாதித்து அவைகளின் கட்டுரை யலங்காரத்தையுங்கருத்தினுட்பத்தையும் யாவருங்கேட்டு வியப்புறும்படியாக நாடோறும் பிரசங்கித்து வந்ததுந்தவிர அவற்றின் அருமைகளைச் சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் பிரதான தலைவர்களாகிய, பிரான்சிஸ் உவைத்து எல்விசு துரையவர்களுக்கும், ரிச்சார்டு கிளார்க்குத் துரையவர்களுக்கும், ஜெனரல் மல்க்கன் துரையவர்களுக்கும், பெஞ்சமின் பாபிங்கடன் துரை முதலிய அநேகந் துரைகளுக்கும், விளங்க விரித்துரைத்து இரோப்பு தேசத்துக் கல்விச் சங்கத்தினும் பொன்மலையுச்சி மேலெறிக்குஞ் செஞ்சுடரொப்பப் பிரகாசிக்கும்படியாகவுஞ் செய்தனர். மேலும் முன்னோர் கையெழுத்தாயெழுதிப் படித்துவந்த செபங்கள், மந்திரங்கள், பிரார்த்தனைகள் முதலியவைகளைப் பரிசோதித்து, லத்தீன் முதலிய மூலபாஷையின் முதலாட்களுக்கிணங்க வொத்திட்டுப் பிழையறத்திருத்தி அவைகளை யொரு புத்தகமாகச் சேர்த்து ஆத்துமவுத்தியானமெனப் பெயரிட்டுப் புதுவை மேற்றிராணியா ரவர்களறுமதியின்மேல் அச்சிற்பதிப்பித்தனர். சாதாரண சத்தியவேதக் கிறிஸ்தவர்களொருவரும் நியாயஞ்சொல்ல மாட்டார்களென் நகங்கொண்டு பொன்னம்பலஞ் செய்தவேத விகற்பத்துக்குத் தக்க கண்டனையாகப் பற்பல நியாயப் பிரமாணங்களைக் காட்டி வேத நுட்பங்களைப் புகட்டிச் சிறந்த அலங்காரமாய் தெவிட்டாத மதுரமாய்ச் செப்பரும் பொருளாய்ப் பிணித்து, திக்கார

மென்னும் அரிய பிரபந்தமொன்றினைச்செய்தனர். அப்பிரபந்தத்தை முன்னிவ்விடம் வந்திருந்த கும்பகோணங்கோர்ட்டு சிரஸ்தாதாராகிய மஹா-நா-நா சாயிநாத முதலியாரவர்கள், சமஸ்கிருத வித்துவான்கள் தமிழ்ப்புலவர்கள் முதலியோரைச் சபைபுகட்டி அரங்கேற்றுவதல் செய்வித்து அதனைக் கேட்ட யாவரு மகிழ்ந்து மிகவுங் கொண்டாட இரத்தின மிழைத்த கண்டிகைமாலையும், விலையுயர்ந்த வுபயசூரத்துச் சாலுவையும், வெகுமதியாக வளிக்கப்பெற்றனர். அன்றியும், சென்னைக் கல்விச் சங்கத்துப் பிரதான பண்டிதர்களு மற்றச் சாஸ்திரிகளும், வித்துவான்களுமிப் பிரபந்தத்தின் சொற்றிறத்தையும், பொருட்டிறத்தையும் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து இப்பிரபந்த மிகுந்த பயனுளதென்று சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலுஞ் சாத்து கவிகள் பாடியளிக்க, அவைகளை யந்நான் முடிவிற் சேர்த்தச்சிற்பதிப்பித்தனர். இதுவுமல்லாமல் புறச் சமயத்தாரைச் சாதாரண சத்திய வேதத்தி னியாயப்பிரமாணங்களைக் கொண்டு போதித்துத் திருப்பியும், ஏழை பரதேசிகளுக்கு கன்ன வஸ்திராதிகளை யளித்தும் வந்தனர். மேலும் இவர் வீரமா முனிவருடைய சரித்திரத்தைத் திரட்டி, செப்பரு மலங்காரக் கோவையாக்கி இங்கிலீசு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து அச்சிற்பதிப்பித்ததமன்றி, இந்துக் கிறிஸ்தியன் அப்சர்வரென்னு மொரு புத்தகம், தமிழுமிங்கிலீசுமாக வெழுதினர். அன்றியும், தேவார முதலிய அநேகங் கீர்த்தனைகளுஞ் செய்தனர்.

இப்படிப்பட்ட கீர்த்திப் பிரதாபம் பெற்ற வேதவிற்பன்ன வித்துவ சிரோமணிக்கு சூஆசயினுலு புரட்டாசிமீ உடவ கடவுள் மோட்சானந்த பேரின்ப செல்வபாக்கியத்தை யளிக்கச் சித்தமாகி அவரைத் தம்முடைய திவ்விய சந்திதானத்திற்சேர்த்துக்கொண்டார்.

தேம்பாவணிப் பாடல்.

தேறுந்தயையின் முனிவோய்நீ சினத்திற்குநன் செய்கனிவோய்நீ
 கூறுங்கலை யற்றுணர்வோய்நீ கூறுந்தொனி யற்றுரைப்போய்நீ
 மாறும்பொருள் யாவிலுரின்றே மாறாநிலைகொள் மரபோய்நீ
 யீறுந்தவீர் துன்புகழ்க்கடலாழ்ந் தெனக்கேகரை காட்டருளாயோ.
 ஒளிநாக்கொடுவான் சடர்புகழ் வொளிநாக்கொடு பன்மணிபுகழ்க்
 களிநாக்கொடு பற்புன்புகழ்க் கமழ்நாக்கொடு காமலர்புகழ்த்
 தெளிநாக்கொடு நீர்ப்புனல் புகழத்தினமே புகழப்படுவோய்நீ
 அளிநாக்கொடு நானுனைப் புகழவறியா மூகையுணர்த்தாயோ.

வீரமாமுனிவர் (Father Beschi)

8.11.1680ல் இரோப்பிய வெனிஸ் நாட்டில் பிறந்து, 1698ல் சேசு சபை சார்ந்து, 12-ஆண்டு தேவகலைகள் கற்றுத்தேறி, 1710 பிற்பால் இந்திய கோவாவில் நாவாயிகந்து, மதுரை மிஷினிச் சேர்ந்த ஏலாக்குரிச்சி, ஐயம்பேட்டை, மணற்பாடு, அம்பலக்காட், மைலை முதலிய விடங்கள் தங்கி அதிமிகப் பலரை மெய்யும் மதமாற்றி, உயிரிழப்புத் தண்டந்தப்பி, 5-ஆண்டுகளுள் தமிழ் இலக்கிய விலக்கண வல்லுனாகி, தேம்பாவணி, தொன்னூல் விளக்கம், சதூகராதி, திருக்காவலூர் கலம்பகம், அவ்ளையழுங்க லந்தாதி, வேதிய ரொழுக்கம், வேத விளக்கம், வண்ணம், லத்தீன் குறள், முதலிய பற்பல நூற்கள் இயற்றி 4-2-1747ல் கடவுள் திருவடி நீழலில்—அம்பலக்காட்டில்—இன்புற வதிந்த பெரியார். Father Beschi's Life by Rev. L. Besse, S.J.

வீரமாமுனிவர் சரித்திர வரலாறு.

இந்து தேசத்திற்கு வந்திருந்து சமஸ்கிருதமுந் தமிழுஞ் சம்பூரணமாயுணர்ந்து, இத்தேசத்துப் பூர்வ விருத்தாந்தங்களையும் பற்பல கலைஞானங்களையு மாராய்ந்தறிந்த இராஜரிஷியாகிய வீரமாமுனிவர் லத்தீன் பாஷையிலெழுதிவைத்த செந்தமிழிலக்கணத்தை இங்கிலீசு பாஷாந்தரப் படுத்தி யச்சிற் பதிப்பிக்கும்படி சென்னைக் கல்விச் சங்கத்துக்குத் தந்து மீளவும், இங்கிலாண்டு தேசத்திற்குச் சென்றங்கிருக்கின்ற பெஞ்சமின் பாபிங்கடன் துரையவர்கள் வீரமாமுனிவருடைய பிரபந்தங்களெல்லாவற்றையுந் தேடி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவராதலாலும், அவற்றிற் சில பிரபந்தங்களை லண்டன் பட்டணத்திலே தானே யச்சிற் பதிப்பித்து இத்தேசத்துக் கனுப்பிப் பிரபலம் பண்ண விருப்புற்றிருக்கிறவராதலாலும் வீரமாமுனிவருடைய சரித்திரமும் விவரமாய் வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்ட தின்மேல், இப்பொழுது சென்னைக் கல்விச் சங்கத்திற்குத் தலைவரான மாமணிகளுக்குள்ளே விலையேறப்பெற்ற வயிரமணியாக விளங்கிச் செந்தமிழ் கொடுத்தமிழென்னு மிருவகைத் தமிழினையு முணர்ந்து இலக்கண விலக்கியங்களையுந் தெளிந்து அச்சங்கத்துக்குக் கலைஞானத் தாயாகிக் கல்வியமுதாட்டிக் கருணை முகங்காட்டி யதனைக் கனிவாக வளர்த்து வருகின்ற ரிச்சார்டு கிளார்க்குத் துரையவர்களுடைய வுத்தரவின்படியே வீரமாமுனிவருடைய சரித்திரமிப்பொழுதெழுதப்பட்ட வரலாறெப்படியென்னில், முன்னாலே அருந்தமிழ்க் கலைகளையாய்ந்து அநேக பிரபந்த ஆசிரியராயிருந்த புதுச்சேரி வித்துவான் சாமிநாதபிள்ளை யென்பவர் வீரமாமுனிவரது சரித்திரத்தை விருப்புற்றாராய்ந்து சூளாகூ-ம்-ஸ்ரூ எழுதிவைத்ததைக்கொண்டும், கொழுகொம்பில்லா தலைகொடி போலும், கொழுனனில்லாக் குலக் கொடிபோலும் ஆதாரமின்றித் தேய்ந்துகிடந்த ஆரியம், தெலுங்கு, மலையாண்மை முதலிய இத்தேசபாஷைகளிற்றேர்ந்து தமிழிலக்கண விலக்கியத்தை யொருங்குணர்ந்து சென்னையிற் கல்விச் சங்கம் நாட்டு தற்கு வேண்டுமுயற்சி செய்தமைத்து அப்பல் கலைச் சங்கத்தைப் பாண்டியனைப்போலும் பாது காத்திருந்த பிரான்சீஸ் உவைத்து எல்லீசு துரையவர்களுடைய அநுமதிப்படி சூ-அ-யி-ம்-ஸ்ரூ வீரமாமுனிவர் வாசம் பண்ணின ஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று அவர் செய்த நூற்களைச் சேகரம் பண்ணிக்கொண்டு வரப்போயின பொழுது அங்கங்கே யவருடைய வர்த்தமானங்களை யறிந்துங் கேட்டு மிருந்த சீஷ வருக்கங்களை வினவித் தெரிந்தெழுதி வைத்திருந்த குறிப்புக்களைக் கொண்டும், வீரமாமுனிவர் தமிழ் லுண்டுபண்ணின பிரபந்தங்களி லுந் தமிழை லத்தீன் முதலிய பாஷைகளில் மொழி பெயர்த்த புல்தகங்களிற் கண்டிருக்கிற பற்பலசங்கதிகளைக்கொண்டும், நிச்சயித்து

ஆராஉஉ-ம்(வரு சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தில் தலைமைப் புலமையுத்தியோகஸ்தர்களி லொருவராகிய அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையவர்களாலெழுதப்பட்டது.

வீரமாமுனிவர் சரித்திரம்.

இராஜ ரிஷியாகிய வீரமாமுனிவருடைய சரித்திரத்தைச்சொல்வதற்கு முன் அவரிந்தச் சிந்துநாட்டுக்கு வந்த வரலாற்றைச் சொல்வது மதற்கடுத்த கருமமாதலா லவ்வரலாற்றைச்சுருக்கமாயாரம்பத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதெப்படியெனில், உலகரட்சகரான சேசக்கிறிஸ்துநாதர் அவதாரம் பண்ணின அசிய கண்டத்துக்குட்பட்ட பூகோளத்துக்கு நடுப்பட்ட திருநகரமாகிய செருசலேயி லிருந்து அதற்கடுத்த அராபி பாரசு தேசங்களின் வழியாக இரட்சகருடைய அனுக்கிரகத்தாலவருடைய பிரதானசீஷர்களிலொரு மாதவரிஷியாகிய ஆர். தோமையாரென்னும் அப்போஸ்தலரானவர் சத்தியவேத விசுவாச வித்தை யிந்த இந்து தேசத்தி லாதி காலத்திலுன்றி முளைப்பித்தார். இவ்வண்ணமே சத்திய வேத விசுவாசவித்தானது இரோப்புக் கண்டத்திலு மிரட்சகருடைய சீஷர்களால் முளைக்கப்பட்டு திவ்விய விருட்சமாக வளர்ந்து படர்ந்து இரோமை நகரத்தில் நிலை கொண்ட பின்பு அந்நகரத்திற் றிருச்சபைக்குக் காணப்படுந் தலைமைபெற்ற ஆரியபீடாதிபதியாகிய ஆர். பாப்பானவர் கற்பித்த பிரகாரம் சேச சபைக் குருக்களிலொருவராகிய ஆர். சவேரியாரென்னுந் திருத்தவ முனிவரானவர் பொர்த்துகீசக்காரர் நூதனமாயிவ் விந்து தேசத்திற்கு வரத்தொடங்கின கொஞ்ச காலத்துள்ளாக இந்நாட்டுக் கெழுந்தருளி வந்து அநுதினம் புரிந்த அபரிமிதமான ஆர்ப்புதங்களென்னும் அமுத மாரியால் முன் முளைத்திருந்த வேத விசுவாச முதலான சுகிர்த புண்ணியங்களோங்கி வளரத் தலைப்பட்டன. அதன் பின்பு இந்நாட்டுக்கு வந்த இரோமைப் பிராமணரென்னுந் தத்துவபோதகசுவாமி கடல்மடை திறந்தாற்போல விரித்துக் கதிரவனொளிபோல விளக்கி வியாக்கியான அங்கமாய் வேதப் பிரசங்கமாய்த் தமிழிலுஞ் சமஸ்கிருதத்திலு மெழுதிப் பரப்பிய வேத சாஸ்திரங்களென்னும் விசாலமான தடாகங்களில் நின்று பாய்ந்த ஞானப் பிரவாகங்களால் முன் வளரத் தொடங்கின வேத விசுவாசமானது பணைகளை விரித்துப்படர்ந்து செழித்துத் தழைத்து அஞ்ஞானக் கடுங்கானலைப் பரப்பி யழற்றும் புறச்சமய விசுவாசமாகிய பாலையிலைந்து நலிந்து வந்தடைந்தோர்கள் தீரா விளைப்புத் தீர்ந்து மாறாச் சுகமுற நிழற்றுகின்ற திவ்விய விருட்சமாக வோங்கி விளங்கா நின்றது.

தத்துவபோதகசுவாமி இரோமைப்பிராமண ரென்னப்பட்ட தென்னையோவெனில், பிரமம் என்கிறபதத்துக்கு எங்குமிருக்கிறவ

ரென்கிற பொருளல்லாமலும், வேதமென்கிற அர்த்தமுமிருக்கிறதினால்திராமணரென்பது வேதமுணர்ந்தவர்களென்ற பயனும். ஆதலால் இரோமைப் பிராமணரென்றபொழுது இரோமையிலிருந்து வந்த வேதியரென்றபயனும். இஃதிப்படியாயினும், மதுரையிற்கூடின இத்தேசத்துப் பிராமணர் தத்துவபோதகசுவாமியை நீராரென்று கேட்டபொழுது அவர் தம்மைப்பிராமணரென்று அபத்தஞ்சொன்னதாயவர்கருத்தும், அச்சொற்பயனுமறியாத சிலர் தத்துவபோதகசுவாமிமேல் தூறுசொல்லத் தொடங்கினார்கள். அதேனெனில் பிராமணரென்பது பிரமதேவனுடைய வம்சஸ்தரென்று சிலர் பயன்படுத்துவர். அதுமெய்யாகில் மற்ற மூன்றுவருணத்தாரும் பிரமதேவனுடைய வம்சஸ்தரென்றே சொல்லவேண்டும். எவ்வாறெனில் பிரமதேவனுடைய நெற்றியிலே பிராமணர் பிறந்ததுபோலே கூத்திரியர் தோளிலும், வைசியர் துடையிலும், சூத்திரர் பாதத்திலுமுற்பத்தியானார்களென்று சொல்லப்படும். ஆதலாலெல்லோரும் பிரமாவினிடத்திலிருந்து பிறந்தார்களென்று சொல்லலாகுமே. அப்படியிருக்கப் பிராமணர்மாத் திரம் பிரமதேவனுடைய வம்சஸ்தரென்றெப்படி சொல்லலாம். ஆதலால் பிராமணரென்னுமொழி தொழிற்பெயரேயல்லாமல் வம்ஸப்பெயராகாது. அஃதெப்படியெனில் வேதமுணர்ந்தவர் வேதியரென்பதுபோலப் பிரமம் என்னும் வேதமுணர்ந்தோதுபவ ரெந்தத்தேசத்தாராயினும் அவரை வேதியரென்றும் பிராமணரென்றுஞ்சொல்லலாம். தத்துவபோதகசுவாமி இப்பயனே கருதினவராதலில் தாமுண்டெண்ணிய வேதவிவரணபிரபந்தங்களில்வேதசாஸ்திரிகளுக்குப்பிரமவாதிகளென்றும், யூதருடைய குருக்களாகிய ஆனசன் கைப்பாசனிவர்களை யூதப்பிராமணரென்றும் அநேகவிடத்தளிற் பிரயோகம்பண்ணியிருக்கிறார். இதுவுமன்றி தத்துவபோதகசுவாமி இரோமாபுரிக்குச்சென்று தமது சனிஸ்தாரங்களை விளக்கம் பண்ணினபொழுதுந் தம்மையப்பிராமணரென்றது அசத்தியமல்லவென்று அங்கேகூடின விசுவாச சங்கத்தாருக்கு மெய்ப்பித்தார். இவ்வரலாறு தரங்கன்பாடியில் அச்சிற்பதித்த திருச்சபைசரித்திரமென்னும் புத்தகத்திலே ஊடாடும் பக்கத்திலு மின்னும் பலபுத்தகங்களினுங் காணப்படும்.

இதன்பின்பு மேற்சொல்லியபடிக்குத் தத்துவபோதக சுவாமியால் தழைத்துவிளங்கின வேத விசுவாசத்தருவானது நிலைபெற்றிருக்கும்படி தொடர்புவிடாதமாலையாக வரப்பிரசாத சிபுணராயரிய சாமர்த்தியம் பொருந்திய பலபலசபைகளில்வருகின்ற எண்ணிறந்த காரணக்குருக்களில் முக்கியமாய்ச் சேசசபைக் குருக்கள் தத்துவபோதகசுவாமியைத் தொடர்ந்து அவர் நிரப்பிவைத்த வேதவிவரணசாஸ்திரங்களாகிய உளற்றடங்காத தடாகங்களில் நின்று இடைவிடாமல் முயன்றிறைத்த ஞானப்பிரவாகங்களால் மேற்சொல்லிய வேதவிசுவாசத்தரு மெலிந்துவாடாம லெந்நாளும் விருத்தியாகி விளங்கிக் கொண்டு வராகின்றது.

இப்படிவருகையில் இப்பொழுதிந்நாட்டில் வீரமாமுனிவரென்றும் நம்பூரி ஐயரென்றுஞ் சொல்லப்பட்டவர்கள் செல்வஞ்செழித்தோங்கும் இத்தாலிய தேசத்திலுயர்ந்த கோத்திரத்திற் பிறந்து வளர்ந்து இரோமாபுரிமடத்தில் வேதவிவரண சாஸ்திர முதலிய பல நூற்களை ஐயந்திரிபில்லாமல் நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து சேசசபைக்குட்பட்டுக் காமாதிக்களைவர்ச்சித்து சிரேஷ்டதவம்வகித்துப் பாலசந்நியாகிகளாயிருந்தமையா ஸ்வநிருவரையும் அர்-பாப்பானவர் தெரிந்து இரண்டுகலைஞான மணிகளென்றருளிச் செய்து அவர்களை யித்தேசத்திற்கனுப்பினார். அவ்வண்ணமே சூளா-ம் வருஷத்தில் இரோமாபுரியிலிருந்திந்த இந்துதேசத்திற்கு வந்த அவ்விருவரில் நம்பூரி ஐயரென்பவர் சேரனாடாகிய மலையாளத்துக்குச் சென்று மலையாண்மையிலும் ஆரியத்திலும் நிகரில்லாப் பாண்டித்தியமுள்ளவராய் அப்பாஷைகளிலெண்ணிறந்த வேதவிவரண சாஸ்திரங்கனையுங் காவியபிரபந்தங்கனையும் விளக்கி யெழுதி வேதோபதேசஞ் செய்து வீற்றிருந்தார்.

வீரமாமுனிவரோடுவனில், இந்தத் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தமிழிலக்கணவிலக்கியங்க ளெல்லா மாராய்ந்து தேர்ந்து ஒப்பற்ற சம்பூரண வரப்பிரசாத வித்துவானாகிய பின்பு, தத்துவ போதசகவாயிநிறைத்துவைத்த வேதவிவரண சாஸ்திரங்களைன்னுந் தடாகங்களிலுடைய திருச்சுவை மாறாதிருக்கத் தூரெடுத்த தன்மைபோல வேதவிவரண சாஸ்திரங்களைத் துலக்கம் பண்ணியும், மேற்சொல்லிய வேத விசுவாச விருகூஷத்துக்கு விரோதமானவைகள் வந்து அவ்வேதவிசுவாசத்தருவின் செழிப்பைப்பார்த்து மேல்விழுந்து பூப்பிஞ்சு முதலானவைகளை நஷ்டம் பண்ணுவொட்டாமல் திட்டமான வேலியிட்டமேரையாய் விகற்பச்சகங்கையனுகாத மெய்ஞ்ஞானத்தை யுன்றி மேலான நியாயங்களாற் பிணித்த வேதப்பிரபந்தங்களை விளக்கம் பண்ணியும், வேதவிசுவாசத்தருவைக் காப்பாற்ற வேதவிவரண சாஸ்திரத்தடாகங்களில் நின்று மேற்சொன்னபடி வேதியரிடை விடாது முயன்றிறைக்கும் வருத்தவேதனையின்றி யெளிதாய்ப்பாய்ச்சல் சூத்திரக்கால் விடுத்த விதமாய், சூக்ஷமாகத் தொகுத்த துக்க நூற்களைப்பாடியும், வீரமாமுனிவர் அற்புதமேரையாயமைத்த நூல்முதலாகிய அரிய செயல்களைக்கண்டு பிரமித்து ஆச்சரியப்படாதாரில்லை.

அதெப்படியெனில், வீரமாமுனிவர் தமது ஜென்மதேசத்திற்றானே தமது சுயபாஷையாகிய இத்தாலிய பாஷையோடு எபிறே, கிறீக்கு, லத்தீன்-பொர்த்துகீசுமுதலநேகம் பாஷைகளிலே தேர்ந்த பாண்டித்தியராயிருந்த தன்றியும், இந்து தேசத்திற்கு வந்த பின்பு சமஸ்கிருதமுந் தெலுங்கும் படித்து விசேஷமாய்த் தமிழ்ப் பாஷையை நானாவித இலக்கணங்களோடு முழுதும் ஐந்து வருஷத்தில் நன்றாய்ப் படித்துத் தேர்ந்து இந்நாட்டிலே தொன்று தொட்டிருந்த

திருவள்ளுவர் முதலான ஞானிகள் நல்லாசிரியர் நற்கவிவாணர்களிவர்களாற் செய்யப்பட்ட சகலவிதமான இலக்கியங்களை இருபத்தைந்து வருஷமாய்ந்து பரிசோதித்துக் கொண்டு வந்த பின்பு இத்தேசத்தாருக்குள்ளே பரம்பரையாய்த் தொடர்ந்துவரு மநந்தவித அஞ்ஞான நோய்களைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாக இனிச் சொல்லப் போகிற பற்பல அரிய நூற்களைச் செய்தார். அந்நூல்கள் பொன்மலை யுச்சிமே லெறிக்கும் கல்விச் சூரியனாக எங்கெங்குந் தோன்றிப் பிரகாசித்து விளங்குந் தன்மை கல்வியாராய்ச்சியுள்ள கற்றோரெவர்க்கும் விசிதமாய்த் தெரிந்திருக்கின்றதாமே.

மேலுயிவரிந்தத் தேசத்தில் வந்த நாள் முதலாகப் புலால் மாம்ஸங்களை நிவர்த்தித்து இரண்டு தமிழ்த் தவசிப்பிள்ளைகளைப் பரிசுத்த அன்னபாகளு செய்யச்சொல்லித் தினமொருபொழுது மாத்திரம் போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்.

தமது மடத்திலிருக்கும்போது கோபிச்சந்தனம் நெற்றியிலிட்டுக்கொண்டு தலைக்குச் சூரியகாந்திப் பட்டுக் குல்லாவும், அரைக்குநீர்க்காவிச் சோமனூர் திருநெல்வேலிக் கம்பிச்சோமன் போர்வை முக்காடுமிட்டுக் காவிற் பாதகுறடும் போட்டுக் கொண்டிருப்பார். இவர் வெளியிற் சாரிபோகும்போது பூங்காவி அங்கியும், பூங்காவி நடுக்கடும், வெள்ளைப் பாகையும், இளங்காவி யுத்தரிய முக்காடும், கையினிற் காவியுறுமாலையும், காநில் முத்துக் கடுக்கனுங் கெம் பொட்டுக்கடுக்கனும், விரலிற்றம்பாக்கு மோதிரமும், கையிற்றண்டு கோலும் காவிற் சோடுடனும் வந்து பல்லக்கின் மெத்தையின்மே விட்டிருக்கும் புலித்தோலாசனத்தின்மேலெழுந்தருளி யிருந்து உபய வெண்சாமரை வீசவும், இரண்டு மயிற்றோகைக் கொத்திரட்டவும், தங்கக் கலசம் வைத்த காவிப் பட்டுக்குடை பிடிக்கவுஞ் சாரிபோவார். இவரிறங்குமிடங்களிலும் புலித்தோலாசனத்தின் மேலுட்காருவார்.

இந்நாட்டிலுள்ள அஞ்ஞானிகளைச் சர்வேஸ்வரனுடைய வேத மார்க்கத்திற்குள்ளாக்கும் படிக்குத் தமது தேசாசார வழக்கங்களை மாற்றி, தமிழ்த் தேசாசார வஸ்திராபரணங்கள் பூண்டு தேசங்கடோறும் யாத்திரை பண்ணியங்கங்கே படித்தவர்களோடு வாதித்துக்கொண்டுமிருப்பார்.

இதுவுமல்லாமல் ஏழைபரதேசிகளுக்கு மிகுந்த வுபகாரங்களுந் தானதருமங்களுஞ் செய்து, அந்தந்தக்கோயிற்றிருப்பணிகளுக்கு வேண்டியவுபகாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டும், அநேகம் பிள்ளைகளுக்குப் பாலைகளைக் கற்பித்து யோக்கய ராக்கி யவர்களுக்குத் தகுமான வுத்தியோகங்கள் கொடுப்பித்துக் கொண்டுமிருப்பார். இப்படியிருக்கையில், வீரமாமுனிவர், முத்துச்சாமிக்கச்சிராயப்பாளையக்

காரனுடையபரூரைச் சேர்ந்த கோணங்குப்பமென்ற ஆரியனாரி லொரு கோயில் கட்டுவித்துப் பின்பு மயிலாப்பூருக்கு வந்து மேற்றி ராணியாரைக்கண்டு பேசி வஸ்திராபாணமெல்லார் தமிழஸ்திரி ரூப மாகவொரு மாதாப்படமெழுதி அதை மனிலாவுக்கனுப்பி ஒருஸ்திரி யினுடைய வுன்னதத்திற்கு மாதா சுரூபமும், கையிலொருவருஷத் துப் பிள்ளைப் பிரமாணஞ் சேசநாதர் சுரூபமுஞ் செய்வித்து அதை மயிலாப்பூருக்கழைப்பித்து அதற்குப் பெரியநாயகியம்மனைப் பெயரிட்டு அதை மேற்படி யூருக்குக் கொண்டுபோய்த் திருவிழாச் செய்து அந்த உற்சவத்திற் பதினைந்து பாடல்பாடிப்படிக்கச்சொல்லி அந்த மாதாவின் சுரூபத்தை யக்கோயிலில் ஸ்தாபித்தார்.

மேலும் ஆரியனாரரசினிலையிட்டரங்கப்ப மழவராயர் முன்னாலே சாலிவாகனசக வருடம் சூகாநுயெ-ல் ஏலாக்குறிச்சித் திருக்காவ லூரில் சர்வேஸ்வரன் கோயிலுக்குச் சிலாசாதனம் பண்ணிக் கொ டுத்திருந்த நிலத்திற் பிற்பாடு வீரமாமுனிவர் அடைக்கலநாயகித் திருநாமத்தாலொரு கோயில் கட்டுவித்தார். அந்தச் சாசனமாவது, ஸ்வஸ்தஸ்ரீ சாலிவாகனசகாப்தம் சூகாநுயெ-இராஷ்ட்ரஸ்ரூ ஆடியீ உயுகூவ ஸ்ரீமது-ராஜமானிய-ராஜஸ்ரீ ஆரியனாரரசினிலையிட்டரங் கப்ப மழவராயர் ஏலாக்குறிச்சித்திருக்காவலூரில் வீரான தேவன் வழிக்குக் கிழக்கு, கோவிலூர் வழிக்கு மேற்குக் குட்டைக்குத் தெற்கு, பெரிய ஏரிக்கு வடக்குப்பட்ட யாவுஞ் சர்வேஸ்வரன் கோயி லுக்குச் சிலாசாதனமாகத் தந்தோம். சந்திராதித்தருங் கல்லுங் காவிரியும் புல்லும் பூமியுமுள்ளவுஞ் சுகமேயிருக்கவும். இந்தத் தருமத்துக்கு யாதாமொருத்தன் விகாதஞ் செய்தால் கங்கைக்கரை யிலே காராம் பசவைக் கொன்ற தோஷத்திற் போகக்கடவான்.

வீரமாமுனிவர் பாடலாய்ச்செய்த இசைத்தமிழ்ப் பிரபந்தங் களியாவையெனில், முன் கோயிற் கட்டின ஸ்தலமாகிய ஆரியனார் பெயரை நாட்டி யுலகத்திலவதரித்த இராஷ்ட்ரருக்குக் கைத்தாதையா யிருந்து அவரை வளர்த்த அர். சூசையப்பரைக்குறித்து முலாயிரத் தறுநூற்றுப் பதினைந்து பாடலுள்ள முப்பத்தாறு படலமாக வகுத் துத் தேம்பாவணி யென்னும் வேதவிவரண காப்பியத்தை சூளாடகம் வருஷத்திற் பாடினார். அதில் கவிகளின் திப்பத்தையும் கருத்தி னுட்பத்தையும் கனவித்துவான்றும் கண்ணிரமாட்டாமல், அதற்கு உரையிடவேண்டுமென்று வீரமாமுனிவருக்கு விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டதின்மேல், சூளாடகம் ஆண்டிலதற்குப் பதவு ரையுமிட்டார். அதிலே வேதாகம நியாயங்களை விரித்து விரோத சங்கைகளை யறுத்து மெய்ஞ்ஞானபோதங்களை விளக்கி அஞ்ஞான மார்க்கங்களையகற்றி அநேகவித சரிதைகளை யடக்கிச் சிறந்த கட்டுரையாய்த் தெவிட்டாத மதுரமாய்த் தெளிந்த கருத்தாய்ச் செப்ப ரும் பொருளாய்ச் சகல அலங்காரத்தோடு தொகுத்துப் பாடியிருக்

கின்றார். அந்நியபாஷையிலிப்படிப் பாடத்தக்க வல்லவாரொன்றுச் சரியப்பட்டு ஆண்டவரளித்த வரப்பிரசாத ஏவலாலொருவர் செய்யத்தகுவதொழிய வேறல்லவேன்று கண்டவர் வியந்து, மகிழ்ந்து, புகழ்வதுமன்றி அப்பெருங் காப்பியத்தைப் படித்துங் கேட்டு முணர்ந்தோர் கடவுளளித்த மெய்ம்மறை தெளிந்து அறவழி நடந்து கசுடெலாங் கடந்து கதிபெற்று வாழ்வார்.

வீரமாமுனிவர் பாடிய பெருங் காப்பியத்தைக் கண்டு வியந்த வித்துவான்களும் அவருடைய மாணக்கர்களும் அவர் பாடிய பிரபந்தங்களுக்குக் குருவணக்கஞ் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பியவர துமதிப்படி அந்நாள் வரைக்கும் அவருக்கு வழங்கிவந்த தைரியநாத சுவாமியென்கிற பெயரில் தைரியத்துக்கு வீரமென்றும், காமாகிகளை முனிந்து வென்றவராதலால் முனிவரென்றும், மா என்பது பெருமையைக்குறித்த அடைமொழியாக முனிவரென்பதோடு கூட்டி வீரமாமுனிவரெனக் காரணப் பெயரமைத்து வணக்கங்கூறலாயினார். இதன்பின்பு வீரமாமுனிவரானவர் இரண்டாவது கட்டின திருக்காவலூரிலெழுந்தருளியிருக்கும் அடைக்கல நாயகியைக் குறித்துத் தேர்ந்த அலங்காரமாய்த் திவ்வியமான பேரின்பமாய்த் திருக்காவலூர் கலம்பகமும், அடைக்கலமாலையும், கலிவெண்பாவும் இம் மூன்று பிரபந்தமும் பாடினார்.

பின்னையும் பொர்த்துகிசு தேசத்திற் பிறந்து வேதசாட்சியான ஆர். சித்தேரியம்மானைக் குறித்து அந்த அரிய திருக்கன்னியின் சரித்திரத்தைப் பத்துறுப்பாகப் பிரித்து ஆயிரத்தொருநூறுதொடையாகப் பாடினார். அது வெள்ளுரையாயினுஞ் சித்திரவலங்கார முஞ் சிறந்த மதுரமுந் திளைப்பத் தோன்றும்.

மேலும் ஆண்டவருடைய அரிய திருப்பாடுகளின்மேல் அவரைக் கன்னிமை குன்றாது அம்புதமாயின்ற அமலோற்பவியான அர்ச்சிய சிஷ்ட மரியாயி பிரலாபித்ததைக் குறித்து அன்னையமுங்கலந்தாதி யும், அநேகங் கீர்த்தனைகளும், வண்ணங்களும் தேவாரங்களும் பாடினார். மிகவுந் தேர்ந்த வித்துவான்கள் தாமே வீரமாமுனிவர் பாடிய இசைத்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் கட்டுரையலங்காரத்தையுங் கருத்தினுட்பத்தையுங்கண்டு சிரமேற்கொண்டு களித்துப்புகழ்கின்றார்கள்.

அவரிடத்திலெப்போது மைந்துகற்றுச் சொல்லிகளிருந்து அவர் பாடும் பாட்டி னுடைய நாலுபேர் நாலேட்டிலெழுத அவற்றைச் சேர்த்தொருவன் புத்தகத்திற் பதியச் செய்வான். ஏனெனில் அவர் பாடுகிற விரைவுக்குத் தக்கதா யொருவனே யெழுதக் கூடாததினால் சொன்ன வோரடியைக் கேட்டவனெழுதுமுன் அவருக்குத் தோன்று மிரண்டாமடியை மற்றொருவனுக்கும் முன்றாமடி நான்காமடியையும் அவ்வண்ணமே வெவ்வேறு பெயர்க்குஞ் சொல்லி யெழுதுவிப்பார்.

இப்படி பாடுகிறவிரைவு இராக்காலங்களிலவர் சித்திரை செய்யுமுன் னினைத்துச் சொல்லும்பொழுது முக்கியமாய் நடந்துவரும்.

இவையுமன்றி, வீரமாமுனிவர் செய்த இயற்றமிழ்ப் பிரபந்தங்களியாவையெனில், அவர் குருக்களிடமாயிருந்து வேதோபதேசஞ் சொல்ல அனுப்பப்படு முபதேசிக எவ்வேதியர் தொழிவினுடைய இயல்பும் மாட்சி முதலிய தன்மைகளுந் தெரிந்து பிறரையுங்கதியேற்றித் தாங்களும் கரையேறும்படி வேதப்பிரமாணங்களை நாட்டி அவை விளங்கத் தக்க உபமான நியாயங்களைக் கூட்டி யவரவருக்கு வேண்டின நல்லொழுக்கம் பலவையுங் காட்டிக் கற்பனையலங்காரமாய்க் கருத்தின் கூர்மையாய்ப் பொருந்தத் தீட்டி இருபத்திகாரங்களாகப் பூட்டி சூளாஉயி-ம்(ஸ்ர) வேதியரொழுக்கமென்றொரு வேத விவரண சாஸ்திர மெழுதினார்.

மக்கட்கா திகாரமு மவதியுமுன்னர்க்குறி பாவத் தன்மையினை யும் இடம், காலம், செயல் முதலியவற்றைப்பற்றிப் பாவமெய்தும் பலவகையினையும், பாவ விஷத்தையு மதனால் வருந்தீங்கினையும் பின்னர்க்குறி, மக்களெவர்க்கும் பொய்யாதெய்தும் சாவு, தீர்வை, நரகம், மோகூமென்னும் இந்நான்கின் தன்மையினையும் நானாவகையாய் விளங்கக்காட்டி அவ்வருஷத்திற்குளே ஞானவுணர்த்தலென்றொரு ஞான நூலெழுதினார். அதில் சாவைப் பேசும்பொழுது அதனியல்பு, நிச்சயம், உபத்திரவமிவற்றையும், தீர்வையைப் பேசும்பொழுது அகோரம் வரும்வழிமுதலியவற்றையும், நரகத்தைப் பேசும்பொழுது அதனியல்பு, இருள், பூதி, நோய், யாதனை முதலியவற்றையும், மோகூத் தைப் பேசும் பொழுது அதனீர்மை, சிறப்பு, ஒளிமை, இன்ப முதலியவற்றையுங் கண்முன் வைத்துக் காட்டி னறபோல அதனதனுரிமை விளங்க அற்புதப் பிரசங்கமாயலங்கரித் துரைக்கின்றார்.

தரங்கன்பாடியார் முழுதப்பிதமாய்த் தாங்கள் தமிழில் திருப் பிளவொரு சவீசேஷத்தை யொரு கெட்டிக்காரன் கையிற் கொடுத்து வீரமாமுனிவரிருக்கு முரிற்போ யுபதேசம் பண்ணித் தங்கள் மதத்தைப் பிரபலம் பண்ண அவனை யனுப்பினார்கள். அவனுமங்கங்கே திரிந்து வீரமாமுனிவரிருக்கு முரினும் வந்து சில மனிதரைத் திருப்பப்பிரயாசப் படுவதைக்கண்ட சில கற்றோர் வீரமாமுனிவரிடத்துச் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டதின்மேல் வச்சிரமணியான மெய்வேதத்து முன்றோன் றும் வளையற் கல்களாகிய புறச்சமயங்களை யின்னவென்று காட்டுவோமென்றும், மெய்வேதக் குணமின்னதென விளக்கிய பின்பு, தரங்கன்பாடியார் சமயம்வந்த காரணவகையையும், அவர்கள் போதனையையும், அவர்கள் தமிழில் திருப்பி வைத்திருந்த சவீசேஷத்தின் தப்பிதங்களை யு மின்னவையென்று வேத வுதாரணங்களாலும், மெய்யான நியாயங்களாலுந் தெளிவாய்க் காட்டி சூளா உயி-ம்(ஸ்ர), வேத விளக்கமென்றொரு புத்தகம் பதினெட்டதிகார

மாகவெழுதித் தரங்கன்பாடியாருக் கணுப்பி, அந்த வேத விளக் கத்திலுள்ள விஷயங்களைக் குறித்துத் தரங்கன்பாடியார் ஆக்ஷேபிக் கிறதா யிருந்தாலதற்குத் தகுதியான சமாதானங் கொடுப்போ மென்று தரங்கன்பாடியை யடுத்த திருக்கடையூரில் வந்து வீரமா முனிவர் எட்டுநாள்வரைக்குங் காத்திருந்தும், அதைக் குறித்தொரு வரும் பேசவராததைக் கண்டு மறுபடியும் தாயிருக்கிற ஸ்தலத்துக் குப் போய்விட்டார். அவர்களிதை மறுக்கமாட்டாம லநேக நாளைக் குப் பின்பு கத்தோலிக்கு வேதத்தின்மேற் பூருவத்திலொருவன் பொர்த்துகிசு பாஷையிலெழுதின திருச்சபை பேதகமென்னும் வேறொரு சிறிய புத்தகத்தைத் தமிழிலெழுதி வீரமா முனிவருக் கணுப்பினர்கள். அவரைத் பரிசோதித்து அதிலிருந்த எழுபத் தெட்டுப் பொய்களையுந் தப்பிதங்களையு மெய்யான நியாயப் பிரமா ணங்களைக் கொண்டெடுத்துக் காட்டிப் பேதகமறுத்தலென்றொரு புத்தகமெழுதி மீளவுந் தரங்கன்பாடியாருக் கணுப்பினர். அக் காலத்தில் அதன்மே லவர்களொன்றுஞ் செய்ததைக் காணோம்.

வீரமாமுனிவர் மேற்சொன்ன வேதவிவரணப் பிரபந்தங்க ளெல்லா முக்கியமா யிந்துக் கிறிஸ்தவர்களுக் குபயோகமாகச் செய் ததும்ல்லாமல் இந்துக்களுக்கெல்லாம் பொதுப் பிரயோசனமாய்த் தமிழ்ப் பாஷைக்குவேண்டிய மகாதெளிவான இலக்கணமும், அக் ராதியுஞ்செய்தார். அதெப்படியெனில்:- தமிழிலே முன்னேர்செய்த இலக்கண நூலெல்லாந் செந்தமிழ் மொழிகளிற் சிறப்பித்தெழுதி யிருக்கின்றமையால் தமிழிலக்கணத்தைப் படிப்பவ ரரிதாயிருக்கிற ரென்பதையும், படிப்பவர்க்குள்ள பிரயாசத்தையும், வீரமாமுனிவர் கண்டு அதை யாவரும் விரும்பியெளிதாய்ப் படிக்கும்பொருட்டு முன் செந்தமிழ் மொழியிலிருந்த விலக்கணத்தை சூளாநயம்-ம்வூ இளந் தமிழுரையா யெழுதி அதற்குத் தொன்னூல் விளக்கமென்று பெய ரிட்டார். ஆனாவிப்படி யிளந்தமிழிலெழுதினாலு முன்னேர் தந்த நூற்களுக்கிது அதிகமாய் விரிந்துபோகாமலுந் சுருங்கிக் குறைந்து போகாமலும், பின்னறியத் தக்கதுகளைநீக்கியும், முன்னறியத் தக்கது களைக் கூட்டியும் முக்கியமாய் வேண்டின விதிகளெல்லா முழுமையுந் தெளிவாய் விளக்கித் தேர்ந்த நூலாக முடித்தார். அது தமிழ்ச் கடலை நீந்திப் பெரும் பயனாகிய ஒளிமணிகளை யெடுத்தணியும்படி கையிற்றந்த சிறந்த இலக்கணத் தெப்பமாகத் தோன்றி விளங்கு கின்றதாமே.

தமிழ்ப்பாஷைக் கிந்நாட்டிலே முற்காலத்தில் தெளிவான அக் ராதியின்றிப் பலவிதபாடலாகவுந் சூத்திரங்களாகவுமுள்ள நிகண்டு திவாகரங்கள் மாத்திரமே யிருந்தன. வீரமாமுனிவர் ரதுகளையெல் லாஞ்சேர்த்து இரோப்பியருடைய அகராதிகளைப் பார்க்க அநிக தெளிவான அகராதியொன்று சூளாநயம்-ம்வூ செந்தமிழ்க்குச்

செய்தார். அதெப்படியெனில்:- ஒருபெயருக்குப் பலபொருளிருக்கிற தெல்லாம் முதலாவது பெயரகராதியென்றும், ஒரு பொருளுக்குப் பலபெயரிருக்கிறதெல்லாம் இரண்டாவது பொருளகராதியென்றும், இரண்டிமுதலானகேள் சேர்த்தொரு சொல்லாக வழங்குவதெல்லாம் மூன்றாவது தொகையகராதியென்றும், ககரமுதல் எனகரவீரகவுள்ள பதினெட்டெழுத்துத், குறிலும், நெடிலுமா யெதுகைபற்றி வருந்தமிழ்ப் பதங்களெல்லாமடுக்கி நான்காவது தொகையகராதியென்றும் வகுத்து, இந்நான்கிற்கும் பொதுநாமமாகச் சதுரகராதியென்று பெயரிட்டுச் செறிந்த காட்டுக்குச் சமானமாய்த் தமிழ்ப் பாஷையிலிருந்த திவாகர நிகண்டுகளைச் சிறந்த சிங்காரத்தோட்டம் போலத்திருந்தத் தோன்றும்படிக்குத் தெளிவாகச் செய்தார்.

வாக்கிய சித்தாந்த மிவற்றின் வகையை விளக்கி நிதிக்கணிதமென்றும், திதிக்கணிதமென்று மிருவகுப்பாகவும், இவற்றினுட்பிரிவுள்ள பல வகுப்பாகவும் வகுத்து, திருச்சபைக் கணிதமென்றொரு சோதிடநூல் செய்தார். மேலும் வாதம், வைத்திய மிவற்றிற்கு வேண்டுஞ் சிலவளமான நூற்களைச்செய்தாரென்று கேள்வியாயினுங்கிடைக்கவில்லை.

இந்துக்களுக்குப் பொதுப் பிரயோசனமாகச் செய்த மேற் சொன்ன நூற்களன்றி இரோப்பியருக்கும், விசேஷமாயிரோப்பிலிருந்து வருங் குருக்களுக்கும் பொதுநலமாகவும், செந்தமிழென்றும் கொடுத்தமிழென்று மிருவகையாய் வழங்குந் தமிழ்ப் பாஷையை யவர்களெளிதாய்க் கற்கும்படி இருவகை இலக்கணங்களும், அகராதிகளும், லத்தீன் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து ஏராளமா யெழுதிப் பரப்பினார். அத்தெப்படியெனில்:- இலக்கணமில்லாதாயினுங்கற்றோர்களாலுங் கல்லாதவர்களாலுஞ் சாதாரணமாய் வழங்கப்படுங் கொடுத்தமிழுக்கு இலக்கணங் கற்பித்து அதை சூளாடியக-ம்வரு, லத்தீன் பாஷாந்தரம்பண்ணி சூளாடியெ-ம்வரு, தரங்கன்பாடியில் அச்சிற்பதிப்பித்தார். மீளவும் சூளாடியெ-ம்வரு, செந்தமிழுக்கு எழுத்துச் சொல், யாப்பு, இம்மூன்றையுஞ் சேர்த்து அதற்கு லத்தீன் மொழி பெயர்ப்பும், அதற்குப் பின்பு அவர் தமிழி லுண்டு பண்ணின ஐந்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கத்தை லத்தீன் பாஷையில் விவரணம் பண்ணின மொழிபெயர்ப்பும், கொடுத்தமிழுக்கும், லத்தீனுக்கும், அகராதியும், பொர்த்துகிசு பாஷையையும் லத்தீன்பாஷையையுஞ் சேர்த்துத் தமிழிலே மொழி பெயர்த்த மற்றோரகராதியும், கொடுத்தமிழ் வாசிப்பவர்க்குப் பரமார்த்த குருக்கதையும், அதற்கு லத்தீன்மொழி பெயர்ப்பும், செந்தமிழ் வாசிப்பவர்க்கு வாமன்சரித்திரமும், அதற்கு லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும், வாக்கிய சித்தாந்த கணிதத்திற்கு லத்தீன்மொழி பெயர்ப்பும், தெலுங்கு பாஷைக்கு லத்தீனிலே வியாகரணமுஞ் செய்தார்.

இவையல்லாமல் திருவள்ளுவர் குறளை லத்தின் பாஷையிலே மொழிபெயர்த்து விபாக்கியானம் பண்ணினார். அந்தநூல் சென்னைக் கல்விச்சங்கத்துக்கின்னங் கிடைக்கவில்லை. மேலும்வர் செய்ததாய்க் கேள்விப்பட்டிடுக் கிடையாமலிருக்கிற நூற்களின்னஞ் சிலவுளவாம்.

இதற்குக்காரணமென்னவெனில், உலகத்திலுள்ள சகல சீவப் பொருட்களுக்கும் பாலாகச் சுரந்து பொழிந்து அவைகளை வளர்க்கின்ற மேகமானது ஒரோரிடத்திடித்துச் சில சேதங்களை வருவித்தாலுமதைக்குறித்து அம்மழைமேகத்தைப் பகைத்து அதுவுலகத்துக்கெல்லா மாகாதென்பாரொருவருமில்லையே, அப்படியிருக்க ஓரிடத்திலாயினுஞ் சேதமுண்டாக்காமலுலகத்திலுள்ள எண்ணிறந்த மன்னுயிர்களுக்கிரங்கி ஞானமிர்தம் பொழிந்துட்டியவைகளைக் காப்பாற்றி மேற்கதி பெறத்தக்க நன்னெறியில் வளர்த்துக்கொண்டு வந்த சேசுசபையைப் பகைத்து அதுவுலகத்துக்கெல்லா மாகாதென்னலாமோ? நோபுள்ள கண்ணோர் தங்களுக்குப் பகையான சூரியப்பிரபை மந்தையாவர்க்குமாகாதென்றதை விலக்கவேணுமென்றும் போல, அரசராயினும் அறவழி தப்பினலஞ்சாமலவரைக் கடிந்திடித்துப் புத்திசொல்லு மரிய மெய்ஞ்ஞானக் குருத்துவ நெறியை மேற்கொண்ட சேசுசபையவ்வரசர்க்காகாமையாலதை விரோதித்து அதுவுலகத்துக்கெல்லாமாகாதென்றவர்கள், அர். பாப்புவினிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்டு அதை யெடுத்துப்போடக் காரணமாயினார்கள். ஆலாசசபை பெந்நாளு மெவ்விடத்து மிருக்கவேண்டுமென்று அர். பாப்புவுக்குச் சித்தமாயிருந்தாலும், மேற்சொல்லியவரசராவிரோப்பு தேசங்களிலதிக கலகம் வராமலிருக்க அவர்கள் கேட்ட மனுஷின்படி சேசுசபையை யெடுத்துப்போடக் கட்டாயமா யுடன்பட்டார். வேதாகமங்களெல்லாம் ஒதியுணர்ந்து மெய்ஞ்ஞான நூற்களெவையும் விளங்கத் தெளிந்து பாலசந்நியாசம் பண்ணி பரமகதியின் பாக்கியமே பெண்ணித் தங்கண்டுக்கான உடைகளை விடுத்து இத்தரித்திர நாட்டிற்கேற்ற தவவேடந் தொடுத்து மேலான வினியலுண்களை மறுத்து மிருதுவான தங்கள். தேசங்களையொறுத்துக்கானலடர்ந்த இந்நாடெலாந்திரிந்து கதிதரும் வேத நலங்களைச் சொரிந்து அந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட இந்நாட்டிலே சூரியப் பிரபையாகிய மெய்வேத நூற்களை யளவில்லாம லெழுதிப்பரப்பி யிந்நாட்டை விளக்கிக் கொண்டிருந்த நிகரில்லாத அரிய சேசுசபை இரோப்பு தேசத்தி லெடுபட்ட அநேக வருஷகாலமா யிந்நாட்டிற்கு அச்சபைக் குருக்களின் வருகையற்றுப் போனதினாலே மேற் சொல்லிய வேதவிவரணப் பிரபந்தங்களாகிய தடாகங்களும் வற்றிக் கல்வி சாஸ்திர நூற்களாகிய சலச் சூத்திரக் கால்களுந் தூர்ந்து போயின. ஆதலாலருமை தெரிந்தவற்றை முக்கியமாய்க் காப்பாற்றுகின்ற சேசுசபை இந்நாட்டிலில்லாமையால் தத்துவபோதகசுவாமியி

முதலான பலகுருக்களா லுண்டுபண்ணப்பட்ட எண்ணிறந்த நூற்களி லங்கங்கு சில நூற்களழிந்துஞ், சிதைந்தும், எங்கெங்குஞ் சில நூற்கள் சிதறியும், பரந்தும் போயினமையாலிந்நாளிலவையோரிடத் தொருப்பட அகப்படற்கரியவாயின.

வீரமாமுனிவர், அதற்குமேல், திருச்சிராப்பள்ளிக்கு நபாபாயிருந்த சந்தா சாயபைத்தாஞ் சந்தித்துப் பேசவேண்டுமென்று பார்சும், இந்துஸ்தானியும், மூன்று மாதத்திற்குள்ளாகப் படித்துப் பின்பு சந்தா சாயபைக்கண்டு பேசும்பொழுது சந்தா சாயபு இவரையற்புதமான புத்திமானென்று நிச்சயித்திவாமேலதிக பிரிதியாகியிருக்கு, இஸ்மத் சந்தியாகியென்று பெயரிட்டுத் தன்பாட்டன் சாத்தூல்கான் ஏறின தந்தப் பல்லக்கைக் கொடுத்தான். இஸ்மத் என்பது அறுபிபாஷையில் சூற்றங்களைக் கடிந்திருக்கிற பழுதற்ற என்று பயனும். மேலுமிவர் செலவுக்குக் கொள்ளடத்துக்கு வடக்கு திருச்சிராப்பள்ளி சீமையைச் சேர்ந்த உக்கரூர் மால்வாய், அரகூர், நல்லூர் வருஷத்திற்கு டெஊரூபா யெடுக்குமிந்நான்கு கிராமங்களையுஞ் சர்வமானியமாகப்பண்ணி இவரைத் தன்னிடத்தில் தீவானாக விருக்கவும் மிகவும் பிரார்த்தித்து, தீவானுத்தியோகம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டார். இப்படிக்கவர் தீவானாகவிருக்கையில் வெளியே சாரி புறப்பட்டால் இத்தேசத்துப் பிரதான இந்துக் குருக்களுக்கு நடந்து வருகிற சிறப்பைப்போல இந்துக் சிறிஸ்தவர்களுடைய குருவாகிய வீரமாமுனிவருக்கு இந்நாட்டு வழக்கம்பற்றி மேற்சொன்ன எப்போதுமுள்ள சிறப்புகளோடுகூட, பீதாம்பரத்தாற் செய்த பன்னிரண்டு குமரவாகணக் கொடியும், நாலு வெள்ளித் தடிக்காரமும், முப்பது குதிரைமேற் சேவகமும், குதிரைமேல் டங்காவும், நாசகரமும், இவரேறுகிறவொரு வெள்ளைக்குதிரையும், ஒரு கறுப்புக் குதிரையும், சேணமுதலிய சிங்காரிப்போடு முன்னே நடக்க, அர்க்கார் டலாயித்துகள் முன்னோட பின்னாலே யோரோட்டகத்தின்மேல் நகராவும், ஓரோட்டகத்தின்மேல் கைத்தாளமு முழக்கிக்கொண்டு, மற்ரோரோட்டையின்மேல் பூசை பண்ணுகிறதற்கு வேண்டிய வஸ்திரபாத்திர முதலாகிய வஸ்துக்களும் மூன்றோட்டையின்மேற் கூடாரங்களும் மற்றைச் சாமான்களும் வரும்படிபோவார். இவரிடங்குகிறவிடங்களிலும், நபாபுக் கச்சேரியிலும் புலித்தோலாசனத்தின்மேலுட்கார்ந்திருப்பார்.

இப்படியே லௌகிக சம்பந்தமான தீவானுத்தியோகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தாலும், தமிழ்க்கலைஞான ஆராய்ச்சியிலும், கவிபாடுந் திறமையிலும் கனமுயற்சியுள்ளவரா யிருந்தாலும், வைதீக சம்பந்தமான அவர் சுயத்தொழிலாகிய குருத்துவநெறியில் மேன்மேலுமதிகரித்து அதை நிறைவேற்றிக் கொண்டும் வருவார். இதுவுமன்றி, அவர் புறச்சமயத்தாருடனே தர்க்கவாதம்பண்ணி யவர்களைக்

கிறிஸ்துவேதத்திற் சேர்த்துக்கொண்டுவருவார். சாஸ்திர காவியங்களிலே குறள், நாலடி, சிந்தாமணி, கம்பராமாயணமியற்றைப் பரிசோதித்து அவைகளில் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து வருவார். பின்னுமவரிடத்தி லநேக வித்துவான்கள் தங்களாற் கூடியமட்டு மவரைச் சோதித்து அவர்கள் சோதிப்புக் கவரகப்படாமையைக்கண்டு போய் விடுவார்கள்.

இப்படி நடந்துவருங்காலத்தில் நன்றாகக் கற்றறிந்த இரண்டு பண்டாரங்கள் வாயினும் பேசியாவதில்லையென் றியோசித்துக் கையினும் பேசஞ்சாடைக் காண்பித் திவரைச் செயிக்க வேண்டுமென்றிவரிடத்திற்கு வந்து உபசார முறைமைகள் செய்துகொண்ட பின்னும் முடன் வாயினும் பேசவேண்டியதுகளைக் கைச்சாடையாற் பேசவேண்டுமென்ன, இவருஞ் சம்மதித் தென்ன பேசவேண்டுமென்று கைச்சாடையிற்கேட்க, அவ்விருவரு மிரண்டு விரலைக் காண்பித்தால் நாமிருவர் வந்தோமென்று நினைப்பா ரதினாலே மோடனஞ் செய்யலாமென்று நினைத்து அவ்விருவரிடமிருவ னிருவிரலை நீட்டிக்காட்ட அப்பொழுதிவர் அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டதாவது, வானம், பூமி, சந்திரன், சூரியன், ஆண், பெண், தாய், தந்தை, மோகூழ், நரகம், மெய்க்குரு, பொய்க்குரு, நல்வினை, தீவினை, பாவம், புண்ணியம், மித்துரு, சத்துரு, அழுதல், சிரித்தல், சாவு, வாழ்வு, தூங்கல், விழித்தல், மூடல், திறத்தல், இப்படிக்கிரண்டிரண்டாகு மநேகங்களை நினைத்துத் தமதொரு விரலை நீட்டிக் காட்டிக் கையோடு கையறைந்தார். அவர்களதைக்கண்டு கலங்கிப் பூலோக பரலோகத்தையும், சப்தசாகரத்தையும், தாபரசங்கம பூதிய முதலான துகளையும் படைத் தளித்தவரொரு, வரெனத் தெளிந்து கையோடுகையறைந்து காட்டிய விவரந் தெரியாமல் மயங்கி நியாயந் தெரியச்செய்யவேண்டுமென வாயினாலே பேசக் கூடாதென்று வந்த விரதத்திற்கு விரோதமா யிவரைக் கேட்கச் சகலத்தையு முண்டுபண்ணினவ ரொருவர் தவிர மற்றதுகளுல்லாம் பொய்வாழ்வேனச் சொல்லக்கேட்டு மறுமொழி பேசாமற் போய்விட்டார்கள்.

இதன் பின்பு, கல்விப் பெருக்கத்தாலகங்கரித்த ஒன்பதுசடை பண்டாரங்கள் வந்து வீரமாமுனிவரோடு தர்க்கம்பண்ணி யவரை வெல்லவேண்டுமென்று கருதித் தோற்றவர்கள் வெற்றிபெற்றவர்கள் சொற்படி நடப்பதென்று உடன்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டு தர்க்கிக் கத் தலைப்பட்டார்கள். ஒருமாதமட்டும் பண்ணின தர்க்கத்தி லவரை வெல்லமாட்டாமல் தாங்களே தோர்த்தபடியா லவரில் ஆறுபேர் சத்திய வேதத்திற்குட்பட்டார்கள். மூன்றுபேர் சடைக ளறுபட்டு வெட்கத்தினால் மேல் சீமைக்குப் போய்விட்டார்கள். அந்தச் சடைகள் திருக்காவலூர் கோயில்மண்டபத்தில் வைக்கோற் கட்டுப்போல ஐதர்கலாபனைமட்டுந் தொங்கிக்கிடந்தன.

இப்படிக்கிவர் தேச சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு போகிற போது சிவசேஷத்திரமாகிய வைத்தீஸ்வரன் கோயிலென்னு மூரில் வந்திறங்கியிருந்து சிஷர்கள் கற்றுச்சொல்விகளுடனே வெளியே யுலாத்தப் புறப்பட்டு வினைதீர்த்தான் கோயிலருகாமையில் வருகிற போதந்தக் கோயிலில் வெகு ஆடம்பரமாயிருப்பதைக்கண்டு அந்தக் கோயிலுக்கு வந்திருந்தவர்களிற் சிலபோக்கியர்களைக் கண்டித்தென்ன கோயிலென்றார். அவர்களினு வினைதீர்த்தான் கோயில், கூன், குருடர், முடவர், முதலிய பிணியாளர்கள் வந்து வணங்கி வழிபட்டா லந்த வினைகளெல்லாஞ் சூரியனைக்கண்டவிருள் போல நீங்குமென் றுறுதியாகச் சொன்னார்கள். அதற்கிவர் சொன்ன மறுமொழியாவது.

(வெண்பா.)

வாதக்காலாந்தமக்குமைத்துனற்சூரீரிழிவாம்
போதப்பெருவயிரும்புத்திரற்கு—மாதரையீல்
வந்தவினைதிர்க்கமருந்தறியான் வேளுரான்
எந்தவினை தீர்த்தானிவன்.

(இதன் பொருள்.)

வேளுரானாகிய வைத்தியநாத சுவாமியானவற் கொருகால் வாத மாம், தனது மைத்துனனாகிய விஷ்ணுவிற்கு நீரிழிவாம், தனது பிள்ளைக்கு மிகவும் பெரு வயிரும், இப்படித் தங்களுக்கு வந்த வியாதியைப்போக்க அவுஷதற் தெரியாதவன் பூலோகத்தி லெந்தவினை தீர்த்தானென்றவாறு.

வாதக்காலென்றது, காளியுடன் வாதிட்டாடினபோதொரு காலைத்துக்கி யாடினாராகையால் வாதக்காலெனவும், விஷ்ணுவிற்குப் பாதத்திற் கங்கையுற்பத்தியாதலால் நீரிழிவென்றும், புத்திரற்கு இப்பலாகவே பெருங்காத்திரமாகையாற் பெருவயிரெனவுஞ் சாதூரியமாகப் பிரசங்கம் பண்ணுகையிற் கேட்டிருந்த சைவர்களெல்லாந்திகைத்து நின்றிவரைச் சந்தோஷித்தார்கள். அவருபதேச மகிமையினு விரந்தத் தேசஸ்தர்களிற் பலபேர் கிறிஸ்தவர்களானார்கள்.

உன்னைக் காத்தலும் பிறரை யுணர்த்தலுஞ் செய்து வீடுபெற்றுய் வாபென்று ஆர். சின்னப்பாருளிச்செய்த வேதவசனத்துக்கு முழுது முடன்பட்டு விளங்கின காரணக் குருவாகிய வீரமாமுனிவர் தம தான்மாவையும் பிறரான்மாக்களையும், உலகுடல்பசாசென்னும் அலை கடவினின்னுங் கரையேற்றும் பொருட்டு அல்லும் பகலு மரிய பிரயாசைகளை யனுபவித்துச் சர்வேஸ்வரனுடைய வேதத்தைப் பிரசங்கம் பண்ணிப் போதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

முடிவிலிவர் சந்தாசாயபுக்குத் தீவானாகத் திருச்சிராப்பள்ளியி லிருக்கையில், சூளாசயி-ம் வருஷத்தில் நாதர்சிற்கு பாணையம், திருச்சிராப்பள்ளியில் வந்து முத்திக்கைப் போட்டுக் கொண்டிருந்து திருச்சி

ராப்பள்ளியைப் பிடித்துக்கொள்ள எத்தனமா யிருக்கிறபோதிவர் வெளிப்பட்டு உலாந்தக்காரருடைய காயல்பட்டணத்திற் கடுத்த மணற்பாடென்னு முருக்குப்போயங்குள்ள சேசசபை மடத்தி லவ ரந்தியமட்டு மிருந்த விரண்டு வருஷகாலமு முதிர்ந்தவய தினராயினும் உயர்ந்த மனமுயற்சியோ டங்கே வேதோபதேசம் பண்ணிக் கொண் டும், தாம் பாடிய பெருங் காப்பிய முதலானவற்றைப் பிரசங்கித்துக் கொண்டுமிருந்தார். ஈந்தியாவில் வந்தநேகம் பிரசைகள் பரலோக இன்ப வெள்ளத்திற் றுளைந்து விளையாடும்படி ஆற்றற்கரிய முயற்சித் துன்ப வெள்ளத்தி லுளைந்து வருந்திய சீவகாருண்ணியராகிய வீரமா முனிவரால் அப்பரலோகத்தை யலங்கரிக்க சூளாசயெ-ம் ஆண்டு, ஆண்டவற்குத் திருவுளமாயிற்று.

வீரமாமுனிவர் சரித்திர முற்றிற்று.

வீரமாமுனிவர் சரிதைப்

புறநடை.

கடவுள் திரு அவதாரமாயின பின்பு கடவுளுடைய பிரதான சீஷர்களிலொருவராகிய, அர். தோமையாரென்னு மாதவரிஷியான வர் ஆதிகாலத்தி லிந்த நமது அசிய கண்டத்திற்குட்பட்ட இச்சிந்து ராச்சியத்திற்கு வந்து சத்திய வேதவிசுவாச வித்தானதை யூன்றி முளைப்பித்த ஆண்டு, சுயக. இரோப்புக் கண்டத்திலு மிரகூசருடைய சீஷர்கள் சென்று வேதவிசுவாச வித்தானதை விதைக்க, அது அங்கங்கே முளைக்கப்பட்டு வளரத் தொடங்குகையில் வளர வெட்டாமு லழித்த அஞ்ஞான தூர்மதச் சக்கிரவர்த்திக ளிருந்திராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணின இரோமாபுரிதானே மேற்சொல்லிய வேதத்துக்குத் தலையிடமாக மெய்ஞ்ஞானத் திருத்தேசிகரிருந்து வேதபரிபாலனம் பண்ணும்படி கடவுளுக்குத் திருவுளமாயின ஆண்டு ஈயக. அவ்வேத விசுவாச வித்தான தங்கே பயிராகி யோங்கி வளர்ந்து நிலைபெற்ற விருகூமாகப் படர்ந்த பின்பு மற்ற இரோப்பியருக்கு முந்திப் பொர்க் துகீசுக்காரர் ஆதியி லிந்த ஈந்திக்கு வந்த வருஷம் சூசாகூயெ. மேற் சொல்லிய இரோமை நகரத்திற் சத்தியவேதத் திருச்சபைக்குத் தலைமை பெற்று வீற்றிருக்குந் திவ்விய பீடாதிபதியாகிய அர். பாப் பானவர் கூறித்த பிரகாரஞ் சேசசபைக் குருவாகிய அர். சவேரியா ரென்னுந் திருத்தவ முனிவரானவர் இந்நாட்டுக் கெழுந்தருளி வந்த வருஷம், சூநாசயெ. இதன் பின்பு இரோமைப் பிராமணரென்னும் தத்துவபோதக சுவாமி யிரந்தத் தேசங்களுந் கெழுந்தருளி வந்த வருஷம் சூசாகூ. அவரிங்கே சயகூ வருஷகால மிருந்தபடியாலவர் பாகதி யடைந்திந்த சூஆடையெ-ம் வருஷமட்டாக ஈகூயெ வருஷமாயிற்று, ஆதலாலாதியிலே யிரநாட்டில் வேதமுபதேசிக்கப்பட்டு, சூசாகூ- வருஷமாயின பின்பு இரோப்பியரிந்தத் தேசங்களுக்கு வந்தார்கள்.

இரோப்பியரிங்கே வந்து, ஈடையிச-வருஷமாயிற்று. வீரமாமுனிவர் வந்து, ஈடையிச ஆண்டாயினதெனக் காண்க. இதிலே யறியத்தக்க முக்கியமான சில விசேஷ விவரணமுண்டாம். அஃதென்னவெனில்:— இந்நாட்டிலுள்ள இந்துக்களிலும், இரோப்பியரிலுஞ் சிலர் ஆராய்ந்தறியாததின விஞ்ஞள் இந்துக்கிளிஸ்தவர்களை இரோப்பிய ரிங்கே வந்தபின்பு இரோப்பியருடைய வேதத்தில் னாதனமாகப் பிரவேசித்தவர்களென்று சாதாரணமாய் நினைக்கிறார்கள். இதுவுமல்லாமல், மேலெழுதிய வீரமாமுனிவருடைய சரித்திரத்தை வாசிப்பவர்கள் முதலாய் மேற்படி சரித்திரத்திற் காட்டியபடி ஆதியிலே வேதபோதகஞ் செய்த இந்த அசிய கண்டத்திற்குட்பட்ட யூதநாடாகிய ஆர். தோமையாரென்பவரும் வேதமுபதேசிக்கப்பட்ட அநேகங் காலத்திற்குப் பின்புவந்த இரோப்புக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த தேசஸ்தர்களாகிய ஆர். சவேரியார், தத்துவபோதக சுவாமி, வீரமாமுனிவர் முதலானவர்களைப்போலே இரோப்பியரென்றும், கிறிஸ்து வேதந்தானே இரோப்பியருடைய வேதமென்று மெண்ணுவார்கள். ஆனால் பூகோள விவரங்களையும், பூர்வபரம்பரைகளையும், பொய்யாத வேதசரித்திரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்க்கி லப்படி யெண்ணுவதற்கு எவ்வளவே னுயிடயிராது. அஃதெவ்வாறெனில், இந்தப் பூகோளமானது அசிய கண்டம், அபரிக்ககண்டம், அமேரிக்ககண்டம், இரோப்புக் கண்டமென நான்கு கண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுகளில் அசிய கண்டத்திலுட்பட்ட துர்க்கி, சீரியா, அறாபி, பாரசு, இந்துஸ்தானி, திபேத், தார்த்தாரி, சின முதலான ராச்சியங்களுக்குள்ளே அசிய கண்டத்தில் தென்கிழக்குப்புறமாயிருக்கிற இந்துஸ்தானியென்கிற தேசத்திலே இந்துக்கள் அல்லது ஈந்தியரென்னும் யாமிருக்கின்றோம். இவ்வசிய கண்டத்திலேதானே வடமேற்குப் புறமாயிருக்கிற சீரியவென்னு மிராச்சியத்தில் தேவ பூமியென்னும் யூதேய நாட்டில் இரகூகர் திரு அவதாரஞ் செய்தருளினார். அவதரித்த நாதரோடு கூடவிருந்த பன்னிரண்டு பிரதான சிஷர்களிலொருவராகிய ஆர். தோமையாரென்னு மாதவமுனிவர் கடவுள் திருஅவதாரஞ்செய்த, ௧௦௩-ம் வருஷத்திலேதானே இந்துஸ்தானியைச் சேர்ந்த இந்த ராச்சியங்களில் மலையாளத்திலவந்து வேதமுபதேசித்து ஈந்தியாச மடங்களை யுமேற்படுத்திக் குருக்களையும் மியமித்துக் கடைசியில் மயிலாப்பூருக்கு வந்திருந்து மரணமாகி முத்திபேறுபெற்றார். அவரு மிரோப்பியரல்ல. அவர் போதகஞ்செய்த பாஷையு மிரோப்புபாஷையல்ல. அப்படியிருக்க, இந்த நமது அசிய கண்டத்திற்குட்பட்ட தேசபாஷைகளிலொன்றாகிய சீரிய பாஷையிலே ஆர். தோமையார் வேதோபதேசம் பண்ணின பிரகாரம் மலையாளத்துக் குருக்கள் அந்நாள் முதற்கொண்டிந்நாள் மட்டும் அப்பாஷையிலே வேதமந்திரங்களைச் சொல்லிப் பூசைசெய்கிறார்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமென்னவெனில், தமிழில் வேதமந்திரங்களில் வழங்குகிற சிலுவையென்னு மொழியே

மேற்சொல்லிய சீரிய பாஷைச் சொல்லென்றறியவும். அந்நாள் முதற் கொண்டிந்நாள் மட்டும் இத்தேசங்களிலுள்ள சமஸ்த சாதியாரிலு மெண்ணிறந்த மனிதர் இத்தேசங்களில் வழங்குகிற மற்ற மதாச்சாரங் கள் நீங்கலாகத் தங்கள் தேசாச்சாரங்களிலும் குலாச்சாரங்களிலு மெவ்வளவேனும் வழுவாமல் சர்வேஸ்வரனுடைய சத்திய வேதத்தை யனுசரித்துக்கொண்டு வருகிறார்களாதலால், கிறிஸ்துவேதமிந்தத் தேசங்களிலே கடவுளவதரித்த நூறு வருஷத்துக்குள்ளாகப் போத கஞ் செய்யப்பட்டதென்பது பரம்பரை வர்த்தமானங்களாற் பிரத்தி யட்சமாமே. பின்பு, கடவுளவதரித்த, சூசாகயி-ம் ஶ்ரு வைகாசிமீ யி-ம் இரோப்பியரில், பொர்த்துகீசரென்னுஞ் சாதியாரிந்த ஈந்தி தேசத்துக்காதியில் வந்தார்கள். சூநாகயி-ம் ஶ்ரு, இங்கிலீசுக்கா ரர்கள் வந்தார்கள். சூநாகயி-ம் ஶ்ரு உலாந்தக்காரர்கள் வந்தார்கள், சூசாகயி-ம் ஶ்ரு பிராஞ்சுக்காரர்கள் வந்தார்கள், இப்படி யிரோப்பிய ரிற்கே வந்து வர்த்தகங்கள் செய்யவும், இராச்சியங்களை யாளவும், மற் றுமுள்ள தொழிலாளிகள் தங்கள் தங்கள் லவுகிகத் தொழிலைச் செய் யவும் வந்ததுபோலே, அவர்களிலே குருக்களாயிருக்கிறவர்களுந் தங் கள் வைகிகத் தொழிலாகிய வேதபோதகஞ் செய்யவந்தார்கள். அஃ தெப்படியென்னில், இந்த ஈந்தியில் மேற்சமுத்திரக் கரையிலே மேற் சொன்ன பொர்த்துகீசுக்காரர் முதல் வந்திறங்கினபொழுது அந்தக் கரை துறையிற் கட்டியிருந்த அனந்தமான கோயில்களையும், அனந்தமாயிரங் கிறிஸ்தவர்களையுங் கண்டு அவர்களாச்சரியப்பட்டுப் பிர்மித்து அர். தோமையாரவிந்தத் தேசஸ்தர் ஆதியிலுபதேசம் பெற்றார்களென்ற பூர்வோத்திரங்களைல்லாமறிந்து. அர். தோமையார் மரணமாயினவிட மெங்கே யென்று விசாரித் தங்கேயிருந்து சீழ்ச்சமுத்திரக் கரையிலிருக்கிற மயிலாப்பூருக்கு வந்து அவர் மரணமாயின விடத்தைக் கண்டங்கே முன்னிருந்ததைவிட பிர பலமான கோயில் கட்டுவித்து வேதோபதேசம் பண்ணுகிற தங்கள் சாதிக் குருக்களையும் நியமித்து வைத்தார்கள். அதுமுதற் கொண்டு இரோப்பு தேசப் பாஷைகளிலொன்றாகிய லத்தீன் பாஷையில் வேத முபதேசிக்கிற இரோப்புக் குருக்கள் வரத்தொடங்கினார்கள். இவ் வண்ணமே மற்ற இரோப்பியர் வந்திறங்கின அந்தந்த விடங்களிலே வேதோபதேசம் பண்ணுகிற குருக்களும் வந்திருந்து கிறிஸ்து வேதத் தைப் பிரபலம்பண்ணத் தலைப்பட்டார்கள். ஆதலாலிரோப்பியரும், கிறிஸ்து வேதத்தை யுபதேசம் பண்ணுகிற இரோப்புக் குருக்களு மிந்த ஈந்திக்கு வரத்தொடங்கி யிப்பொழுது, நாடச-வருஷமாகிறது. கிறிஸ்துவேதமிந்த இராச்சியங்களிலுபதேசம் பண்ணப்பட்டிப்பொ முது சூளாசு-வருஷமாகிறது. இப்படியிருக்கையில் கிறிஸ்துவேத மிரோப்பியருடைய வேதமென்பதும், அவர்கள். வந்த பின்புதான் இந்தத் தேசஸ்தர் அந்த வேதத்துட் புகுந்தாரென்பதும், முற்றுமுண ராத முழுப்பேதைமையாமே. இரோப்பியர் வேதமென்று சொல்வோ,

மாகில் சீனதேசத்திலிருந்து சீனருங் கிறிஸ்துவேதக் குருக்களாக வருவதால் சீனருடைய வேதமென்றும், அரமேனியா தேசஸ்தர் கிறிஸ்துவேதக் குருக்களாக வருகின்றமையால் அரமேனியர் வேதமென்றும், கொங்கண தேசத்திலிருந்து கொங்கணிய பிராமணரும், மலையாளத்திலிருந்து மலையாளிகளும் கிறிஸ்துவேதக் குருக்களாக வருகின்றமையால் கொங்கணர் வேதம், மலையாளத்தார் வேதமென்றுஞ் சொல்லவேண்டியிருக்கும். கிறிஸ்துவேதமென்றுஞ் சர்வேஸ்வரனுடைய சத்தியவேதம் உலகத்திலுள்ள சகல மனுக்குலங்களுக்கும் பொது வேதமாதலாலனைவோருக்குஞ் சொந்தமாயிருக்கின்றதொழிய ஒரு தேசத்துக்கும், ஒரு சாதிக்குமாத் திர முரித்தாயிருக்கமாட்டாது. ஆகிலும் சடவுள் இரோப்புக் கண்டத்தி லவதரியாமல் அசியகண்டத்திலவதரித்ததினாலும், இரோப்பியருக்கு முந்தி ஈந்தியர் கிறிஸ்துவேதத்திலேற்பட்டதினாலும் இரோப்பியரைவிட ஈந்தியர் வேதத்துக்கதிக சொந்தக்காரரென்ற ப் சந்தேகமின்றிச் சொல்லலாம். இவ்வண்ணமேயிது தெளிவான பின்பு இதன் மேலும் அனுமித்துக் கிறிஸ்துவேதமுண்டாகியிப் பொழுது, சூர்வா-வருஷந்தானே யென்றும், இந்நாட்டில் வழங்கும் சைவ, வைணவ முதலான சமயங்கள் அநேக சதுர்யுகங்களிலுள்ள அநேக கோடி வருஷகாலந்துவக்கி யுண்டாயிருக்கிறதென்றும், இதனாலே கிறிஸ்துவேதம் நூதன வேதமென்றும், சைவ, வைணவ முதலான சமயங்களே பூர்வ சமயங்களென்றுஞ் சொல்வார்கள். ஆனால் கிரேதாயுகத்துக்கு வருஷம் ௮௭ லக்ஷத்து உயித மென்றும், திரேதாயுகத்துக்கு வருஷம் ௮௨ லக்ஷத்து கமிசுத மென்றும், துவாபர யுகத்துக்கு வருஷம் ௮ லக்ஷத்து கமிசுத மென்றும் கலியுகத்துக்கு வருஷம் ௪ லக்ஷத்து ௩௨௧ மென்றுஞ் சூரிய சித்தாந்தத்திற் சாதாரணமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதல்லோ, இஃதிப்படியிருக்க, பவிஷியோத்திர புராணத்தில் கிரேதாயுகத்துக்கு வருஷம் ௨௮ லக்ஷமென்றும், திரேதாயுகத்து வருஷம் ௮ லக்ஷமென்றும், துவாபரயுகத்துக்கு ௮ லக்ஷமென்றும், கலியுகத்துக்குக் கொஞ்சம் குறைய ௮ லக்ஷமென்றும், தேவிபாகவதத்தில், கிரேதாயுகத்துக்கு ௨௮ லக்ஷமென்றும், திரேதாயுகத்துக்கு ௮ லக்ஷமென்றும், துவாபர யுகத்துக்கு ௮ லக்ஷமென்றும், கலியுகத்துக்கு ௪ லக்ஷமென்றுஞ், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவுமன்றி, கிரகமஞ்சரியென்றுஞ் சோதிரிஷ சாஸ்திரத்தில் கிரேதாயுகத்துக்கு வருஷம் கூகமி என்றும், திரேதாயுகத்துக்கு வருஷம் ௭௮௨௮ என்றும், துவாபரயுகத்துக்கு வருஷம் ௭௮௮௮ என்றும், கலியுகத்துக்கு வருஷம் ௮௮௮௮ என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இஃதிப்படி யொன்றுக் கொன்றெவ்வாமலநேக விதங்களாகச் சொல்லுகிறதினாலும், பூர்வந் தொடங்கி நடந்ததுகளை நடந்த வண்ணமாய்ப் பரம்பரைக் கிரமமாயிந்நாட்டில் முன்னோர் தொடங்கி அந்தந்தக் காலங்களிலுள்ளவர்களெழுதிக்கொண்டு வருகிற வாடிக்கை யில்லாததினாலும், வித்துவான்கள் தங்கள் மனதின்படியே தங்களுக்குத் தோன்றினபடிக்கு உள்ள காரி

யங்களில்லாததுகளை யதிகமாய்ச் கூட்டியும் குறைத்தும் பாடி வைத்திருக்கிறதினாலும், மேற்சொன்ன யுகங்களுடைய கணக்கையுள்ளதென்று ஒத்துக்கொள்ளவும், வேறே வகையில் இவ்வளவுதானென்று நிச்சயிக்கவும் பரிச்சேதம் நியாயங்கிடையாது. இதனால் மேற்சொன்ன சைவ முதலான சமயங்கள் உலகோற்பத்தி முதலாயுள்ள சத்திய வேதத்துக்கு முந்தினதென்று பேதையிற் பேதைபுஞ்சொல்லான். சர்வேஸ்வரன் வேதமென்றும், சத்திய வேதமென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட கிறிஸ்துவேதமோ வென்றால், உலகம் படைப்புண்டநாள் முதற்கொண்டுண்டாயிருக்கிறதென்பது பிரத்தியக்ஷமாமே. அஃதெப்படியென்னில், அனாதி சர்வேஸ்வரனாவர் உலகத்தைப்படைத்து ஆதிமனிதனை யுண்டாக்கின ஆதிபுகத்தி லவனுள்ளத்திலே தானே தெள்ளறிவென்னும் ஞானமாகிய வேதத்தை யியல்பாகவே யெழுதித் தந்தருளிநார். அதற்கே இயல்வேதமென்று பெயராம். அதன் பின்பு இரண்டாவது மோயீசனது யுகத்தில் மேற்சொல்லிய இயல் வேதத்தைச் சிலாசாதனமாக இருகல்லினமே லெழுதியனுக்கிரகித்தருளிநார். இதுவே வரிவேதமெனப்படும். பின்னும் மூன்றாவது சுதனாகிய சர்வேஸ்வரன், நாமாதாரமாயிருந்து ஆசிரயாதாரமாகிய கிறிஸ்துவென்னு மிரக்ஷகராக அவதரித்து இயல்வேதமென்றும், வரி வேதமென்றும், மேற்சொல்லிய இருவகையினையுந் தமது திரு வுடலாகிற ஏட்டின் மீதிலே இயல், வரி, அருள், இம்மூன்றின் குறிப்பாகிய மூவாணிகளாலெழுதித் தமது திருவிரக்தமாகிய மைக்காப்பிட்டுத் தந்தருளிநார். இதுவே அருள் வேதமாகிய கிறிஸ்து வேதமெனப்படும். ஆதலால் சூர்யா-ச்சிலவான வருஷ மென்பது கிறிஸ்துவின்னுடைய திருஅவதாரக் கணக்கும், அருள்வேத மனுக்கிரகம் புரிந்த காலமுமாமேயொழிய வேதமே யுண்டான காலக் கணக்கல்ல வென்றறியக் கடவது.

வீரமாமுனிவர் சரிதைப் புறநடை முற்றிற்று.

வாமன் சரித்திரம்.

சூசைமாமுனிவருக்கும், வாமனுக்கும் நடந்த சல்லாபம்.

என்ற ஞானோபதேசம்.

சூளிர்ந்தமிழலை வீசி யுச்சிப்பகலினு மிருண்ட சண்பகச்சோலை யினடுவே நின்ற மண்டபத்திலொருநாள் மூவாசையற்று தவத்தின் ஞபமாகத் தோன்றின சூசைமுனியானவர் தம்மைச் சூழ்ந்தார்ந்தடைந்த சபைக்கெல்லாம் பரமகதியைச் சேருஞ்சுகிர்த நெறியைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிவர் திருவாய் மலர்ந்தோதின்

வேதநூ லினிய தேனென்றவரவர்தஞ் செவியா லுட்கொண்டு மனமலர்ந்திருக்கையி லவர்களுக்குள் பெருஞ் செல்வத்துயர்ந்து படை முகத்தஞ்சாத வீரநெஞ்சுடைய தளக்கர்த்தனாகிய வாமனென்றோ ருவ னித்தமே யந்தநூனவிதிகளை விரும்பிக்கேட்பான். கேட்பினு நெடுநாள் பூந்தடாகத்திற்கிடந்து வேர்கொள்ளாத பாசிபோ லவனு மெல்லாவற்றையு முட்கொண் டொப்ப நடக்கமாட்டாதிருப்பான் எக்காலமுமிரணப்போரிற் செயங்கொண்டவனாயினும் பாவத்திற் பழகிக் காமப்போரி லெப்போதுந் தோர்வைப் பட்டவனாவான். ஆகையாற் கேட்டவுணர்வினாலுள்ளசைந்து புண்ணியத்தின் மேலா சையுட்கொண்டவுடனே தான்விலைமாதரை நினைத்து மயங்கித்தடு மாறி மனக்கவலையாற்று துருகி நோவான். நொந்திச்சிந்தையுட் கொள்ளாதொரு நாளந்த முனிவரைநோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கி யிருவருட்சல்லாப முண்டாயிற்று. ஆகையால்.

வாமன்—ஐயா வாலிபத்திலருந்தவத்தோடு நீர் பழகினதா கையிற் சொன்னதெல்லாஞ் செய்வ துமக்கெளிதாமே. நானோ வென்றால் பாவத்திற்சென்மித்துப் பாவத்தோடு வளர்ந்து பாவத் துள் எமிழ்ந்திக்கிடக்கவே வாயுமை பாடவுங் கானொண்டியாடவுங் கைமுடவன்சிலம்ப்போடவும் பல கற்பனைகளைக்கேட்டாற் போலே நீரோதினபடி நடப்ப தென்னு லாற்றுகையா.

முனிவர்—இதைக் கேட்டந்த முனிவ ரவனுள்ளத் தொளித்த நோயைக்கண்டினிதருந் தையையோடுள்ளிரங்கித் திருவுளம் பற்றிச் சொல்வார்:- கொலை முகத்தஞ்சா தரிய பல போர்க்களங்களைக் கலங் காமற் கடந்த வீரனே! புண்ணியத்தின் முகத்தஞ்சி வசைபடக் குழம்பி யசைபடத் தளம்பிக் கிடப்பானேன்? மனந் துணிந்தெத் தொழிலாயினுஞ் சிறிது காலம் பழகினாலே போது முடனே யெத் தொழிலுமெளிதாம். வில்லையேந்தலும் விசைபட வளைத்தலும் அம்பு கோத்தலும் நாணி பிடித்தலுங் குறிபடவெய்தலும் நெடுவாள் சுழற் றலு மெதிர்பாய்ந்து வெட்டலு மெதிர்வெட்டு விலக்கிக் காத்தலுங் கேடகத் தொளித்துத் தாக்கலு மற்றப் போர்த் தொழிலெல்லா மாயுதமொன்றும் பிடியாதவர்கள் மலைத்து மயங்கும்படிக் கருமை யல்லோவாகிலு மிப்போதிவையெல்லா முனக்குமரிதென்பாயோ?

வா—சொன்னதெல்லாமுள்ளது. போர்த்தொழி லொன்றை நீக்கி மற்றது மிகவு மருந்தொழிலென்றெனக்குத் தோன்றுமே. இன் னங்கின்னார் செய்தொழில்திசயப்படாமற் காணமாட்டேன். விணையைக் கையிலேந்தி முறுக்காணியைச் சுழற்றித் திண்ணை நரம் பொலி யெழும்ப மாத்திரை நிறையும்படிக் கொவ்வொன்று யிழுத் துத் தடவிச் சமனாக்கின பின்னர் முழுவிரல்களைக் கொண்டலாவின தன்மைக்குக் கடுகுவோடிக் கிளம்புமினிய சங்கீதம் பலவகை கேட்கும்போ திது மனிதர் செய்யத் தகுந்தொழில்லெவென்பேன். ஆப்

படியே மற்ற யாவு மறியாதவர்க்கல்லாமற் பழகினயாவர்க்கு மெளிதே. ஆயினுஞ் சுகிர்தவழியிற் பழக்கமுந் துவக்கமும் வெகுவரி தையா.

மு—அப்படியல்ல. சிலதொழிற்களிலே சிலர்நெடுநாட் பழகினுந் திருந்தச் செய்யவுமாட்டார். அறத்தொழி லப்படியன்று, துணிந் தாலேபோது மவனவ னுசைக்களவாகத் திருத்தமாகும். மீளவு நான் சொல்லும்படிக்கு நடக்க நிறையுள்ள வுன் சுகசெல்வங்களை வெறுத்துப் பூம்புகை காட்டினமதுமலர்மெத்தை நீக்கி வெறு நிலத் திற் கிடக்கவும், பல சவைக்கினிய வீருந்துகளை யொழித் திலை காய் கிழங்குகளைப் பட்சிக்கவும் ரிஷிகளொப்ப வனவாசமாய்த் தவத்தைச் செய்யவும் வேண்டுமோ அல்லவல்ல. எல்லாராலுமிகழப்படுந் தீவினை யொன்றைவிட்டு நல்வினை யொழுக்கத்தோடே நிற்கத் துணிந்தாற் போதுமே. துணிவதே காரியம்.

வா—பகல் செய்யுஞ்சுடர் முகத்தெதிர் நின்ற மின்மினிப் பூச் சிக்கொத்த நான் சகல நூற்கடலைக் கடந்த வறிவுடைய பரம ஞானி நீரறியாததொன்றுண்டெனக் கூறுவேனோ? என்னுயிர் மயக்கி வருத்தும் பழநோய்காட்டச் சிறிது வசனங்களைப் பிதற்ற வுத்தாரம் வேண்டுமையா.

மு—கூசாமற் சொல்ல. உயிர் நோயெல்லா மொளிக்கவே யசாத் தியம் பிறக்கும், வெளியாகவே தீர்ந்ததென் றெண்ணலமாகையா வினியுள்ளெண்ணின தெல்லாம் வெளிவிட.

வா—ஆண்டவ ரருந் தொழிலாளிதானே. பலவென்புகளை நிரை பட வைத்து மற்றதுகளோடே பல நரம்புகளைப் பின்னி விசைபட மாட்டித் தோற்பையிலே போட்டுக் குருதி தோய்ந்த தசையுள்ளிட் டுப் பரவத்திணித்து நிறைய நிரப்பிக் தோலின் படத்தின்மே லழ குறப் பல நிறம் பூசி யொன்பது வாசலைவிட்டு நமக்கிந்தவுடலைச் சுவாமி முகித்துத் தந்தார். தந்த வுடலை நாழும் பேணிப் பூம்புகை காட்டிக் கந்தப் பொடிகளைப்பூசி பரிமள நீராட்டிப் பாவினுரைக் கொத்த மென்றுகிலுடுத்து மின்னிய வணிகலன் சுமக்க மாட்டி மது மலர் மாலைகள் சூட்டிக் கம்மென மணக்கத் தரித்தணிந்து பகலிர வோயாமற் பேணிணும் விடாம லுற்றையூறி நாறுமுடலிதுவன்றோ. இவ்வகைப்பட்ட நீசவுடலோடழியாத வுயிரை யாண்டவ ரிறுகப் பிணித்தார். இத்தன்மை லுயிர் சிறைபட்டிருக்க வுடல்வழியாகத் தானுணர்வடைய வேண்டியிருக்கையி லிவ்வடம் பெந்நோமுந் தனக் கின்பந்தேடிப் பலமுறையுண்மை காட்டாமற் பொய்யைய யுணர்த்தி யுயிர் கெடும்படிக் குள்வினைகளைக் கொண்டுவிடுமே. இவ்வாறுயிர்க்குத் துணையாக வந்த சடலஞ் சற்பனையாகக் கொடிய வுயிர்ப்பகையாமே. இதுவுமுட்பகையாகக் கொள்ள நித்தமே போராடி யதை வெல்லுவ தரிதே. ஆயினும் புறத்து நின்றிதனோ டுடன்பட்ட டியிரைக் கெடுக்க

விதிலேயுங் கொடிய வேறொரு பெரும்பகையுண்டையா. உயிர்த் துணையாக வுடலைத் தந்ததே யுடற்றுணையாக மாதரினத்தைச் சுவாமி கற்பித்துத் தந்தார். எங்கள் வினை மிகும்படிக்கு நமதுயிர்க்குடலே யுட்பகையானதன்றி ஸ்திரி சாதியும் புறப்பகையாகி யிரண்டுங்கூடி யொருகையாகப் பொருதுங் காலத் தெவனிற்பாணையா. நீர் பஞ்சேந் திரியங்களை வென்ற தபோதனராகக் கொள்ள விதெல்லா மறிவீ ரின்னங் குருதியொழுகும் பெரும்புண் பலமுறைபட்ட நானே நன்ற யறிவேனந்தோ. மாதரின் சறுவாங்கமு முயிர்க் கொலைக்காயுத மாமே. மின்னியிருண்ட தலைமயிர் மனிதரைப் பிணிக்கும் பெரும் வலையாகவு மீனெனவுலாவிப் பாய்ந்து நிலைகொள்ளாதாடு மிருகண் களே நெஞ்சைப் பாய்ந்து பிளக்குங் கொடுவேலாகவும், அவர்கள் சொல்லு மினிய சொல்லே நஞ்சுகலந்த பாலாகவும், பாடுங்குரலே செவிவழியா லுண்ணுழைந்துயிரைக் கொல்லு நஞ்சு தோய்த்த அம்புகளாகவும், இவ்வாறுயிரைக் கூந்தலாற் கட்டவும் கண்ணற் காயப்படுத்தவும் குரலாற் கொல்லவும் விடாமற் செய்வார்கள். இது களுமித் தொகைப்பட்ட பலவு மொருமுகமாகப் போர்பொரு தெதிர்க்க மனம் வெந்துருகிக் குலைந்து கலங்கி யாசை மிகவே மெய் யை மறந்து தன்னை மறந்து நல்வினை தீவினை யொன்று மறியா துயிர் படுங் கேடுமட்டோ. அப்பொழுதொருவன் செய்த பிரதிக்கினை யுணர்ந்த ஞானம் படித்த கல்வி கேட்ட வறுதிகளொன்று முதவா தையா.

மு—ஆசை மிகுந்தபோது கல்விஞானமுதவா தென்றயாகிலு மாசையும் பாவங்களு மிகுந்த பின்னிற்றந்து தீயெரி நாகத்தில் விழுந்த போதங்கேயுதவுமோ? காமநோய் சுடச்சுட மனம் வெந் துருகு மென்றயாகிலு மதுவேகும் வேகத்தெழும்பும் புகையிருள் மண்டி யதனால் வந்த நோயுங் கேடு மறிகிறதரிதாம். நீயோவென்ற விதெல்லா மறிந்திருக்க மயங்குவானேன்? வாய்க்கினிதென்றலு மறிந்து நஞ்சுண்பது பேதைமையல்லோ? அமிர்தமென்று நஞ் சினை நக்கினாலது கொல்லாதோ?

வா—இதெல்லா மறிந்தாலும் பற்றிய காமத்தீயை யவிப்ப தெனக் கரிதையா.

மு—அரிதென்ற லதுதினமருகருகணுகிச் சேருவானேன்? நித்த மேன்மேலு மாசையென்கிற விறகுகளைக் குவித்து வேகுந் தீயைத் தூண்டித் தூண்டிக் கிளப்புவானேன்?

வா—பெண்ணினத்தாருக்கு ஆண்டவர் மலர்ந்த முகத்தி லெழு தின வழகு மிகுதியாலதைக் கண்டபோ தாசை வெறுப்பதரிதையா.

மு—காஞ்சிரப் பழமிகச் சிவந்தழகானலு முண்பாயோ வென்ன?

வா—நெடுநாள் வேர் கொண்ட வாசையுடனே பிடுங்கிற தெளிதோ?

மு—எளிதன்றேனு மரிதென்றமையா லாசையதிகமதிகமாய் வேருன்றி விலைமாதரை விழிப்பவு மனுகவுங், கேட்கவும், பேசவும், விடாம லேன் இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டியதல்லோ? பழம் புண் ஒருநாளில் மருந்தினு லாறுதென்று தானதைத்தினமே கையாற் கிழித்துப் புரையோடச் செய்தாலாறுமோ?

வா—நானே புண்ணாகவு மான புண்ணிற் புரையோடவுஞ் செய்கிறேன்? முன்விரிவாகச் சொன்னதன்மையால் மாதரது சறுவாங்க மெல்லாம் நஞ்சுதோய்ந்த வாயுதக் காடாமே. வேண்டாமென்றாலு மிந்தப்போரி விறங்கினவரு னுயிர்ச்சேதமில்லாது தப்புவாரில்லை.

மு—நீ சொன்னதெல்லா முண்மை. மெய்யாகையி லிந்தச் சமரிற் பொருதும்வகையு மதைவெல்லும் வழியும் வேறுமென்றறிவா யாக. இரணச் சமரிடத்து வளைத்த வில்மேலெதிர்த்துப் போய்ச் சரமழையி லஞ்சாதவன் செயங்கொள்ளுவான், காமப்போரிவிவ்வா றன்று. இதிலஞ்சிப் பின்வாங்கியோடினவர்க்காகும் வெற்றி. மாதர் சறுவாங்கமெல்லா முயிரைக் கொல்லுமாயுத மென்றாயுகிலு மவர்களை யண்டாமற், காணாமற், கேளாமற், பேசாமல், விலகி நின்றாலவர்க ளாலுயிர் லயம்வருமோ? விறகிரையில்லாவிட்டால் நெருப்புத் தானே யவியு முன்னுட்பகையு மாதர் புறப்பகையு முயிர்க்கிரு பகையென்றாய். ஆயினும் புறப்பகையுள்ளே நுழைய வுட்பகைக்குள்ள கண்முதலைந்து வாசலை நீ திறப்பானேன்?

வா—இப்படியாகில் வீரீர் நாடுநீக்கி மனிதர் சஞ்சரியாத வனத்திற் புருந்தொளிக்க வேண்டியதாக்கும்.

மு—அத்தனை தூரம் போகவுந் தேவையில்லை. ஊரண்டையி லிருக்குஞ் சடுகாட்டுக்குப் போயங்கே யுருண்டுருள வெறிந்த கபாலங்களை யுற்றுப்பார்க்க, உன்னை மயக்குவிக்கு முகமதுவே, பவளத் துறையிற் கோத்த முத்துவடம்போற் செவ்வுதட்டுள்ளே நிரையாய்த் தோன்றின பல்லுமதுவே, வான்மீன் போலே விளங்கியெறிவேல் போலே சினந்துன் னெஞ்சள் னுருவித்தைத்த விருகண்ணிருந்த விடமிதோ அருவருப்புள்ள கிடங்கு பள்ளமதுவே. நீ யபேட்சித்த வில்லென வளைந்த புருவமும் பிறையென வொளிர்ந்த நுதலும் செந்தாமரையென மலர்ந்த வாயு மிதெல்லா மெங்கே? யிந்த முகத்திலேதா னிருந்ததன்றோ? நீ யபேட்சிக்கு மழகிய முகமுமித் தன்மைத்தாவது நிச்சயமாகி விதற்கோ வுயிர்கெடப் பொருளற மா னங்குறைய மிருகத்தோடொத்த வின்பத்துக்காண்ப்படுகின்றாய். இதற்கோருபாயம் பாராமற் கல்வியுணராம லுறுதிக்கொள்ளாம லொரு துணிவின்றி மயங்கிக் கிடக்கின்றாய்?

வா—உமது வாய்மொழி திருவிளக்காக மயக்கத்திருளை நீக்கி
னதாகையி லென்மனந் தெளிந்தது சரியேயையா. ஆனால், நெடு
நாள் பழக்கத்தினாலே மனம் பலயீனங் கொண்டதாகையிற் சடுதித்
தேறித் துணிவதரிதையா.

மு—பழம்புண்ணூற்ற நெருப்பு வேணும் புண்ணியவானே!
வாசமதுமல ரரும்பின் மன்மைத் திளமையின் முகைத்த வழகிளை
யோனே! பகைப்பட வணங்குமிளைய சிங்கமொத்த வீரனே! யுன்
பல வல்லமை பராக்கிரம மெண்ணுதே. பசியவுன் னருமைப் பரு
வழு நம்பாதே. சினந்ததிர்ந்தடித்த பெருங்காற்றின்முகத் திளங்
காய்களுமுதிரும். பிறந்தயாவரு மிறப்பது ரிசமே. இன்றோ வன்றோ
வெப்பொழுதோ வென்றொருவனுமறியான். சென்மித்த வயிற்றிலும்,
வளர்த்த கையிலும், வளர்பாலியத்திலும், வீரவயதிலு மெத் தரு
ணத்திலு, மெந்த ஸ்தலத்திலும், வியாதியுமொன்றின்றி நித்தமே பற்
பலர் சாவது காணுயோ? ஆயினுஞ் சாவதெல்லாருக்கும் பொதுமை
தானே. தீயோர்க்கு விசேஷகதியாம் நரகமே. மயக்கம் நீங்கிக்
தெளிந்து தேறக்கடவாய். இப்பொழு திங்கே தீவினை விடுவதொன்
றே. யெப்போதுமங்கே தீயிலே வேவதொன்றே. யிவ்விரண்டி
லொன்று தப்பாது. நாய்க்கும் பொதுவாய்சிற்தும் நீச சுகத்தை
நாலுநாள் நக்கிக்கொண்டிருந்த பின்பு, ஆட்சந்திரகாலமு மெரிநர
கத்திலோயாமற் பேயோடே வெந்து, குறையாமனெந்து, சாகாமற்
செத்து, முகியாமற்பட்டுக், கதறி, யலறி, யென்றென்றைக்கு மாறாத,
வேதனையனுபவிப்பது நன்றென்றே துணியமாட்டாதிருக்கிறாய்?
எதிர்த்த பகைவரைக் கொல்வதுமாத்திரமோ வீரம்? உன்னுயிர்
சாகாதபடிக்கு ரோந்தையான விச்சைகளைக் கொல்லத் துணிவதே
வீரர்தொழிலா மன்றோ?

வா—போதும் போதுமாண்டவனே! நீர் தயைசெய்து சொல்
லிக்காட்டின ஞானவுறுதிகள் கூர்ந்த அம்புகள்போலென்மனத்துட்
பட்டுருவி மயக்கத் தெழுந்தவாசையெல்லாம் வேருடன் பிடுங்கிற்றே.
இற்றையவரையு மறியாமற் செய்த வக்கிரமங்களையுமெனக்கு வர
விருந்த கேடுகளையு மிப்போது நன்றாய்க் கண்டுபிடித்து நாணி யினி
தீவினை வெறுக்கவும், நல்வினை யணுகவுந், துணிந்தேனையா வென்று
சரண்மேல் விழுந்தழுதான். முனியான வரு மவனை யெடுத்து மார்
போடிறுகத் தழுவி யாறுதலு முறுதியுமாக வாசீர்வதித்தனுப்பினார்.
வாமன் மன முகநோக்கங் கருத்தாசை யிவையெல்லாம் வேறுகித்
தானும் வேறு மனிதனாய்க் களிகூர்துபோனான்.

வாமன் சரித்திரம்-முற்றிற்று.

பாற்கலந்திட்ட தெண்ணீர் பால்குன்றும் பண்புமில்லாமல்
பேற்கலந் தொளிர்ந்த வெய்யோன் வெயிலுமுன் நெரித்ததீபம்
போற்கலந் திசைத்த மற்றைப் புண்ணியந் துறவுவாய்ந்த
சாற்கலந்தியல்பை யேற்றுந் தகுதியோ வென்றூன்பாலன்.

தெருட்டகு முணர்விற் சான்றோன் சேடனைத் தழுவிச்சொல்வா
னருட்டகு முணர்வன் பூக்க மரும் பொறையீகைமற்ற
மருட்டகு மியல்தீர்மாட்சி மதியைமீன் சூழ்ந்ததேபோற்
பொருட்டகு நாட்டில்வையும் பொலந்துறவணியுமன்றோ.

மீயகன்றுயர்ந்த மாண்பாள் விளங்கவே யுலகமுன்று
மாயகன்றொன்று நீத்தை யாயிரத்திரு நூறாண்டிற்
பாயகன்றொளியிற் சான்றோன் படரிருணீக்கு முன்னர்
நாயகன்மருளை நீக்க நானெனவாயினுனே.

உரை—வாணுலகிலுயர்ந்த மாட்சிமையுடைய கன்னித்தாய்
கதிரை வீசிக்கொண்டு நிற்பவே, மூவுலகமுண்டாக்கி யொன்று
குறைய வையாயிரத்திருநூறு வருஷமாகிச் சூரியன் பரப்புந்
தன்னொளியா விருளை நீக்குமுன்னராண்டவனாக் கொண்ட மயக்
கத்தை நீக்க நம்மைப்போல மனிதனானென்க.

விண்கிழித்தோங்கி மின்பயில் கொடிஞ்சி வெய்த்தயர் தேர்த்திரள் காப்போ
கண்கிழித்தொளிபாய் வாட்டிரள்காப்போ கால்தவிர் பரித்திரள்காப்போ
மண்கிழித்தொழுகும் புனலெனச்சீறி மதம் பொழிகரித்திரள்காப்போ
புண்கிழித்துடலார் காப்பதோநீயே புரந்து செய்காப்பதுகாப்பே.

உரை—மேகத்தைக் கிழித்துயரப்பட்ட வொளிவிடுஞ் சிகர
முள்ள தேரின்றிரளையிரைக் காக்குமோ, கண்கூச வொளிர்ந்த வான்
முத லாயுதத்திரள் காக்குமோ, காற்றிற்கு முந்துங் குதிரைத்திறள்
காக்குமோ, பூயியைக் கிழித்தோடுமாறுபோலச் சீறி மதம்பொழி
யும் யானைத்திரள் காக்குமோ, புண்படுத்தி வல்லமையுடைய படை
வீரர் காக்குமோ, நீயே புரந்து செய்யுங் காவலேயினிதாய்க் காக்கு
மென்க.

வஞ்சினருளம்போலளக்கரி தாழ்ந்தவாருணத்திடைவழிகீண்டி
யஞ்சினர் நனையாக்கடக்கலேதந்தா யாறுலின்றநர் விடத்தந்தாய்
துஞ்சினர் சுகத்திலினிது மூவீனையோர் சசிக்கிடை குளிர்ந்துறத்தந்தா
யெஞ்சினருன்னை நம்பியதன்மைத் தியற்றவொன்றுனக்கரி துண்டோ.

உரை—வஞ்சினர் மனம்போல வளக்கப்பட்டாதவாழங்கொண்ட
கடவிடத்தில் வழியாகியஞ்சின யூதர் நனையாமலதைக் கடக்கத் தந்
தாய், சோர்தானென்னு நதிரின்றன்னார்க்கு வழிசெய்யத்தந்தாய்,
நபூக்கன் சூனையிற் போட்ட மூன்றுபாலரு நித்திரை கொள்பவர்
போல வினிதாய் நெருப்பிடத்திற் குளிர்ந்திருக்கத் தந்தாய், குறை
கொண்ட யாவருமுன்னை நம்பினதன்மைக் கவரைக்காக்கவுனக்கரிய
தொன்றுண்டோவென்க.

எல்லீசு துரையவர்கள் பாடிய

தரவு-கொச்சகக்

கலிப்பாவுக்கு

அ. முத்துசாமிபிள்ளையவர்கள் செய்த விரிவுரை.

நன்றியுமலையில்லா நன்மணியார் பேர்கடலாய்
என்றுரைப்பார் நம்புவரே-யிவருக்குந் தஞ்சமுண்டு
நின்னீரமதினமலர்ந்த நிறமலரே யெனுட்செழிப்ப
முன்றெய்வம் விட்டென்பேன் முறையொன்றாய் நமசிவாய

(நன்றியும்) சகல நன்மைச் சுருபமா யளவுபிரமாண மந்த பரியந்த மட்டுமாத்திரை யெண்ணெண்ணிக்கை யேல்கையெல்லையிவ்வளவ்வளவு வென்றில்லாமல் நன்றென்னப்பட்ட தெல்லாமொன்றாகக் குவிந்த வோர் ஞானக்குன்றமாக வோங்கிநிற்க, அந்த நன்மைக்குன்றத்திலே நின்று நன்மைப் பிரவாகவருவியாகவும், ஓயாமலுறுகின்ற நன்மை யூற்றுகவும், கோடையிலுமுலராத கொழுஞ் சுபசுனையாகவும் பெருகி வெள்ளப் பிரளயமாகவோடிவந்து, பரலோக பூலோக பாதாளலோக மென்னுந் திறிபுவனமாகிய சிங்கார வனத்திற் பாய்ந்து சராசரங்களுக்கு நன்மையீய்ந்து சகலமும் விளைய நடப்பித்தருளுகின்றீர். அடுத்தன்மையென்னில், தேவரீருடைய திருவுளப்படியே சோதிமண்டலத்தின் சக்கரவாளங்கள் சுழலுகின்ற செல்லுகின்ற சுற்றுக்கின்ற நன்மையுஞ், சோதிமண்டலங்களால் பூமண்டலந் தொந்தப்பட்டு நடக்கின்ற சூக்சியான நன்மையும், பூமண்டலத்திற் பற்பல திசைகளிற் சக்கிரவர்த்திகளிருந்து பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற நன்மையும், சக்கிரவர்த்திகளாற் றளக்கர்த்தர் மந்திரி பிரதானிக ளந்தந்த ஸ்தலங்களி லாளுகின்ற நன்மையும், அச்சமஸ்தான பதிகளுடைய சமரச விதரணங்களைக் குடிபடைகள் தாழ்ந்து செலுத்துகின்ற நன்மையும், இப்படிப்பட்ட நன்மைகள் கிரமமாக நடந்துவருகிறதினால் சமஸ்தமான துகளையும் விளக்குகிறவொளி பகவானுள் சூரியனுதயாஸ்தமானஞ் செய்கிற நன்மையும், சந்திரன் றேறெறித் தண்ணொளி வீசிச் சக்கில கிரிஷ்ணநாள் தவறாத நன்மையும், தாரகை ராசி கிரகங்கள் மாறுகிற பாய்கிற கடிக்கைலக்கணங்கள் தப்பாத நன்மையும், சாந்த சண்டமாக வாடை கோடை தென்றல் கொண்டல் வந்து வீசுகின்ற நன்மையும், தகுதி தகுதியாக வருஷ வசந்த குளிர்வேனிற் காலங்கள் வருகின்ற நன்மையும், சகலவித விலங்கு பறவை நடக்கின்ற பறக்கின்ற சந்ததம் பலுகுகின்ற நன்மையும், தாருமரம் பூண்டு முதலிய விளைகிற தழைக்கிற புஷ்பிக்கிற காய்க்கிற கணிக்கிற நன்மையும், இத்தன்மையாய்ச் சமஸ்தமான பொருள்களுக்குந் சகலவித நன்மைகளையுந் தந்து இந்த நன்மைகளை யெல்லா மனிதனுபவிக்க மனிதரையுண்டுபண்ணின நன்மையும்,

மனிதர்க்கு அறிவு முதலான அந்தக்கரண சக்திகளென்னு முள்ளுறுப்புக்களையும், வசன கமன தான முதலிய தொழிற்களைச் செய்யும் புறவுறுப்புக்களையும் கொடுத்தருளிய நன்மையும், மனிதரிவையெல்லா முணர்ந்து நன்றியறிந்து நன்மார்க்கத்திலொழுக வேதரீதி முதலானதுகளை விதித்த நன்மையும், அவ்விதிப்படி யொழுகின நல்லோர்களுக்கு நித்திய மோக்ஷவாழ்வைத் தந்தருளச் சித்தமாயிருக்கிற நிகராத நன்மையும், இவ்வித நன்மையெல்லா மீய்ந்து நடப்பித்தருளப்பட்ட நாதனே. (அலையில்லா நன்மணியார் பேர்கடலாய்) அளவுமட்டு மாழமு மிவ்வளவென்றறியக்கூடாத அலையில்லாத நிலையாக நிற்கு மகண்டகருணை சமுத்திரமே, தன்வயத்தாதல் முதலிலனாதல் உடம்பிலனாதல் எல்லாநலமுளனாதல் எங்கும் வியாபகனாதல் எவற்றிற்கும் காரணனாதலென ஆறிலக்கணமென்று மெண்குணமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களன்றி யனந்த தெய்வ லக்ஷணங்களாகிற திருமணி நிறைந்த தூயவருட்கடலே (என்றுரைப்பார் நம்புவரே யீவருக்குத் தஞ்சமுண்டு) என்றும்மை நம்புகின்றவர்கள் மாத்திரமே சொல்வார்கள். இப்படியும்மை விசுவசித்து நம்புகின்ற நல்லோர்களாகிய விவர்களுக்கு மிவ்வண்ணமே யும்மை நாடியிருக்கின்ற மற்றயாவருக்கு மஞ்சாத வடைக்கலமு மெஞ்சாத தஞ்சமு முண்டாகும்படி யனுக்கிரகம் பண்ணியருளப்பட்ட ஆதிபரனீர்தாமே. (நின்னீரமதின் மலர்ந்த நிமலரே யெனுட்செழிப்ப) தேவரீருடைய அலங்காரமான அருள்மலரானது என்னுடைய வாத்துமா விலே புஷ்பித்தலர்ந்திருக்கின்றபடியால் (முன்றெய்வம் விட்டென்பேன் முறையொன்றாய்) நானறியாமையால் முன்றொழுதமற்றதெய்வங்களெல்லாவற்றையும் விட்டேகனாயிருக்கின்றவிழைவா வும்மை மாத்திரமே அத்தியந்த பத்தியோடே யனுசரித்தண்டியிறைஞ்சிப்பணிந்து ஆதிபரா அனாதிபரா அனந்தாதிபரா சுயம்பரபராவென்று ஒருங்கே முறைப்பாடு செய்து ஆசையாற்றேடி யன்பினும்கூடி ஆனந்தமாய்ப்பாடி வாழ்த்தி வணங்கிப் போற்றிப் புகழ்ந்து தொழுது தோத்தரித்து அர்ச்சித்தாராதிக்கின்றேன். (நமசிவாய) என்றென்று நிற்குமேக கடவுளாகிய வுமக்கே நன்றென்றிதோ புரிந்தே நமஸ்காரமே. (க)

மண்ணிவானாடு மனிதர் சுரரெல்லவரும்
எண்ணைதவண்டமிவை யீவற்றுள்ளாம் பலயிரும்
கண்ணாட்டிற் காணாத மனமாட்டிற் கண்டபரம்
நண்ணமவினை வணங்கி யென்பவரே நமசிவாய.

(மண்ணிவானாடு மனிதர்சுரரெல்லவரும்) இந்தப் பூலோகமும் பூலோகத்து மணிமகுடந் தரித்திராசரிக்கம் பண்ணுகின்ற இராசராசாக்களு மதியூகிகளும் அதிவிவேகிகளும் வரும்பொருள் சொல்லுந் தந்திரோபாயமுள்ள மந்திரி பிரதானிகளும், மறமன்னரைக்

கண்டு வரிசை வண்மைகொண்டு நானுவித சாமர்த்தியஞ் செய்புந் தானுபதிகளும், வந்த பகைவரை முறியவடித்து வலிமைய கோட்டையரண்களை மாறாத வெற்றி தொடுத்து சிங்கம் போன்ற துங்க தளக்கர்த்தரும், மலிர்தபாக்கியவந்தரான யோக்கிய பிரபுக்களும், மனநிலைமையுற்றுக் கனகல்வி சற்ற மாண்புடையோரும், மாசிலாசற்சனரும், தேசலாவிற்பனரும், சகல சாஸ்திர சம்பூரண வித்தியாசம்பன்ன சாமர்த்தியரும், மாக்ஷிமையுள்ள ஞான சூக்ஷியரும், மாதவமுனிவரும், மகாரிஷிகளு மறைவேதியர் முதலான மகாத்து மாக்களும், மாநிலத்திலே மனுக்குலங்களிலுள்ள சகலவிதமான சனக்கூட்டங்களும், வானமண்டலமும்திலே அருபிகளாய் லகு சூக்ஷம் அக்ஷயம் பிரகாசமென்னப்பட்ட சதுர் வரப்பிரசாதிகளாய் வாழ்ந்து சுவாமி பாதத்தைச் சூழ்ந்து திருப்பணி புரியும் பத்தி சுவாலகர் ஞானாதிக்கர் பத்திராசனர் நாதகீர்த்தியர் சத்துவகர் பலவத்தர் பிரதமிகர் அதிநூதர் தூதரென்று சொல்லப்பட்டவர்களுமாய்த் தேவ விஷயக பத்திமுதலான சுகுணாதிசயங்களிற் சிறந்து விளங்கப்பட்டவர்களுமாய் இத்தனையத்தனை இவ்வள வவ்வள வென்று தெரியக்கூடாம லெண்ணிக்கையின் மேற்பட்டவர்களுமாயிலங்காநின்ற வானோர்கணங்களும், (எண்ணாதவண்டமவையிவற்றுள்ளாம் பலவயிரும்) எண்ணவொண்ணாமலு மெல்லையில்லாமலுமிருக்கின்ற அனந்தமான அண்டகோளங்களினுஞ் சஞ்சரிக்கின்ற ஜர்வன பறப்பன நடப்பனவாகிய அபாத துவிபாத சதுஷ்பாதங்களை யுடைத்தான சகலமான சீவகோடிகளும் அகில சராசரங்களும் (கண்ணாட்டிற் காணாத மனமாட்டிற் கண்டபரம்) முகத்துக் கண்ணாற் காணக்கூடாம லகத்துக் கண்ணாற் காணப்பட்ட வரூப பராபர வாதி தற்பரமே. (நண்ணாமனினை வணங்கியென்பவரே நமசிவாய) தேவரீரை யண்டமாட்டாமல் மிகுந்த பயபத்தியோடு மொடுக்க வணக்கத்தோடு மதிக தூரமாய் நின்று இறைவனாகிய வும்மை இறைஞ்சிப்பணிந்து நித்தா நிதான நிமலா நிரஞ்சனா நிரந்தரா நிரம்பரா நிராமயா நிருமலா நிருநாமா நிரம்பரா நீதிபராவென்று நிகரில்லாத வுமது நிமலபாதத்தை நோக்கி ஆசையாற்றேடி யன்பினுற்குடியானந்தமாய்ப்பாடி வாழ்த்தி வணங்கிப் போற்றிப் புகழ்ந்து தொழுது தோத்தரித்து அர்ச்சித்தாராதிக்கின்றார்கள் என்றென்று நிற் குமேக கடவுளாகிய வுமக்கே நன்றென்றிதோ புரிந்தே னமஸ்காரமே

(உ)

சிறற்றிறைவரிவ்வுலகுட் சிறியோரின்கிறுபொருளில் வற்றிறையவாங்குவரே வல்லமையுமகிழ்ச்சியுள்ள பற்றிறைவனீ திறையை வாங்காயேயான தினற் சொற்றிறைவிட்டுட்டிதையைச் சொரிவேனே நமசிவாய.
 (சிறற்றிறைவர்) தேவரீர் நித்தியமாக நிலைபெற்று நீடுழிகால மிராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணப்பட்ட வெற்றியரசுற்ற நித்தனுகை

யாலுமக்குமுன்னே இந்தப் பூமண்டலத்தைக் கட்டியாளப்பட்ட எப்படிப்பட்ட மாமண்டலேஸ்வர மகுட மன்னராயினும் அநித்தியராகையிற் சிற்றிறைவரென்னப்படுவார். (இவ்வுலகுட் சிறியோரின் சிறு பொருளில்) இந்த வுலகத்துள்ள விப்படிப்பட்ட இராசாக்கள் தங்களுடைய வெளியப் பிரசைகளின் அற்ப பிரயோசனமாகிய லவுகீக பொருள்களிலே, (வற்றிறையை வாங்குவரே) வலிமை செய்து இறையாகவும் பகுதியாகவும் தீர்வையாகவும் திரண்ட கப்பமாகவும் வாங்கித் திரளாகச் செல்வங்களைக் குவித்துச் சேர்ப்பார். (வல்லமையு மகிழ்ச்சியுள்ள பற்றிறைவனீ திறையை வாங்காயே யானதினும்) நிகரில்லாத சறுவ வல்லமையும் நிலைமைபெற்ற பரமானந்த மகிழ்ச்சியுமுள்ள அன்பார்ந்த இராசாதிராயனும் இறைவற் கிறைவனுமாகிய தேவரீர் மேற்சொன்ன லவுகீக பொருள்களாகிய பகுதிகளை வாங்கிக்கொள்ள மாட்டாராகையால், (சொற்றிறைவிட்டுட்டிற்றையைச் சொரிவேனே நமசிவாய) முத்தொழிற் பகவா முன்னூர்கேழ்வா மூவுலகாதாரா மூவுலகேந்தி முக்குற்றங்கடிந்தோய் முழுதொருங் குணர்ந்தோயென்றும், சகநாதா சகலவியாபி சயம்பு சர்வேசா சதானந்தா சச்சிதானந்தா சவாமியென்றும், இப்படியு மின்னமநேக விதமாயுந் தோத்தரிக்கின்ற சொற்களாகிய பகுதிகளை யுமக்குக் காணிக்கையாகக் கொடாமல் விட்டுவிட்டு என்னுள்ளத்தையும் அதிவிருக்கிற அறிவு முதலான அந்தக் காணங்கையுமே பகுதியாகவுமது பாதாம்புயத்திற் சொரிந்திடுவேன். இப்படி சொரிந்து ஆசையாற்றேடி யன்பினும் கூடி ஆனந்தமாய்ப் புாடி வாழ்த்தி வணங்கிப் போற்றிப் புகழ்ந்து தொழுது தோத்தரித்து அர்ச்சித் தாராதிக் கின்றேன் என்றென்று நிற்குமேக கடவுளாகிநீ வுமக்கே நன்றென்றிதோ புரிந்தே நமஸ்காரமே.

(ந)

வாய்மையொன்றுமாயெயொன்றும் வாருளத்தில் வேறறியாய் நீயெல்லாமெல்லாநீ நின்னுளில்லாப் பொருளுமில்லை நீயெல்லையிருளேநீ நீயுயர்ச்சிநீயாமும் வாயொன்றிட்டுலகெலாம் வணங்குகவேநமசிவாய.

(வாய்மையொன்றுமாயெயொன்றும்வாருளத்தில் வேறறியாய்) தெளிந்த வுமது தேவ திருவுளத்தில் மெய்யைப்பற்றியுய பொய்யைப் பற்றியும் வேறுவேறாக வித்தியாசங் கொள்ளாம லீரிடத்துமோரிடமாக வெழுந்தருளியிருக்கின்ற விறைவனே. (நீயெல்லாமெல்லாநீ நின்னுளில்லாப் பொருளுமில்லை) சூரியன் சந்திரன் கிரகங்கள் நட்சத்திரங்கள் முதலானவற்றின் விண்மண்டலங்களுக்கும் பூமி பறுவதம் குன்றம் கல் மணல் முதலானதுகையுடைத்தாயிருக்கின்ற பிறிதிவுக்கும், மழை வாருதி யூருணி கேணி வாரி ஆறுமுதலான வுதகங்களைக் கொண்டிருக்கிற அப்புவுக்கும், காஷ்டவெரிகளும் பெண்ணை முதலானவற்றைப் பற்றி யெரிகிற வக்கினிச் சவால்களையெல்லா மடக்கிக் கொண்டிருக்கிற தேயுவுக்கும், அந்தரம் பாதாள

வந்தராளமெல்லாம் பாய்ந்துலாவி நிறைந்தளாவி சிற்சின்ற வாய்வுக்
 கும், இப்படியே பிறிதிவு, அப்பு, தேபு, வாய்வு, ஆகாசமென்று
 சொல்லப்பட்ட பூதியங்களுக்கும், திரண பிரண முதலான துளிர்க்
 கிற தழைக்கிற புஷ்பிக்கிற காய்க்கிற கனிக்கிற விருக்ஷவினங்களுக்
 கும், நடக்கிற பறக்கிற நகருகிற நீந்துகிற விலங்கு பறவை பூச்சிப்
 புழு மச்ச முதலாயின்னம் வெகு விதமான சீவ கோடிகளுக்கும்
 வகைவகையான மனுக்குலங்களுக்கும் வானோர்க்கணங்களுக்கும்
 எல்லாப் பொருளுக்கு நீர் தாமையாதாரமாகவு மாதியு மவதியுமாகவு
 மனைத்துமாகவு மிருக்கின்றீர். ஆதலாலிவை பெல்லா மெண்ணுகையி
 லிவையாவு நீர்தாமே. இவை பெல்லா மும்மாலுற்பவிக்கப்பட்டும்மி
 லிருந் தும்மிலொடுங்குகிற படியா லும்மிடத்திலில்லாத பொருளொன்
 றுமில்லை. (நீயெல்லேயிருளேநீ) ஆகாசமெல்லா மேகமாய் விளங்கி
 யளவில்லாத கிரணபாணங்களை விடுத்து அந்தகாரங்களை யண்ட
 வெட்டாமலறுத்து அணியணியாக வானத்திலுள்ள சகல சோதி
 மண்டலங்களுக்குமிந்தப் பூமண்டலத்துக்கும் பிரகாசத்தைத் தரும்
 எல்லீசனென்னப்பட்ட சோதி ராயனான சூரியனுண்டே இந்தச்
 சூரியனைப்போலே மேகங்களால் மறைபுடாமலும் விரிந்த கடலிலே
 மூழ்காமலுஞ் சூரியனுக்குட்குடராகவும் உயிர்ச்சுடராகவுந் துளங்கிப்
 பிரகாசிக்காநின்ற துங்கவொளிவே, அமிர்தம்போலே வெண்மை
 பொருந்தி யலங்கீர்தமான குளுங்கதிர் வீசுஞ் சந்திரனுண்டே
 யதைப்போலச் சளங்கயில்லாம லதின் றண்டொளிவுக்குந் தட்பத்
 தைத்தரு மதிசீதளமானதயானந்த வொளிவே, அடர்ந்த காஷ்ட
 வெரிசரும்பெண்ணை முதலான கருவிகளைப்பற்றிக் கதங்கொண்டு
 ரியுமக்கினி யுண்டே யந்த வக்கினியைப்போல அடுத்த பொருளை
 யழித்துப்போடாம லக்கினிச் சுவாலைக்கு ஆதாரமான வலங்கார
 வொளிவே, சகலமான ரத்தினங்களுக்குள்ளே பிரகாசிக்காநின்ற
 வொளிவைப் பிறப்பிக்குமொளிவே முகத்துக் கண்களுக்குள்ளிருக்
 கிற வொளிவுக்கு மூலமான வொளிவே, அகத்துக் கண்களுக்கு
 ஞானப்பிரகாசத்தைத் தந்தருளு மறிவானந்த வொளிவே, இப்ப
 டியே சொல்லவொண்ணாத சுபசோபித வொளியலங்கார அனந்த
 காரணமான செகத்சோதியா யிருக்கிறதமன்றி அகத்துக்கண்
 கொண்டிம்மை யறியாத வஞ்ஞானியர்க்கு அந்தகாரமானவிருளு நீர்
 தாமே. (நீயுயர்ச்சிரீயாமும்) பூமண்டலத்துக்குச் சந்திரமண்டலம்
 உடெ-லகஷத்து எய்குத் யோசனைதூர் முயர்ந்திருக்கிற தென்றும்,
 நட்சத்திர மண்டலத்திலிருந்து பூமிக்கிறங்குகிற தெவ்வளவோ ஏறு
 கிறதற்கும் அவ்வளவுதூர் வுயர்ந்தானென்றும், அந்தச் சிகரத்தி
 லிருந்து பரமண்டலத்தி னடிவாரம் காணவேணுமான விதிலுமதிக
 மான தூரவுயர்ச்சியாபீருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற
 படியால் தேவரீரெங்கும் வியாபித்திருந்தாலு மெல்லா மண்டலங்க
 ளுக்குமே லெழுந்தருளி வீற்றிருக்கின்ற வுமது பரமானந்த திருமுக

மண்டல விலாசம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகிற மோக்ஷப்பிர
தாப் மண்டலத்தினுடைய வுயர்ச்சி யெவ்வளவென்பேன். இப்படிப்
பட்ட வுயரங்களை ஆமென்றருளிச் செய்தவுடனே யடுக்கடுக்காக
நிமைப்பொழுதிலே படைத்தருளாநின்ற எண்ணவொண்ண வுயர்ச்
சியே, எமதறிவுக்கும் இமையவறிவுக்கு மெட்டாத யுயர்ச்சியே,
இத்தன்மையே யளவிடக்கூடாத பாதாள வந்தராள வாழங்களுக்
கெல்லா மாதாரமாய்நீருக்கின்ற அடிமுடிவில்லா வாழ்மே,
(வாயொன்றிடிலகெலாம் வணங்குகவே நமசிவாய) உலகங்களெல்
லா மொருங்குடன் கூடி யொருவாய்ப் பட்டாற்போலே கோபித்து
எசு கோஷ்டத் துதி யொலி முழக்கமாய் அச்சயா அதிகுண
அறுகுண அதுலா அபயர் அமலா அனகா அனங்கா அனந்தா
அனந்தலோசனா அறவாழிவேந்தா அறவாழியந்தனா அகண்டா
கண்டா வென்றுமது அமலபாதத்தை யர்ச்சனை பண்ணியும், பரமே
பரமமே பரப்பிரமமே பராபரமே பரஞ்சோதியே யென்றுமது
பாதாம்புயத்தைப் பயபக்தியோடு பணிந்து வணங்கியும், ஆசையாற்
றேடி யன்பினுறக்கடி ஆனந்தமாய்ப்பாடி வாழ்த்தி வணங்கிப் போற்
றிப்புக்கழந்து தொழுது தோத்தரித்து அர்ச்சித்தாராதித்து வணக்
கஞ் செய்யக் கடவாய் என்றென்று நிற்குமேக கடவுளாகிய
வுமக்கே நன்றென்றிதோ புரிந்தே நம்மஸ்காரமே. (ச)

யமன்வருங்காலைம்பொறியு மியாதனையைப்பொறுக்காமைச்
சுமத்தினைப்போன் முன்மலர்ந்த சுருங்குயிருமலரடங்கி
கமலத்திலதிர்ந்துளிரேர்கவலையி னுற்குலைந்தயர்க
வமருளத்திலமர்தலுக்கே யமைந்தாடு நமசிவாய.

(யமன்வருங்கால்) அகோரமானவற்றிற் கெல்லாமிக்க வகோர
மான யமனென்னுஞ் சரவானது வருமென்கிற தெவ்வளவு நிச்சயமா
யிருக்கின்றதோ அது வருகின்ற காலமு மிடமுங் காரணமுமின்ன
தென்றறியக்கூடாம லவ்வளவு நிச்சயில்லாமையுடனோடு கூடவிருக்
கின்றது. அடுத்தபடியென்னில் இளமையிலோ பாவிபத்திலோ
மூப்பிலோ உண்கையிலோ உடுக்கையிலோ படுக்கையிலோ நடக்கை
யிலோ ஓடுகையிலோ பாடுகையிலோ எந்தச் சமயத்திலோ வரும்.
நாட்டிலோ வீட்டிலோ காட்டிலோ கடலிலோ கரையிலோ வழி
யிலோ தெருவிலோ திண்ணையிலோ எந்தவிடத்திலோ வரும். சத்
துருவாலோ மித்திரராலோ பசியினாலோ அசீரணத்தினாலோ சலிப்
பினாலோ சந்தோஷத்தினாலோ பட்சத்தினாலோ பகையினாலோ
வியாதியினாலோ விஷ செந்துவிலாலோ வார்த்தியினாலோ பேதியி
னாலோ என்ன காரணத்தினாலோ வெப்போதோ எங்கேயோ வெப்
படியோ வருமே. அதுவருகிற காலத்தி லாரென்றும் பாராமலனை
வரிடத்தும் வந்து யாவையும் நிற்புலமாக்கும். உலகமெல்லாங் கட்டி
யொருகுடையிலாண்டு மணிமகுடம் பூண்டு ரதகசு தூக பதாதிக

ளென்று சொல்லப்பட்ட சதுரங்க சேனைகளையும் கூட்டி யாவராலு
 மெதிர்க்கக்கூடாத பலமான அரண்களையும் பூட்டி எஞ்சாத தைரி
 யத்தோடு மஞ்சாத நெஞ்சத்தோடு மிருக்கின்ற மண்டலேஸ்வர
 ரிடத்திலும் வரும். மகாயுகிகளான தந்திரோபாயமுள்ள மந்திரிக
 ளிடத்தும் வரும். மகா வீர வைராக்கியமுள்ள பகைவரைக்கொண்டு
 பலவெற்றிகொண்ட படைத்தலைவரிடத்தும் வரும். மலையினின்றோடு
 மாறுகளைப்போல மதுரமான அரிய கவிபாடவல்ல சூழியின் பெரிய
 மாண்புமையுடைய புலவரிடத்தும் வரும். சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்ற
 சாமர்த்தியரிடத்தும் சகல சம்பத்துகளையுடைய செல்வ சம்பன்ன
 ரிடத்தும் சாதுரியமான மாதரிய ரிடத்தும் சமுசாரிகளிடத்தும்
 சந்தியாகிகளிடத்தும் தவமுனிவர்களிடத்தும் இல்லாரிடத்தும், வல்
 லாரிடத்தும் எல்லோரிடத்தும் வரும். இப்படியே யமனாகிற கொடிய
 சாவு வந்தனாகினை காலத்தில் இராசாங்கமுமெழில் பெற்ற வீரியமும்
 இருமையுற்றிரபுத்துவமும் எங்கும் புகழப்படுங் கல்வியும் ஏராள
 மான செல்வமு மழகும் அவலக்ஷணமும் பெருமையுஞ் சிறுமையும்
 மானமும் சனமும் பகையுஞ் சினேகமும் பாடலும் ஆடலும் இவை
 யாவு முற்றும் பற்றறவற்றுப்போமே. இவையெல்லா மிப்படிப்
 போகிறதல்லாமல், (ஐம்பொறியுமியாதனையைப் பொறுக்காமை)
 மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியென்று சொல்லப்பட்ட இந்த வைம்
 பொறிகளிலே தோற்றின தெல்லாமிச்சித்து சுகித்த மெய்யும் சவை
 யுள்ள பதார்த்தங்களைப் புசித்த நாவும் சுந்தர சித்திரவிச்சித்திர
 மாய்க் கண்டுகளித்த கண்ணும் சுகந்த பரிமளங்களை முகர்ந்த மூக்
 கும் துங்க சங்கீதங்களைக் கேட்ட செவியும் இன்ப சோதனைசெய்து
 சுகித்ததெல்லாம்போய் துன்ப யாதனை மிகுத்து சரீரத்திலுள்ள
 விரத்தங்கொதிக்க அஸ்திகளுக்குள்ளிருக்கிற வழக்கள் சுண்ட நாடி
 விழுந்து போக நரம்பு தசையெலும்பு முதலானதெல்லாஞ் சுருங்க
 நாக்கு தோஷத்தால்வரள கண்பஞ்சடைய மூக்கு நழுவ காதடைக்க
 கன்னமொட்ட உதடு வெளுக்க பற்கடிக்க சிலேஷ்டமம் நெஞ்சிற
 கறுகுறென்று நிற்க இன்னம் வெகுவித வகோரங்களெல்லா மேலிட
 டிச் சாவுவந்து நேரிட்டபோது வருத்த வேதனையையும் பருத்தயா
 தனையையும் பொறுக்கமாட்டாமல், (சுமத்தினைப்போன் முன்மலர்ந்த
 சுருங்குயிருமலரடங்கி) சுகர்த புஷ்பங்களைப்போலச் சுந்தர வடிவ
 மாய் முன்னலர்ந்திருந்தவாத்துமாவானது மிகவுஞ் சுருங்கி நெருங்கி
 வாடி வதங்கி யொடுங்கி யடங்கிப்போய். (கமலத்தில்திர்துளி நேர்
 கவலையினும் குலைந்தயர்க) தாமரையிலையிற்றண்ணீர் துளி ததும்பினு
 லெப்படியோ வப்படிப்போலச் சஞ்சல மிகுந்து தைரியந் தளர்ந்து
 மெத்த ஆராட்டமும் புத்திமாறாட்டமும் பெருகிக் கருத்துகளிலெந்து
 கவலையிற் குலைந்து கனமான அவஸ்தைப்படும் பொழுது, (அமரு
 ளத்திலமர்தலுக்கே யமைந்தாடு நமசிவாய) நெஞ்சமே யிந்த ஆராட்
 டமான போராட்டமெல்லா மமர்ந்து அநித்தியமான கவலையை

விட்டு நித்தியமான நிலையையடையும்படிக்கே நிச்சயித்து நம்பி ஆதிபரா அநாதிபரா அனந்தாதிபரா சுயம்பரபராவென்று சுவாமியைத் தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்து ஆசையாற்றேடி யன்பினுக்கடியானந்தமாய்ப்பாடி வாழ்த்தி வணங்கிப் போற்றிப் புகழ்ந்து தொழுது தோத்தரித்து அர்ச்சித்தாராதித்து வணக்கஞ் செய்யக்கடவாய் என்றென்று நிற்குமேக கடவுளாகிய வுமக்கே நன்றென்றிதோ புரிந்தே நமஸ்காரமே. (௫)

முற்றிற்று.

தேம்பாவணிப் பாடல்.

இன்னவாயிலின்ன தன்மையின்ன யாவாமகையிற்
பொன்னநாடுதன் னுமும்பர் பொன்னுருக்கோடாங்குபோய்
மின்னனேருமன்னையின்ற வேதநாதனைத்தொழு
வுன்னலாதகோவரின்பமுண்ணவுற்றழைத்தனர்.

உரை—முற்சொன்ன குகைக்குள்ளே யிதெல்லாமித் தன்மையாலாகையில் வானுலகில் வாழும் வானோரழகிய ருபத்தையெடுத்துக் கொண்டுபோய் மின்னலோடொத்த கன்னித்தாயின்ற வேதநாதனை வணங்கிவரச் சொல்லி நினைபாத முறையாவிடையரின்பத்தையுட்கொள்ளவங்கே வந்தழைத்தாரென்க.

மாலேமேவு வேங்கைபற்றி வண்டுணைததென்மன
மாலேமேவு வேங்கைபற்றி வண்டுணைததென்மன
மாலையாகவீங்குவந்து வாசமாருமுல்லைபார்
மாலையாகவீங்குவந்து வாசமாருமுல்லைபார்

உரை—சாயுங்காலத்தில் மலர்ந்த வேங்கை மரத்தைப்பற்றியம்மலரை வண்டுண்ணுததுபோல மனமயக்கத்தைச் செய்யும் பொண்ணைப்பற்றிவருங் குற்றங்களையிடையர் மனத்திலே கொள்ளாத குணத்தினால் மிகவுழுவந்து மணக்கு முல்லைப் பூமலைகளைக்கொண்டிங்கேவந்திடமெல்லாம் நிறைந்தாரிடையரென்க.

வீரமாமுனிவர் செய்த

வண்ணம்.

தான தந்தன தான தன தன தன—தான தந்தன தான தன தன தன
தந்தா தனதன தானதன தானன-தந்தா தனதன தான தன தானன—
தனன தனன தனனத் தானன.

காரகன்ருவிவானிலெலோனெலோனிரு-உரவங்கிடுதிபநிலாநிலாவிரு — எண்டாவொளியினனீநிலநாதிய னுண்டாயவையமைதானொருவனாதிய — னோமொன்றிலனோவிலினினின-னேரமைத்தொருபாதிதகாதகாரிய—நொந்தாபானருடலியதயாபா-னந்தானினகலாபரபாபா—காரணன்ருறையாவுமிவானிலானென-வாறருங்குணயாவுமுளானானென—மங்காவறிவுடை ஞாபகவியாபக-னெங்காவலெருகு வாவலிமொபுதன்-பொருவுமுருவுயின் முந்தேகனே, (ஹ)

காயநின் நிழிமாரிதிமீ திமீயென -பாயும்வெண்டுகாரையோதை சூயீர்குயீரென —
செந்தாமரைமலர்வால்கள்சிலேவென - பைந்தாதவிழ்ப்பொழிநீணிலங்கறேவென
—வீயினக்குழுவாதிமீயிமீயென -மேயனஞ்சிகியாடிஞரூஞரூவென — சிந்தே
பரவியநீர் நுகரவீளேவென -வந்தேயுழியுழியுயவல்பசேவென — காடுமண்டின
வாடுமொலீர்மொலீரென -பாயும்வன் நகரோதைபடர்படரென — கன்றூயிர பல
னாழைகள்சரேவென -வின்றேறெழுமுதும் யூதநளிநாடினன் —பொலியுமருவீ
மனுவுற்றானரோ. (வ)

சூரவும்பர்வீடா துபளீர்பளீரென -சூரியன் கதிராடைமளீர்மளீரென — மின்றூ
ரகைமுடியாகமதிமேவடி -யுன்றூயென்வருவாயுருவாதாயின — சாரலொன்றிய
கூகைகூகூகூகூவென -வாரலொன்றியகோழிகோகோகோகோவென — சிந்தாம
ணியெனயாமநடுவேவையில் -வந்தாயொருகுகைவானவர்கடாடொழ —சூழிறைஞ்
சியகோவாரீரீரீரென -கோளெழுந்தொருமீனும்வரீர்வரீரென — மின்றூர்முடியி
னர்நாடியடி தாழவு -நின்றூரனை வரும்வாழியெனவாழ்சரு — வெருவிலனவிலரு
ணற்சீதனே. (வஹு)

சோனையங்கரமாரிகொளீர்கொளீரென -ஆரி நந்தொழிவாரையெழீர்மீரென
—நந்தார்மகிழ்வுறநோய்வீனையமாறினே -நந்தாரயமுலகாரவருளாயினே —வானி
ழந்தனதீய விடர்விடரென -வேனைநன்றெனயாவுநடர்நடரென — பின்றூநெறி
நடைவேதமுறையோதினே -யொன்றூமிறைமையினாமநிலேபெணினே — தாயுடம்
பிழிசோரிசூயீர்குயீரென -வாழைகண்டதீர்ப்பூம்பகீர்பகீரென — கொந்தாயென்
தாயர்வாழவுயர்வீயினே -யெந்தாயதிபரிபாலபரநாயக — கவிஞர்கவிதையினின்று
சேசுவே. (ஓ)

நெரெழுந்தும்பாதஞரேல்குரேவென -சேரவந்திருதானே விடேன்விடேனென
-கண்டாலியபுனலோடவைவிளாவினன் -தண்டார்நறுக்குழலோடிநதிநீவினன் —
நீவியொன்றியவாயும்வீளேவீளேவென -காவியன்றிரள்பூசியருநருவென — நந்
தாமுறைநகம்நானவிரைவீசினன் -பைந்தாதவிழ்ப்புமியடிநேடினன் — நேடி
யுன்பத மாலையிறேனிறேனென -நீடுகண்டிலளாசுயுயேனுயேனென —சென்றூள
ருகுகபாலமலை தினே -யுன்றூளணிமதலேனெனெனுமானினி — யொருவிலருகல்
வீனையிற்கோதையே. (ஓஹு)

நேயநின் நிருநாமவிழாவீழாவென -தாயநின் நிரிபாணந்தனூதனூவென — சந்
கீதமருவுதாளிலவேணை -கனகீதமொடுநேநாளுநனிபாடின — எளிபென்படுமோ
தைசெனூசெனூவென -நாடுநின் பெயர்மலைதனூதனூவென — தண்டாதலர்முதமா
மைமிகவாய்ச -பெண்டாமரைமதுவீகவிழிநீருக — நீருகந்தனே மேவியெழே
னெழேனென -சேரவந்தகை நாடிநலீர்நலீரென — தன்காவலெடுமேவருளே
யானவயு -முன்காவலிடுசேசீலியெனுமாதவ — ஞயிரினுமுனையனை பொற்பாவை
யே. (ஓசு)

சூரமுண்டெழுநீரமுழாமுழாவென -கூரெழுந்ததிரோதைமுடாமுடாவென
—வெஞ்சூலமுவில்வாளிவசிலேவலை யஞ்சாதெதிரோருபாதையுனையாவின
—ளாவிகொண்டினி யானுமிரேனிரேனென -மேவ்வந்தூரீயுநிலேனிலேவென
—வன்பூறியபுகழாசி மொழிவாயின -ளின்பூறியவருடேவகருணாசனி — யாசு
னம் பொலிர்சனடர்நடரென -கூசுவெம்படைசாலதொடர்நடரென —வந்தே
கொடியர்கைவேவெருவிலாடலை -தந்தேயுன தடிமேவியபராபரை —செருவிலரி
யின்விநலிந்பேதையே. (ஓசுஹு)

ஆயமஞ்சனயாயநிலாநிலாவென - தூயநின்புகழ்நெரம்விலாவிலாவென — வம்பேரிளமயில்ஞானமுதிர்பேகையள்-பொம்பேரெனுமலை துவமேவினள் — மேவலன்பதிகாவலிடரிடரென - நெர்விடுந்தீனகடநகலீர்கலீரென — நின்றேதலையறவீமமிலநீடின - னொன்றேநெகரறவீரசயமாடின — ளாடியும் பரும்வானில் அஆ அஆவென - பாடியங்களைவேரும் ஒலு ஒலுவென - விண்டாயின தலைதானிருகையே மிசை - கொண்டாளுநதடிநாமமுடி சூடினள் — திருவுமருளும்பெறுகித்தேசியே. (க)

சர்வேஸ்வராய நம.

திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்.

கர்ப்பு-கட்டளைக்கலித்துறை.

பாற்கடற் கன்னிச்சங் கிங்க ணரிருற் பயந்தளித்த
மேற்கடற் நேவ திருமுத்தம் பூண்டு விரிதமிழ்ப்பா
நாற்கடற் நெல்லந் துறைசேர்ந்து காவலூர் நங்கையெனு
தூற்கடற் நேவமு தள்ளி நுகர்வ னுவன்றிடவே.

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா.

(நான்கடித்தரவிரண்டு.)

பார்மேவும்பழிநீப்பப் பகர்ந்தடங்காப்பரிவு ள்ளிச்
சீர்மேவுந்திருவுளத்தைத் தெளிந்தமரருளம்பனிப்ப
வுருவில்லானுருவாகி யுலகிலொருமகனுதிப்பக்
கருவில்லாக்கருத்தாங்கிக்கன்னித்தாயாயினையே
விண்ணுலகம்புசுழந்தேத்தி வியந்தலர்சேவடிவருட
மண்ணுலகந்தயர்நீங்க மண்ணுயிர்கன்சிறந்துவப்ப
வான்றளங்கள் புறங்காப்ப வானரசர் பணிகேட்ப
மீன்றளங்களணிமதிபோல்விண்ணரசாளாயினையே.

(நான்கடித்தாழிசையாறு.)

தண்சுடர்க்கான்மதிக்குழவி தாங்கியபூவடிவிளங்கத்
தெண்சுடர்க்காலுடுவணைந்த திருமுடி கொள்சிரமியசைப்பப்
பனியுயிர்த்துமனங்குளிர்க்கப் பரிதியுடுத்துடலிலங்கத்
தனியுயிர்த்துமரசணியாத் தரிப்பதுநின்விருதாமோ
கனைபூத்தசோண்டுக் காவிரியின் வடகரைமேற்
சினேபூத்தகிழற்பொழில்வாய்ச் சிங்கநெடுங் கொடிநிழற்றுந்
திருக்காவலூரகத்துத் திகழொளிவாய்மணிக்கோயி
லருட்காவலியற்றிநம்மை யளிப்பதுநின்றையாமோ
உள்ளருவாக்க வசமென வுத்தரித்ததுடன்மருடர்
தெள்ளருவாமணிமலை சிறந்தேந்துக்கைநீட்டி
வாய்பொய்யாமறைத்திசையாம் வடதிசையேதனினோக்கித்
தாய்பொய்யாவடைக்கலமே தருவதுநின்புகழாமோ
கான்பொதுளும்பும்புகையுந் கமழ்பூவுமணந்தேங்க
மீன்பொதுளுமொளிமணியார் விமானத்துளெழுந்தருளிப்

பார்பூத்தவீனையறநீ பயந்தநலத்திவ்வலகுஞ்
 சீர்பூத்தவாடுப்பச் செய்வதுநின்சிறப்பாமோ
 தான்மலரே தலையரும்பத் தரும்பணிகேட்டுளம்பணிப்பச்
 சேண்மலரேயுன்வரத்தாற் நிருக்கடலாடினிதாழ்ந்து
 வானவருக்கரைகாணு மனந்தேற்றுப்புன்பாவா
 லீனவருள்யானீந்தற் கியைந்ததுநின் நிறாமோ
 யாழ்குராலேயினிதென் னுவீன் றுட்கேதன்மகன்சொற்
 றுழ்குராலேயினிதென் ற தகைமைத்தோமனதிரங்கித்
 துவர்வாய்ப்பொங்கலைமணிபோற்றொடர்புள தாய்நீயென்ற
 னுவர்வாய்ப்புன்புகழுரைகொண் ணெவ்ப்பதுநின்பரிவாமோ.

(சாடி அராகம்நான்கு.)

உயருலகடிதொழ வுயிரினுமுவகையே
 துயருலகுளியுள துகளொழியுறுதியே
 யுலகினையருளிய வொருவனையருளவி
 னலகினையறவா மமைதனியாசினீ
 வீனையிடுமிருளற வெயிலீடுமெறயினீ
 முனையிடுபகையற முயலிடுமுடலினீ
 மறையருளிறைவனீ மறைவிலவருளினீ
 யிறையருள்கதியினீ யினிதருடுணையினீ.

(சாடித்தாழ்சையாறு.)

ஆதியிலாவந்தயிலா வனீ துயிர்க்குங்காரணற்கே
 யோதிடுவொளிகர்கடந்த வுற்பத்தியாயினீ
 பூவாதிமூவுலகின் புலத்தடங்காவரை யொழிக்குந்
 தேவாதிதேவனீநின் நிருவயிற்றிலடக்கினீ
 வானவர்க்குந்தெளியாத வடிவொளியான்வீனையருணீத்
 தீனவர்க்குந்தெளிவதற்கே யென்னுருவொன் றுக்கினீ
 மூவுலகுமூவிரலான் முகந்தேந்தமுதலோனீத்
 தேவுலகும்வியத்திறைஞ்சச் செங்கரமேலெந்தினீ
 பொருள்சுரந்தீனுயிர்க்கெல்லாம் பொழிந்துட்டிவளர்த்தீனீ
 யருள்சுரந்திருக்கொங்கையமுதுட்டிவளர்த்தீனீ
 யனீ த்துலகுமேவலைக்கொண் டசைத்ததனியாணையினீ
 னினீ த்துலகும்வியப்புறவிந் நிலத்தேவல்கொண்டினீ

(பல்வகை அம்போதரங்கம்.)

உந்தையையீன்றுநீ யொருவற்கீங்கரும்
 வந்தையோடன்னையு மகளுமாயினீ
 கனியரும்பயனெடு கலந்தபூவினீத்
 தனியருள்கன்னியுந் தாயுமாயினீ.

வேறு. தொற்பழியுரகமிதித்தனீ துகட்பழியுலகிறுடைத்தனீ
 கற்பழியலகையடக்கினீ கதிக்கதவகலவியக்கினீ

வேறு. விண்டிறந்தனீ யெண்டிறந்தனீ
 பாண்ணிந்தனீ மீண்ணிந்தனீ
 மதிபத்தினீ கதிபத்தினீ
 யருள்வலத்தினீ பொருளிடத்தினீ.

எனவாங்கு தனிச்சொல். (இனி-அகவற்சரிதம்.)

தண்டிருக்காவலூர்த் தடம்வளர்ந்தொளிபெற
மண்டிருமலரடி வைத்தபின்னெக்கணும்
வினையிராப்பரந்து வினைந்த வவரவிரு
டனையிறமறையொளி தருந்திருப்பகலோன்
வந்துயிர்விளக்கவருநாளிதுவென
நந்துயிருய்ய நகைக்கதிர்பரப்பிக்
கொதித்தனைத்திருளினைக் கொய்தீங்
குதித்தனைநீயொருதயமீனே.

(க)

(நேரிசைவெண்பா.)

மீனேதலையரும்ப வெண்மதியே தாளரும்பப்
பானே யுடலரும்பப் பாங்குருவைத்—தானே
ருடைத்தா டிருக்காவ லூரகத்து வைத்தா
டுடைத்தாள் வினைத்துயரைத் தொக்கு.

(உ)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

தொக்க நலமெலாம் பெய்திடி யாதரு டோய்முகிலாய்ப்
புக்க நிழல்கொண் டிருன்புக விற்பொழிற் பொங்கலை
ரொக்க வரையா வரங்கொண் டெவிரி லவோர்நிலையா
யக்க மகிழக்கண் டேன்றிருக் காவலூ ரக்கனையே.

(ஈ)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

அக்கனை வருமருமறையறையிர்வனவீளியுளமுயிருண வையை
யத்தினைபொய்யைவிலக்கினைமெய்யை விளக்கினையொளிவேந்தே.

இக்கனை வருமருமிடிமடிவிழிவெழு தயரயரொழிசுப் வன்பமு
யிர்த்தனை துன்பமொழித்தனையிம்பர்களித்தனை—யுயிரீடாய்ச்
சங்கனையனநின கரமிகுவனவின் மணியணிகுவரவர்தாவருநோ
யறமேவருமானுற யாவருநேரிற—வாழ்வாரால்

பக்கனையனநின திருதிரு வடிசிர மடியனமணிசுப் பாவிகளண்
டினை காவல்லொன்றினை மேவியுமுன்றனைக்—காட்டாயோ.

(ச)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

தினைக்காட்டத்தன்றிற்சீர் தயைஞானமற்றருந்தன்றகுதிகாட்டத் - தகும்வழி
யாற் நகாச்செல்வொனுனைப்படைப்பக் கருதிப்பின்றாணியெங்கு — முனைக்
காட்டவிரவிமதியுடுவினக்கணவமணிமற்றொளியின்சால்பு - முரிமணமு வகை
மலர்ப்பூவொண்கனிதேனமுதினிமைபுகுத்தயாவு — மினைக்காட்டப் பெய்தமு
கில் வியன்கடனீர் தழகுவேய்ந்தவெல்லாம்-விண்ணிடத்து மண்ணிடத்தும் விருப்
பங்கொண்டுன யுள்ளிவிதித்தானன்றோ — நினைக்காட்ட வெழில்காட்டுமெவை
கண்டுன்னடிதொழுநாளிறையவாழ - நினைக்காட்டாயோ மரியே திருக்காவலூர்
நிலையே நிமலத்தாயே.

(ஊ)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

தாயுனைக்கொண்டானனைத்துப்படைத்தவொர்தந்தையனான்
காயெனப் பூவெனத் தன்றிரு மாட்சியைக் காட்டுவபோற்
சேயுனைக் காட்டலி னிவ்வள வன்புகழ் செப்புவரா
ரோயில காவலிறைவிபொரு யென் னுரைவெளிநே.

(ஈ)

(புயவகுப்பு-ஆசிரியவண்ணவிருத்தம்)

வெளிமதிகதிருக்குவ-மணிநிதியொளிமுகத்தவை-மலர்கனியரி துமற்றைய - பல வலகுளவனைத்தையு—மீநிலாநெங்கணுமருளிப்பயந்தன, வெளியமைசுரர்முதற் பல-வினையமைநாரினத்தொடு-விரிபலவுலகனைத்தினு-முன்பல வுயிரனைத்தையு —நானுமாறின்றியரி துயிர்த்தமைந்தன, வினைவினைபுவிபகைத்தன-முழுதுளது கடுடைத்திட - விரிமுசிவியடித்தரி - துயர்மலைமுடியொளித்திட — மாரிமா ரென்றிவ்வுலகிற்பொழிந்தன, விரவிய விரகமுற்றிய-வினையொடுவெகுளிபற் றிய-வழுவெழுமுகிலியற்றிய -சுடுமெரியுலகமுற்றிய — மாரியாலேபுரமெரியச் சினந்தன .

தெளிமறையவர்செலப்பிரி-கடவீருமதிலெனக்கடி - திருபுடையெழிறுத்தின- நிலையெழுதிரைகவிழ்த்தெதிர்-நேரலார்நைந்துயிரொழியக்கடிந்தன, திகிரியதுயர் குவட்டிழி-திரைநிலேபுற நிறுத்துபு-மலைமிசைமலை யடுக்கென-விலைமிசையலைய டுக்குபு-யோருநானுநதி நடைதடுத்துயர்ந்தன, செருமிசுசெறுநர்மொய்த்துறை- முகிறவழரண்மதித்தயார்-பொடியெழுவடிபெயர்த்தொரு-படையிலநகர் தகர்த்திரு —ஞாலமேயஞ்சமிசுகத்ததிர்ந்தன, சிதைவழிசுகைசினக்கர - நரகடனுயிரறப் பல-கரிபரியலதுமுப்படி-புறழவுமபயர்முற்றது — தூறுதூறன்ருழியவதைத் தெறிந்தன .

ஒளியெழுமுருண்டத்தின-நிலையுறவுருணித்துதின -பிறகுறவுருளிமுத்தன-பகவி டையுருளொளித்தன—மாயிராவென்றுல கிருளக்கரந்தன, உயரியவரைமுகட்டி டை-யழுவெழவிடிமுழக்குட-ன திர்வனவுலகுவப்புற-விருசிலைமிசைதிருத்திய — வேதநூலன்புடனெழுதிப்பரந்தன, உலகுயிர்கனியவொத்துரு-வுடனுறியடைச யக்கொடி-யெனவொருசிலுவைநட்டிட-வுயர்மலைமுகடுபற்றுளி—வானுளொரஞ் சிவெருவுறச்சிவந்தன, வொருவிலபடையெனப்பொறை - யொருபொழுதெமது யிர்ப்பகை-யெனமுகிவிலவுடற்றிய-வெறியினமுழுதடக்கிட—வாகையேகொண் டிட ருலகிற்பரிந்தன .

களியறவுடலுணக்கிய-பினியறமிடிபெருக்கிய-துயரறவினையியற்றிய - குறையற வரிதியக்கிய—வீரவாயுண்ட புதுமையிற்சிறந்தன, கடிதெழுவளியடக்கின-பக மலைபுவிநடுக்கின-பகவிடை வெளியிருட்டின-கனல்குளிரிடநிலைத்தன—நீருமா யைந்தையு மரிதிற்புரந்தன, கதிபெறுமறைபுரத்தொடு - கொடையருடவகலத் தொடு-பொறைதுணிவறவயத்தொடு-பொருணயநலமனைத்தையு — ஞாலமீதெங் கணுமலியப்பயந்தன, கசுடிடர்முழுதொழிப்பன-வொழிவிலகனியுயிர்ப்பன-நரக கல்கதவடைப்பன-கடையிலகதியிலுய்ப்பன — காவலூரர்கனைமகன்றன் புயங் களே .

(தவம்-கட்டளைக்கவித்துறை.)

புயங்க வுருவால் வினைநஞ்சுமிழ்த்து புழுங்கியபே புயங்க மிதித்துத் தவத்தால் வென்றயென வெண்மதிய மயங்கார் பகையினுக் கஞ்சிவந் துன்றவ வாகையிற்றூன் முயங்க வடைக்கலம் கொண்டதொர்காவலூர்முதுயிரே .

(நேரிசைவெண்பா.)

உயிராந் தயையானே யோம்பனந்தத் தானே யயிரா மறைமொழி யானைப்—பயிராருஞ் சிந்துசேர் காவலூர்ச் சேர்ந்தானைப் பாடினே னிந்துசேர் தாட்சேர யான் .

(கலிரிலைத்துறை.)

யானரும்பும்தத்தழகி மதியரும்பும்தத்தழகி யினியவில்வாய்ப்
பானரும்பும்தத்தழகி தேனரும்பும்தத்தழகி பகலிற்றொல்கா
மீனரும்புஞ்சிரத்தழகி விண்ணரும்புஞ்சிரத்தழகி விரிவான்வீட்டைத்
தானரும்புமுகத்தழகி தமையரும்பக்காவனலூர் தங்கினுளே. (ய)

(தாழிசை.)

தங்கடேக மதக்கடேர மறங்கடேயு க தாழ்வெலா
மங்கவேத வறங்கடேற மனங்கடேர வழங்கிவா
னங்கிலாப மடைந்துவாழ வடங்கலேதிருக் காவலூர்
நக்கைசேவடி நம்பநாளு நயந்துருடுக நாடியே. (யக)

(வஞ்சிவிருத்தம்.)

நாடிய மேற்கதி நலங்காண
வாடிய தென்னுள மலிநெஞ்சே
தேடி யணங்கறு திருக்காவற்
பாடிய ணங்கடி பணியாயோ. (யஉ)

(காலம்-ஆசிரியவிருத்தம்.)

பணியாதகாமமுதிர்வேனிற்காலம்பட்டாற்றூதமுங்கட்கார்காலமாகிக்
கணியாதநாகச்சமுக்குங்கட்திரிக் காலத்துண்ணெடுங்கியபின் வினையுடையுந்
தணியாதபனிமுன்பின் காலமும்போய்த் தவனானம்பூப்பவளவேனிற்கால
மணியாததிருக்காவலூராளன்னை யடிக்கடிமைப்பட்டிற்றகாலமாலோ. (யங)

(இடைச்சி-ஆசிரியவிருத்தம்.)

மாலுகுத்தசெஞ்சொல்லிடைச்சியேவாயயிர் தமோடெய்தலுள்ளியே
பாலுந்ருநூல்வாயயிர் தெனாப் பால்கலந்தீர் விற்பவெய்தினுய்
நீலமுண்டதின் கண்ணிலொன்றுமெய்ந் நீர்மையன் நியிருன்பொய்செல்லுமோ
சீலவன்னம்மாள் காவலூரிலேசேர்ந்தபாலினீர்தோன் நிராணுவாய். (யச)

(மறம்-தாழிசை.)

நாணிபூட்டிய சாபமேந்திய வீரவெங்கர வேடனார்
நாணவுட்சுடு தீயசொற்கொடு நம்மையெள்ளின ராரடா
சேணிபூட்டிய கொம்பரேந்திய தேறலூட்டிய காவலூர்ச்
சீரினொரு தேவமானொரு சீயமேகரு வுற்றகாற்
பாணிபூட்டிய வெங்கடார்மலை பற்றியெங்குடி வெய்தினுள்
பாதமூன்றிய வாயிராமரை பூத்தகாடென் வாயடா
தூணிபூட்டிய வம்புபோலவன் புக்ககிற்றி லலர்ந்தபூ
தாயதேனுக வின்னும்வாடிவ சூழ்ந்துவாழ்த்திட வண்டரோ. (யரு)

(வஞ்சித்துறை.)

வண்டியிறும் வாய்மலர்க்காக்
கண்டியிறுங் காவனலூர்ப்
பண்டினிதாள் பாவைபணிந்
தண்டினரே யண்டாரோ (யசு)

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

அண்டவெள் எம்புலி யேந்த வரக்கவி மும்புயத்தாள்
கண்டகண் விம்மிதங் கொண்டிமைப் பாமொர் கதிர்க்கலையாள்
விண்டவழ் மீன்முடி யாடிருக் காவலூர் மேவரசாண்
மண்டழ் குண்டக னும்பர்க ளென்று மகிழ்வனவே.

(௮)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

மகிழாருலகி னணுகார்கதியின் மடிவார்துயரி லருளாருன்றாட்
புகழாதவரே பணியாதவரே புடைநீகாவா துய்யாவுயிரே
திசுழார்மணிபோ லண்பூஞ்சினைக்காத் திருக்காவனநல்லூரூர்ந்தவரே
கிசுழாவருளு மிசுழாமருளு கிசியற்றுயிரே விளங்கும்பானே.

(௮)

(தாழிசை.)

பானொழிபும்பொழினீழிலே பாவொளிபுட் குரலோதையே
தேனிழிமும்மலர்வாசமே சேர்ந்தணிசெய்திருக்காவலூர்
வானிழிந்திக்குறவும்பரும் வானுறவிம்பரும் வீதியாய்
மீனொழிவூர்சிரநாயகி வீற்றிவனெய்தியகாலையே.

(௮)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

காலையொடு மாலேவிது வெரத்திருள் கெடுத்தருள் கொடுத்தயிர் களித்தனன்றோ,
சோலையணி காவலினள் கோலினன் சோதிமடிசோமனடி தாரைமுடியான்,
வேலையலை வற்றினு மிடற்கனல் குளிர்ப்பினும் விரிச்சிக னிருட்டிடிநுநான்,
மாலையிரு டிக்களொரு பாதியிரு பாதமொரு வாதவிரு மாலையொருவேன்.

(கைக்களை - கட்டளைக்கலித்துறை.)

ஒருவாதிங் காஞ்சுளிர்ம் பூந்தா ளணிந்தா ளொருகலையாய்த்
திருவாய் முகமொத்தா யார்ந்த கலையாய்ச் செகங்குளிர்க்குந்
தருவாய் நிழற்கா வலூர்வதிந் தாயினித் தான்சுடவோ
மருவாதெக் காலமு மிக்கிலக் கைக்களை மாலையதே.

(௮)

(மடக்குத்தாழிசை.)

மாலையாங்கவந்தனன் மாலையத்துபோயினான்
மாயமாறவந்துதான் மாயமேறியேகினான்
வேலையுண்டுமாண்டருள் வேலைநல்கினான் கையில்
விண்டயிர்த்துண்டடி விண்டிலான் றியேறினான்
பாலையுக்குநோற்பகை பாலையீக்கினோற்றனன்
பாசம்வீக்குபாசமாய்ப் பாசமாய்துமாய்ந்தனன்
காலையேவந்தனோத்தின் காலையாரறிந்துளார்
காவலார்ந்தகாவலூர்க் காவலாயகாந்தையே.

(௮)

(வண்டு-நேரிசைவெண்பா.)

காந்தட்கை கஞ்சத்தாள் காலிக்கண் னும்பல்வாய்
வேய்ந்தலர்ந்த காவலூர் மென்கொடியே—யீந்தமது
வுண்ணளிகாள் சொன்மீனீ ரொத்துளதோ பூவுலகிற்
பண்ணளிபூத் தீந்தேன் பனித்து.

(௮)

(நேரிசையகவல்.)

பனிமதுப்பதுமந் தன்னிகன்மறந்து
குனிமதிப்பிறைமேற் கொங்குமிழ்தலாவுந்

தொல்லையந்தற்பகை யொழிந்துகுடொழிந்
தெல்லையுமென்னுளத்தினம்பனிவீசவுந்
தொற்பகைப்பரிதி சுடாமுன்றேரலா
நற்பகனண்ணிய வடுவொளிநல்கவு
மவையொருங்கணிதே வருங்கொடியலரி ருச்
சுவையொருங்கமைகனி சமந்துயர்சிரிமரவும்
பெருந்திருக்கலாபப்பீலிகளாடவு
மருந்திருக்காவலூரகத்துக்கண்டேன்
கண்டெம்பிணித்துருக்கனிதே
னுண்டெம்பிரிவினி யூழியுமரிதே.

(௨௪)

(குறும்-ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

அரித்தையறிந்த திடத்தையறைந்த குடத்தியருங்குற மம்மேகேள்
வரித்தனவண்டணி பற்றியவங்கை வரிக்குறிக்கெழுதி காவலூர்
தரித்தவணங்குமிதித்தெழுதிக்கடரித்தபதந்தொழுகையேனாப்
பரித்தவணங்கியபற்றளவொண்பொருள்பற்றியொருங்குயிர்வாழ்வாயே.

(௨௫)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

வாழா வழங்கா வினைக்கடனீந்தா வருந்துவீர்கா
டாழா திருக்கா வலூர்சென் றனுக்கத் தழுங்கியநீ
ராழார் கலிக்கள் வுண்டெனு மில்லை யமர்தொழும்
கேழா ரடியணங் கின்புறங் கேண்மை கிளர்கடற்கே.

(௨௬)

(நேரிசைவெண்பா.)

கடற்கரைகும் காணக் கருத்தழிக்கும் பாவ
வுடற்கரைசூழாவி யுளைவீர்—மிடற்கரைகொண்
டாவலூர் வான்கதிசேர்ந் தாங்குவப்பீர் நாயகிசேர்
காவலூர்ச் சேர்ந்த கடை.

(௨௭)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

கடைந்தமணியணிகடந்தவடிவொளி கலந்தவுருவொடுப்பயந்
தடைந்ததிருமகன்கன்றபொழுதுயி ரகன்றவுடலெனேநாவவன்
ளுடைந்தவுண்திடருணர்ந்துநமதிட ருழங்கலொழிசுபகாவலூர்
மிடைந்தவருணலம்வினைந்ததிருமகன் மிளிர்ந்தவடிவடிசாட்டவே.

(௨௮)

(கட்டளைக்கலிப்பா)

காட்டினிற்றிணுமூவுலகேந்தியகையிலையடைநின்மகனெந்தியன்
பூட்டியின்சுவையாகவையாயிர ருண்வொழுவிருந்துவழங்கினு
ளுட்டிலாண்மென்காவலிதாகவே நாகுதிக்களணிப்பணிதாளியுன்
வீட்டிலென்னை விளித்தொருநாளையோர் விருந்தளிப்ப வெனக்கிரங்
காய்கொலோ.

(௨௯)

(இரங்கல்-ஆசிரியவிருத்தம்.)

இரங்கொழியா வினைக்கடலை நீந்தவுன்னன் பெனுமிதவையேறிமறை விளக்கே
கோக்கி, நெருங்கொழியா வவாவிரவீந்தியப்பா னீயாளுந்திருக்காவலூர்சென்
றின்ப, மொருங்கொழியா மனத்திருளே யொழிந்துமேல்வா மும்பர்நாட்டெழுங்
கரையைக்கண்டே னென்றேன், மருங்கொழியாவாதவனுமதியும்னுழி வனைந்த
ணீந்தவுன்வடிவங் கண்டபோதே.

(௩௦)

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்

(தழை-கட்டளைக்கவித்தறை.)

போதவியுழ் பூங்கொடி யாய்செக் கதிர்பூண்டாள் பொற்றழையா
மீதவியுழ் மீன்றழை யாக்கொண்டான் மஞ்சொடியாய் வெண்மதியைத்
தாதவியுழ் தாமரைத் தாட்டழை யாவுற்றூ டாயரசாள்
சீதவியுழ் முத்தழை நீழலிற் காவலூர் சீர்த்ததுவே.

(106)

(அம்மாளை.)

சீர்த்ததிருக் காவலூர்த் தேவணங்கு தாட்கமல
நீர்த்ததிருத் திங்கண்மே னின்றனகா ணம்மாளை
நீர்த்ததிருத் திங்கண்மே னின்றனவென் றுமாகிவ்
ஆர்த்ததிரு வண்டெப்ப வாங்கலரா வம்மாளை
போர்த்ததிருச் சோதியின்பப் போதலரு மம்மாளை

போதலருந் தண்சினைக்காப் பூங்காவ லூரரசி
யாதவனைத் தூசா யணிந்தனன் கா ணம்மாளை
யாதவனைத் தூசா யணிந்தனனென் றுமாகின்
மாதலர்பூ மேனிநலம் வாடாதே வம்மாளை
மாதருணீர் மூழ்கிரவி வாய்குளிரு மம்மாளை

வாய்குளிர் பூங் காவலூர் வாழவரம் பெய்யிறைவி
மீகுளிர்வாய் மீன்முடியை வேய்ந்தணிந்தா ளம்மாளை
மீகுளிர்வாய் மீன்முடியை வேய்ந்தணிந்தா ளாமாகிற்
றாய்குளிர்வாய் மீன்கதிர்முன் றேன்றுமோ வம்மாளை
தாய்குளிர்வாய்ச் சாரந்தார்க்குத் தாழ்வில்லை யம்மாளை.

(107)

(நேரிசைவெண்பா.)

மானெய்தான் வான்பெற்றான் வான்பெறான் காவலூர்
மானெய்தான் மானாய் வரம்பெற்றுத்—தானரியை
யானைமுனர் வைத்தீன்ற ளாயிரம்வாள் வேந்தனையோர்
தானையாக் கொண்டெழுந்தா டான்.

(108)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

தானாகத்தடங்காதாய் மேனாகத்தடங்காவார் தனையன்றையோ
னாகத்தானாகத் திழிந்துதவவெழுந்ததவ வுரிமைகாட்டி
வானாகத்தேனாகத் திருவாங்கடருவாங்கே வந்தாரன்றே
கானாகப்பூநாகத் தரும்புதிருவிரும்புதிருக் காவலூரே.

(109)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

காவலகத்தானுந் தேவமுகத்தானுந் கடவுளுயிர்த்தானு மடவுளுயிர்த்தானு,
மோவலறுத்தானு மாவல்லெறுத்தானு முலகுபிர்த்தானு மலகுபிர்த்தானுந்,
தேவவரத்தானுந் காவகரத்தானுந் திசையையளித்தானு நசையையொளித்தானும்,
பாலிகணித்தானு மாலிபிணித்தானும் பண்டினையற்றானுந் தொண்டினையுற்
றானே.

(110)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

தாளணிந்தமதிமுதலாத்தமியனுமக்கமலத்தாடாக்கிலேனே,
கோளணிந்தகுழலணிதார் குடைவண்டாப் புகழ்பாடி மதுவண் ணேனே,
வாளணிந்தவினைப்படைவெல்வலிச்சிங்கமீன்றவொருமானாய்வந்தாள்
கேளணிந்தகாவலூர்க்கிளர்புனத்தப்பசும்புல்லாக்கிடவேனேனே.

(111)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

கிடந்தேன் வினைக்கடன் மூழ்கிநீ தூக்கக் கிளைத்ததுயர்
கடந்தே னியாடிருக் காவலூர் சேர்ந்தேன் கடிமலர்க்கா
நடந்தே னறம்பொரு ளின்ப மெதிர்கொண்டே னண்ணியுன்றூ
ளடைந்தே னினிவீ டடையேனோ வென்னுயி ராரொளியே. (௯௭)

(சமூகவுல்லாசம்-ஆசிரியவிருத்தம்.)

ஒளியுளியெனவின மணியணிகொழுகொணர் வானவர் நூறுஞ் சிறந்ததொருபா,
லுயிர்தருநிலமரொளிதருகுடைகொணர் வேறொரு நூறுந் திரண்
டதொருபா, லுருமணியணியுருவீனரிடு வளிவழி சாமரை நூறுஞ்
செறிந்ததொருபால்

துளியுளிமுகிலென முரசொடுபறையொடு பாடினர்நாமம் புகழ்ந்த தொருபால்,
துளையுளகுழலொடுகுரலுகன்கலமொடு வீணைகன்யாவுந்தெளிந்த
தொருபால், தொளியுளவிலையிலவனவென மணியணிவானவர் குழப்
பணிந்ததொருபால்

வெளியுளியிருளற வெயிலரசெழுமெனவீவாதவனாருங்கலிக்கவடிவான், வினையத
மீனையறமருளடவருளிடவாகனமாயிந்தெழுந்தவரவே, விரைவடிவடி
யடிபுறையுறமறுவறுகாவன லூரின்வதிந்தணுகிஞள்

களியுளியருள்பொருணிகழ்புகழ்கலைநிலநாடுவிர்யாருந்துதைந்ததுயராய்க், கழலில
கரமில் மகரிலகிகரில் நோசுவிர்யாருந் திரண்மெருவீர், கருணையன்கதி
யினள் களிவினள்கடையிலன் புவடிநாளும்பணிந்துதொழுவீர். (௯௮)

(நேரிசைவெண்பா.)

தொழுவாய்த் தொழுவாரிற் றொற்பகைகோய் தீரா
தழுவா ரழுவாரிந் கில்லைச்—செழுமாதின்
காவலினை யுற்றூர் கழிசுவத்தா ரேனும்வான்
காவலரை யொப்பார் களித்து. (௯௯)

(வீருத்தம்.)

களிவினைத்தனள் கலிவதைத்தனள் கதியமைத்தன ளாயினார்
வெளிவிளக்கின வெயிலுதித்தன விரைமுகத்தன காவலூ
ருளியுதித்துளி யுடலிடுக்கணு முயிரிலக்கணு நீத்தவா
விளிவினைத்தன ளிகல்வடுப்பகையிடரொருப்பட வொழியுமே. (௧௦௦)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

ஒழியா முதலாய்த்தே வாதிக்க நீதிதா னுற்பவமா
யழியா தொருவற்கே தாயு மகனமா யாரமுதாய்ப்
பழிநக வெவ்வீட மாற்று மருந்தாய்ப் பக்கதிக்கோர்
வழியாய்த் துணையாய்கமைக்காப்பக்காவலூர்வைகினளே. (௧௦௧)

(மருட்பா.)

வைகலெனவந்துமன்னுயிராற்க்குலறும்
வைகலைச்செய்தேயொளியைவாய்த்துயிர்த்தே—வைகிஞள்
காவலூருறை காதலார்துறை
யோவலீர்களி யோதியாரொளி
தெளித்த நூலி திறத்தலை
களித்தமலை கயத்தவேலை

மந்திரமறைமொழி மண்டலகுறையொழி
சந்திரவடியினள் சந்துமுடியினள்
காதரூயகி கதிதரும்
வேதநாயகி மெல்லடியணிவமே.

(சஉ)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

அணிவளங்கணுள் மணிவளங்கணுள் ருடுதைத்தனன் மருள்வதைத்தனன்
பணியணங்கணுள் கணியணங்கணுள் பழிவிலக்கவும் வழி துலக்கவுந்
துணியவீரமா யணியவாரமாய்ச் சருதிவாயினுள் பருதிவேயினுள்
கணியலங்கலாள் மணிவிலங்கலாள் காவலூரினா டேவநாரியே.

(சங)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

நாரியிவணயவாரியிவடயைநாரியிவடி ருமாரியிவளுறைகாவலூர்ச்,
சாரிவரவரு தேரினிநுபுடை தாரினமரர்கள் வேரிமதுமலர்தாழ்விலா,
வாரியிமிர்குழிறியெழுபுகழ்மாரிசொடிகுடைமாரிகவரிகள் வாயெலா,
நேரிலெழிலெழு காரினெலியலை நீரினெலியிகு தேரினிவள்வருமரவமே. (சச)

(நேரிசைவெண்பா.)

அரவம் படவெழுந்தா ளாகம் படுத்து
மரவம் படச்சீ றடியா—ளரவத்தாற்
பாருலதும் பேருலதும் பாவனையாத் தானணுகி
நேரொளியிந் காவனலூர் நீர்.

(சரு)

(இரங்கல் ஆசிரியவிருத்தம்.)

நீராருத்தமே தடஞ்சூழியமேகியமர்நூத்திருவே திருச்சேருங்காவ,
லூராரும்பொழிலே பொழிலாருமுழையேயுழையுங்களியாற்களியேனானே,
யாராருந்துயராற் துயரேறவழியுற் றழியாதகதியிற் கதியாளமதியோர்,
தாராருமடியே கதிராருமடியே தாராருமடியே யுயிர்மாசில்சுடரே.

(சசு)

(நேரிசைவெண்பா.)

சுடர்முடியா யோர்குடையு ணீயின்ற தோன்றற்
படர்முடி யார்வந்து பணிந்தா—ரிடர்முடியா
தின்றுணர்வார் காவனலூ ரெய்திப் பணியாரோ
குன்று மெனக் கொண்டகோது.

(சஎ)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

கோதெனயாவமுளத்தற்கொய்மினிர் கோண்முடியாள்
போதென்பூத்தசெந்தாளணிந்தேத்தவே பொய்ப்பொருள்சேர்
காதலங்காமமுங்கோபமுங்காவற் களிச்சேருக்குந்
தீதெனச்சேராதிருக்காவலூ ரம்மன்சீரடியே.

(சஅ)

(வஞ்சிப்பா.)

சீர்விளக்கியசெல்லியாய்ப்-பார்விளக்கியபாவையே
தென்காவிரி திரண்டொலிப்ப-மன்காவிரிமலர்கமழப்
பூந்தாதகில்புடைநிழற்றத்-தீந்தாதகில்சினகுளிப்ப
வருட்காவலூரமைந்தளிப்பத்-திருக்காவலூர்ச்சேர்ந்தனனே

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்

சூக

சேர்ந்தபின் னானே பூண்பழிநையவெண்
மதிசானே பூண்பதந்தான் றூராளோ
திருவடியொளிவுளந்தெளிவுறக்கண்டாற்
கருவடியிருளறக்கண்டு
மருவடிமலரடிவாண்கதியந்தமே.

(சக)

(சித்து-ஆசிரியவிருத்தம்.)

அந்தமிலா வன்னமிலா வாடையிலா நல்குறவுற்றழி கைந்தீர்காள்
சந்தரானுழிழற்கர்வலூரிலிருக்குமருஞ்சித்தன் றொழிலக்கேண்மி
னிந்ததின் வெண் கலமூன்றுஞ் செம்பொன்றுங்கஞ்சத்தாளிரண்டுஞ்சேர்த்திச்
சந்ததம்வெண்பித்தலையுமிரும்புஞ்செம்பொன்றுக்கித்தருவான் கண்டார். (ருய)

(சம்பிரதம்-கட்டளைக்கலித்துறை.)

நரிடத்தீயத்தை வெட்டிட வெள்ளியா யீவன்றா
நேரிடப் பித்தனை மாசறப் பொன்னென் நெந்நிறையாய்
நீரிடம் வித்தைக் கிவையாங்கி காவலூர் நீர்த்தினிதாள்
நாரியின் கண்ணிரந் துண்பெளிச் சம்பிரத நான்செயவே.

(ருக)

(நேரிசைவெண்பா.)

நானுத் தயைதளிப்ப ஞானநிழற் குளிர்ப்பத்
தேனூர் வாமரும்பச் சீர்கனிய—வானு
மஞ்சலிசெய் புன்றூ னருட்காவ னையகியே
யெஞ்சிலதோர் சோலை யெனக்கு.

(ருஉ)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

நக்கனமுத்தேயொப்பமுதைத்தேந்க்குநிழற்காகாவனலூர்ப்
புக்கொடிக்கேதக்கவெழிற்கோர்பொற்புவமித்தேபுகழ்வாரா
ரக்கமலர்க்கேழுத்துநகைக்கேயத்தமுதற்கேயரிதாகத்
தொக்களவிந்தேமிக்கவிற்கேதொக்கவனைத்தேதோற்பனவே.

(ருங)

(விருத்தம்.)

அனமாடுத்தவாயினலமாடுமடக்கோயின்மேலார்த்த
கனமாடுக்கொடியாடக்கனமாடுமுடியானைக்காண்பேடு
மனமாடுமறவழிவடிவாகவறவாழிசேர்த்தாடப்
புனமாடுத்திருக்காவற்புனமாடிப்பெருக்காவலாற்றேனே.

(ருச)

(வெளிவிருத்தம்.)

ஆற்றூர்களிப்பவினைத்தீயாற்றுமேநாயகியே
தேற்றூர்தெளிப்பமறைநூல்தேற்றுமாநாயகியே
மாற்றூர்வினைத்தீயிர்நோய்மாற்றும்வானாயகியே
பூற்றூர்காவன லூர்க்கின் பூற்றூமாநாயகியே.

(ருரு)

(காப்பியக்கலித்துறை.)

மாறாஞ்சவஞ்சனிமண்பேய்மயலஞ்சக்
காண்காவலூரிடைகண்டேனொருமாளை
மாறாரேதோவித்திறமென்றேன்மடமாய்ய
வானாரேத்துக்கோளரியின்றள்வாத்தென்றார்.

(ருரு)

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்

(நேரிசைவெண்பா.)

தாராகத் தண்மதிப்பூந் தாளணிய வென்னெஞ்சே
யாராய்ந்து வுன்குறைகண் டஞ்சற்க—பாராயோ
வானுள்வாள் காவலூர் வந்தெழுந்தா டாளணியாக்
கூளுங் குறைமதியைக் கொண்டி.

(௫௭)

(தாழிசை.)

கொண்டலாடி விலங்கல்கொண்ட குளிர்ந்தகொண்டல் பரந்தெழாக் கொடி
படர்ந்துவளர்ந்தமுல்லைகைத்துவாசமுறைத்துரா.
புண்டதேறலுமிழ்ந்தகொம்பொருசிந்துவண்டுமுழங்கலோ- மெளியொருங்குமகிழ்ந்
துகான முறைத்துநீரியகாவலூர்
விண்டளங்கல்விரும்பியண்டி விளங்கிமண்டி வசம்புலாம்-வி துவணிந்தபதங்கடாழ
விழைந்துபாடவணங்கிநா
மண்டநூலி வியந்தகுவி விரிந்தசீலி வழங்குதே-வரியமாரி பரந்தவாரி புரந்த
நாரிதொழேங்கொலோ.

(௫௮)

(தென்றல்-கழிநெடில்விருத்தம்.)

கொல்லாவலர்ந்தபடர்நிழனாடிக் கொண்டொலிவந் துபுக்கொடுங்கக்-கொழுந்தழல்
புழுங்கிப் பேயின்றேறருந்திக் கொதித்துலாஞ்சடுவனசூர்த்துத்—தொல்லாவிஞ்சந்
திருவடியாளே துன்னியவேல்வையவ்வனமே-தொடையணிபூண்டமணமகளா
கத் தொகைகறைமுறைகைத்துவப்ப—வொல்லாவருவித்தீம்புனலோட வொசித்
துவண்டினங்கள் யாமொலிப்ப-வுயர்குயில்பாடத் துணையிலாட வுலாவியநறுஞ்
சிறுகாலே—செல்லாவொளிப்பத் திருப்புகழ்தொழுமத் தெரிவையாள் காவலூராய்
தித்-தீவினையழற்றுமென்மனங்குளிர்ப்பத் தென்றலேயூர் தியோய்விலவே.

(௫௯)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

சூயவணங்கிடரோயநெடும்பிணியோயவுடன் றிடுபேய்
காயவருந்தியகாமவருந்துயர்கா தலமுங்கியகோய்
தேயவழங்கியதேதகமலங்கொடுதீயவொருங்கறவே
நேயவணங்குறைகாவன லூர்நிழனேடிவதிந்துறைவீர்

(௬௦)

(உளசல்)

உறைவழங்குங்காவன லூராளீன்ற
வொப்பிலநூலோனடிதாழ்ந்தரும்பாவல்லீர்
துறைவழங்குஞ்சீரெழுத்தேயசையிற்றீட்டித்
தொடைவிருத்தங்கட்டிலடிபந்தம்பூட்டி
நறைவழங்குக்கலிவெள்ளைசவரம்வீச
நானுமருட்பாவைமகற் காட்டிஞ்சல்
முறைவழங்குந்தாழிசையால்வஞ்சிபாட
மொய்த்தமயிலகவலிஓடாடிஞ்சல்
ஆட்டியருட் செல்லியெனுந் தேவதாயா
மருக்கன்னிநலம்பாடி யாடிஞ்சல்
காட்டியநற்றவலீட்டிந்பொறிகளென்னுங்
கதவடைத்தேயொழுக்கத்தாட்கடுகிப்பூட்டி
யீட்டியதேவருள்விரித்தவுளத்தின்மஞ்ச
மேந்தியவன் பெனுங்கயிறிட்டாட்டிஞ்சல்
காட்டியசெல்வத்திணையாக்காவலூரா
ணங்கைதிருப்புகழறைந்தேயாடிஞ்சல்

(௬௧)

(௬௨)

(நேரிசைவெண்பா.)

ஊசல்கொண் டாடி யுயிர்வருந்த யாவருமே
பாசல்கொண் டாமெவர் பட்டலைவார்—பூசல்கொண்
டார்த்திடமே லோர்புகழு மன்னையான் காவனலூர்
நீர்த்தடமே யாடா டிலைக்கு.

(௬௩)

(தாழிசை.)

நிலையான நிலையென்று நிலையாகின்ற ணிகராதவருள்கொண்டு துணையாய தில
தேற், சிலையான லைநந்து சிதராடிநலியத்திரையான கடனின்று திடனாக நிலையா,
யிலையா தநிலமென்று நடவாய தறிவே லவராருகிழல்கொண்டுவளர்காவலமரூர்த்,
தலையானவனையென்று தமியோருமலையாத் தயவாக நிலைதந்து திதியாக
வெளிதே.

(௬௪)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

எளியர்க் கிரங்கிக் கதியேற வாறே ரிமும்வடமோ
தெளிவற்ற தீவினைக் கொய்தேறும் பாசமோதேவருளாற்
களியன் புயிரைப் பிணிக்குந் தனையகோலோ காவனலூர்
ருளிநங்கை யங்கையி லேந்து மணிமாலையொப்பிலதே.

(௬௫)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

ஒப்பநிகரில தூலியுற்றவரமொருவேலி யொத்தவரைவிலசீலி-கதிசேராச், செப்ப
மருளியவே திசுத்தமருளறுசோதிசுத்திவிளைவனத்தி - திரைசூழ, வெப்பகையு
மொழிவாகை யுத்தரணினனியோகை யித்தரணியினையீகை-யரசாள, வப்பதியர்
தொடராவ லிப்பதியர் தொடர்காவலப்பதியிலமர்தேவ-மகளே.

(௬௬)

(கலிவிருத்தம்.)

மகளெனவா தித்தாயினவனை முடிதாரகைசூழினன்
பகலவனொருமடையன்பனிம திரீவுதாளினன்
அகமலருருதேரினனருடருகாவலூரின
ளுக்கமெனயர்வுநானிவனொழிகிலெனூழியூழியே.

(௬௭)

(நேரிசைவெண்பா.)

ஊழி யொழியினுநா னுன்ற னொழிவேளே
சூழிவணி காவனலூர்ச் சந்தரியே—கேழிழையான்
மண்டலிர்ந்தவிண்டளங்கள்வந்தணிந்துகொண்டிறைஞ்சி
யெண்டலிர்ந்தவின்புமிழ்ந்தவென்று.

(௬௮)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

என்றுயர்க் கின்ப மரிதைம் பொறிக்கிறை தேடுவைபின்
கொன்றுய ராற்றில வாடுவை யென்னெஞ்சே கூப்பியகை
சென்றுயர் காவலூர் நாயகி போற்றிலை தேடிலைநொந்
துன்றுயர் கூறிலை தன்புகழ் பாடிலை யோதிலையே.

(௬௯)

(வஞ்சிவிருத்தம்.)

ஒதியிருந்தானோகையிருந்தானருவாக
வா திபயந்தானாவியந்தானகிலாளுந்
கோ திலென்பான்கோ திலரன்பான்கொழுங்காவற்
சேதியமைந்தான்சேமமடைந்ததேதேரேனே.

(௭௦)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

தேர்ந்தனையோவநீர்ந்தனைகாவறிருந்தினைமருந்தினைநிகரன் - பார்ந்தனைமருளி
னீர்ந்தனையருளும்பரங்கினையிரங்கினையினிதிற் - சார்ந்தனைபுகரேபேர்ந்தனைநிக

ரேதவிர்த்தனையவிர்த்தனையெனையு - மோர்ந்தனையிலையோதேர்ந்தனையிலையோ
வறுப்பினவெறுப்பின யினிதே. (௭௧)

(தாழிசை.)

இனிதணங்கறுதானவனந்தமே யிருபதந்தொழுதானவனந்தமே
முனிவர் தாழ்ந்தணிபாதவரத்தமேமுத்திகாட்டுமென் பாதவரத்தமே
தனிநிலோர்பெறுவாவியதஞ்சமேதயவினென் னுளவாவியதஞ்சமே
கனிபிரரன்மருவாரணவாழியேகாவலூர்தகையவாரணவாழியே. (௭௨)

(இணைக்குறளாசிரியப்பா.)

வாழியவும்பர்வணங்கியவணங்கே
வாழிவாடுளையே-வாழிபாருயிரே
யாதியையீன்றினே-நீ தியையூன்றினே
பாடுளையணிந்தனே-யீடுளையுணந்தனே
குறைமதியிதித்தனே-மறைமொழிவிதித்தனே
மேதினிகாத்தனே-நீதினீத்தனே
கதிக்கதவரயினே-திதிக்கதிவாயினே
வாடுள்களித்தனே-யீடுள்களித்தனே
தொழுமுளத்தூன்றிற்றைசோதியை
யமுமுளத்தாதாவோதியை
நீரகத்தம்புயேநீனே-யாரகத்தம்பரீநீனே
வானவர்வாழ்த்தலாயினே
யீன்வர்பொற்றவிங்கெய்தினே
யாவலூர்வழியார்-திருக்-காவலூர்ருங்காதலே
யன்புணர்நீயிவணமைந்தபின்
பொன்புணருலகொடுபூவுலகொத்ததே. (௭௩)

(கட்டளைக்கவித்துறை.)

ஒத்த வடிவந்த மண்டலத் துண்டரே யோரிதம்
வைத்த மதியின் சுடரொன் றெளிவிடு மாமரியே
மொய்த்த வன்புற்றென் கண்வாழ நான் கண்டனன் மூவணீ
மெய்த்திறத் தேந்தித்தேர் மேல்வருவ் காவலூர்வீதியிலே. (௭௪)

(தாழிசை.)

வீதிமந்திரநூலியே யாதிதந்திரவேலியே - வென்றிதந்தமடங்கலே நன்றிதந்த
வடங்கலே—நீதிசந்தாகோலியே கோதிலந்தாசீலியே - நிந்தைநீங்குமனந்தமே
யெந்தையீங்கருளந்தமே—பாதியிந்தணிபாதியே சோதிவந்தணிசோதியே-பங்க
நீத்தலர்கஞ்சமே பங்கநீத்தமர்-தஞ்சமே—யோதிலம்பரஞானமே யேதிலும்பரமா
னமே-யோவலீரொனதன்பனே காவலூரரசென்பனே. (௭௫)

(நேரிசைவெண்பா.)

என்பது கான்யாறு நீந்தி யெரியாசைத்
துன்பச் சுரங்கடந்து வாழேமோ—வன்பிலதா
யென்றுணர்ந்தாய் நெஞ்சே யியைகாவ லூரன்னை
முன்றுணரா வாழநான் முகந்து. (௭௬)

(தாழிசை.)

நான்முகத்துறவுலாவி நளினமீதிலனமுலாவி நடனமாட நயனநாகர் நயநயத்
தகாவலூர்ப் — பாண்முகத்துமுரலவீண்பாமுகத்துவனரவோதை பாய்முகத்து
விளையுமோதை பார்முகத்துநிகரிலா— தூண்முகத்துநிமிருமாடை சுடர்முகத்

டிறுவசமாட வடிதுதித்தசூர்கன்பாட நரர்எளித்துநாடமீன்—பூண்முகத்துமுடி
வணங்கு பூமுறைத்தவடியணங்கு பூதலத்திலணுகியாளும் பொன்னகைத்த
கோயிலே, (எள)

(விருத்தம்.)

கோயிலன்புடையா டாயிலின்புடையாள் கூன்மதியடியாள் கோண்மலிமுடியாள்
—வாயினைத்துடைப்பா னேயினைத்துடைப்பாள் வருந்தினர்களிப்பாள் மருந்து
நேரளிப்பாள்—பேயடக்கடலாள் மீயடக்கடலாள் பெரும்புவனத்தே யரும்புவ
னத்தாள்—தீயுளத்தகல்வாடுயுளத்தகலா டேவநூர்வணங்குங் காவலூரணங்கே,

(கட்டளைக்கலித்துறை)

(எஅ)

அணங்காலத் தாயமு தாகு மணங்கே யினைத்துயிர்க்கு
மணங்காலத் தேன்காலங் காவலே காவலூர் வந்தெழுந்தா
ளினங்காத வெவ்வீன யாற்றவித் தேவ விருட்பொழில்செய்
யுணங்கா நிழல்வனத் தூழியே காய்வ ருளங்கெடவே,

(எஆ)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

கெடவோவெஞ்சா சழுவோதஞ்சன் கினர்தாட்கஞ்சம் புனைவாய்நெஞ்சே
சுடவிஞ்சியவஞ்சகவெஞ்சுரமார் துயரற்றினிதீகதிபெற்றெழநாம்
படமாங்க்திருங்குழலாடுமேவும் பசுமார்மதியும்பதமேற்றவறு
தடமிட்டுவிளக்குபகாவனலூர் த்தலமேவினர்மேவினமேவரசாள்,

(அய)

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

மேவித் தயையன்பெ னேர்பூட்டி வேதநூல் வீத்துவிரைத்
தாவியை வாட்டு மவாக்களைக் கட்டியடைக்கலஞ்சுழ்
தாவிய வேலியாய் நல்வினையூத்துமீன் றூர்முடியாள்
காவன லூரிற்செய் பைங்கூழ்கள் பேரின்பங் காய்த்திடுமே,

(அக)

(பாண் கழிநெடில்விருத்தம்.)

இடம்புகழே படப்பாடற் கரும்பொருளே தேடியபாண் மகளேகேளா-யெல்லா
முறைகொண் டாக்கினனே மறைத்திரள் கொண்டழித்தனனே
கடனீர் மூழ்கிப்

படம்புகற்றேர் சிறுத்தினனே யேழடிபின் னிழுத்தனனே யடியேகாண்ப-படர்
புணரி பிரித்தனனே யலைநிலமேனடந்தனனே பூங்காவொப்பச்
சுடம்படர்தீக் குளிர்ந்தனனே பகலுமிர வாக்கினனே தொண்டேய் நீக்கித்-
துகைத்திறந்தாரெழுப்பினனே மலைநடுங்கப்பிளந்தனனே யினையபாடி
நெடம்புகழார் நாயகிதேன் றருங்காவ லூர்வதிந்த நயமாதீன்ற-நிமலனிவன் வினை
யாடும் படியிதுதானெவ்வுலகுக்கனிபமாதோ,

(அட)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

கனிமலைச் சினையேந்தத் தீந்தேனென்துங் காவலூராவலூர் தணுகிப்போற்றும்
—பனிமலை யேந்திரவி கதிர்செய்மலை பற்றிரண்டாள்பற்றினர்வாழ் காளிற்றூ
கத்—துனிமலை தோன்றியுயிர்க்கந்திமலை தோன்றமுன்றுதிமலை கொண்டே
பைம்பொ—னனிமலைதிருக்கோயி விடத்தாடேவ நக்கைத்திரு வங்கைதரு
மலைகுடர்,

(அஈ)

(மடக்கு ஆசிரியவிருத்தம்.)

சூடிமலர்வீழ்நீர்க்கயலே துள்ளங்காவலூர்க்கயலே
நெடியுறைநீர்க்கலிப்புணரி நேராவுறைநீர்க்கலிப்புணரி
யாடியவிரமீன் பூண்டான யண்டிமதியைப்பூண்டானே
நாடிக்காண்கின் முகந்திருப்பீர் நையாநாளுமுக்கந்திருப்பீர்,

(அஈ)

(நேரிசைவெண்பா.)

இருந்தென் செய்கேனெ மூகைகுழேங்கி
வருந்தேன்போல்வந்து வருந்தேனெ—வருந்தேவ
காவலூர்கோதைகட்கானைகைப்பற்றவென்
னுவிக்கோர் தேன்றுளியே யாங்கு.

(அடு)

(வஞ்சிவிருத்தம்.)

ஆங்கமலத்தேந்கமலமாய்நிலாத்
தாங்கவிருபாங்கவிருதாளெழீ
நீங்கவலையாங்கவலைச் சுவென்
றீங்குவகைநீங்குவகைசேர்ந்ததே.

(அசு)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

சேர்ந்தார்மதிபூண்சோந்தாளவவே சேர்ந்தாளெனவேசேர்காவனலூ
ரார்ந்தார்சாரரு மார்ந்தார்நரரு மந்தாதியவென் றந்தாடொழுவே
தேர்ந்தாரெவருந் தீர்ந்தார்துயருந் தேந்தாரொழுநுந் தேன்றாரணியை
நேர்ந்தார்மகிழா நின்றாரினிதே நேர்ந்தார்மூழ்கிநீந்தார்நெடிதே.

(அஎ)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

நெடிதுலைப்பன துயரயர்வறவற நிலைபயப்பனவருடகவருடரு நிசிமறுப்பனபழி
யழிவொழிதர-வரயெலாந்
கடிபுதைப்பனவிவறிய நசையசை கடலைப்பனவமரரும் விழைவன கதிதிறப்
பன நிகரிலகலமுல-காரவே
துடிதுவைப்பவு மிசைபெறுபுகழெழு தொனிதொனிப்பவு முடிவில தொழுபவர்
துதியொலிப்பவு முகிலினுமொலியெழு-காவலூர்
படியனைத்திலு மெழநனியருளியை பரிவடைக்கல மெனவிவனெழுவன பனி
முகத்தமு தொளிவிரிமதியெழு-பாதமே.

(அஅ)

(தாழிசை.)

மதியெழுந்தபாதமேமதிசுடந்தவேதமே
மருண்மறந்தநீ தமேயருள்சிறந்தசீதமே
துதியெழுந்தசீலியேவிதிவிரிந்தமாலியே
துணையெழுந்தசூலியேதிணையமைந்தவேலியே
கதியரும்புகமலமே நிதியரும்புமமலமே
கடவுடந்தபதவியீந் கிடவுயர்ந்தவுதவியாய்
நதிவழங்குகாவலூர்ப் பதிவழங்குகாவலே
நன்னையாகமுன்னையாளென்னையாளுமன்னையே.

(அக)

(நேரிசைவெண்பா.)

அன்னையே நீயல்லா வன்புற்றென் னேயறிந்தீந்
கென்னையே யார்யா ரினிக்காப்பார்—தொன்னேய்
பெருக்காவ நீரப் பெருமருந்தா நீயா
டிருக்காவ லூர்வியோயுந் தேன்.

(அக)

(கழிநெடிவல்லிருத்தம்.)

தென்வீற்றிருக்கும்பனிநறும்பூஞ் சினைக்கா நிழற்றுக்காவனலூர்திரு
வீற்றிருக்கும்பொற்கோயிறீம்பாற்கதிர்க்குண்டுகுறட்டே
மீன்வீற்றிருக்கும்ணக்கநாள் விரிவாய்த்தொளிவாய்விதானத்துள்
விண்வீற்றிருக்குந்தனந்தொழு துவிரும்பிச்செய்யும்பணிகேட்ப

வான்வீற்றிருக்குராயிறுபோல் வையமெங்குமருணீங்கி

வாழ்வீற்றிருக்குமுதிர்கையால் வரையாநயன்பெய்வானரசா
டான்வீற்றிருக்குமென்மனமே தழைப்போக்கவேண்டியவ

டயைவீற்றிருக்குந்திருவடியென் றலையலையென்றலையலே. (கக)
(குறம்-விருத்தம்.)

என்றலையெண்ணையொ டம்மைபழங்கலையிந் தென்குறமன்பொடுகேளீர் காவன
லூர்—மின்றலையாடரு மாலையோடுத்தரிசும் வேட்டனர்வேட்டலர் வீட்டறவிட்
யெர்தாய்—தன்றலையீடுகுடு பூணிருவான் கூடருந் தாமணிவாரிரு ளுள்ளணியாத்
தெளிவார்—துன்றலையம்புலி யாண்டபி னம்புலிபோற் றேன்றினர்வானர
சாள்பவர்வேதமிதே. (கஉ)

(தாழிசை.)

வேதவிளக்கெனவந்தாள் விரதவிளக்கெனநின்றள்
சீதமுதிர்கிணையீந்தா டிருவினிகர்க்கிணைத்தந்தா
ளோதமெனக்கரையில்லா ளுயிரினெனக்கருண்ல்லாள்
காதலூர்க்கதியானுள் காவலூர்ப்பதியாளே. (கக)

(மதங்கி-விருத்தம்.)

பதியுகிர்வெம்பருந்தெடுப்பப் பசுங்கின்னைபகைத்தழைப்ப
வதியருள்கொண்டுதவியதே வனமாளுந்திருக்காவற்
றுதியருளொண்குயில்பாடத் துணையாமெயிலல்லான்
மதிமருண்மற்றொருமதங்கி மருவாதிங்கெழுந்தகையே. (கச)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

எழுந்தடிக்கீழ்க்குழவிமதியமுதிறைப்பக் குழலணிமீனிழைத்துப் பூப்பச்-செழுந்தி
ருவின்மார்பிலணிசெங்கதிரினொளி தியங்கச்செங்கைநீட்டிக்-கழுந்தகைகவான்வீட்
டழுகாட்டுதற்கே காவனலூர்க் கனிசென்றுளோ-வழுந்தொளிவாய்க் கெழுந்து
ளிவார்கமலத்தா ளமலத்தாளரும்பாநல்லாள். (கக)

(தாது-கட்டளைக்கலித்துறை.)

அரும்பா முகைத்தேவ கன்னி தவமறி யாதனவோ
விரும்பா மனத்தா துரைகூற வுற்றாய் வியப்பனகே
டிரும்பா முகைசேர் கனியொப்பக் கன்னியாய்த் தேவமைந்தற்
றரும்பான்மை கூறுந்து தாயினென் காவலூர் தாயிழைக்கே. (கக)

(ஆசிரியவிருத்தம்.)

இழைவளர்கோயி லுழைவளர்தாயி லின்புடைக்கிழத்தி வென்புடை நிழற்றி—
யுழைதிரிகாவின் மழைதிரிகாவ லுருழிசேர்ந்தாள் சூருழிதீர்ந்தாள்—வழைநிழல
கத்தென் பிழையழலகற்ற வான்வரம் பொழியுந் தான்வரம்பொழிவாள்—கழை
பொழிவாயாள் மழைபொழிகையாள் காவியுண்விழியென் னுவியுண்விழியே.

(வலைச்சி-ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

(கக)

விழிக்கயலோகுழிக்கயலோவலைச்சிலைவான்வலைச்சியரே விற்பவுற்றீர்
பிழிக்கயலாம்பொழிக்கயலாஞ்செருக்காவற் றிருக்காவற் பெயர்கொண்மூதூர்
வழிக்கயலுள் ளுழிக்கயலுண்ருகியலையருகியலை மதியாதுற்றீர்
பழிக்கயலாம்விழிக்கயலாஞ்சோர்வற்றூ ரவர்சேர்வர் பணித்தடத்தே. (கஅ)

(ஆசிரியச்சந்தவிருத்தம்.)

தடமலிதருவயர்தருமலர்தரும துறவுமிழ்மலுமிழ்காவலூ - றிடமலிவருநயமருள்
பொருளிறையறைமறைபொறை தயையியை யீகையாய்-விடமலிவினைமலியிகை
யறமிகைமலிநசையறவசையிற ளோயெலாம்-படமலிதயையினன்பரவியபரிவினன்
பரமனையருளினன் பாடினான். (கக)

திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்

(நேரிசைவெண்பா.)

பாடிப் புகழ்ந்து படர்காவ லூர்நங்கை
நாடி வணங்கு நரரெல்லாங்—கேடிலரே
மண்ணவருண் மாசிலராய் வாழ்ந்திவண்மற்றெப்பிலராய்
விண்ணவருள் வீற்றிருந்தொப் பார்.

(11)

(மாணக்கன்-விருத்தம்.)

இருள்வீற்றிருக்குநிழற்பூங்காவிடையுண் காவலூரகத்தே
பொருள்வீற்றிருக்குந்திருக்கோயிற் பொன்சைனத்திற் பொலிந்தானு
மருள்வீற்றிருக்குமணிமாற்பினண்கைப்பாடியடிபணிந்தான்
நெருள்வீற்றிருக்குமெய்ச்சுருதிதெளிக்கும்வீரமாமுனியே.

[திருக்காவலூர்க்கலம்பகம் முற்றிற்று.]

தேவமாதாவினது தோத்திரம்.

நீயொருதாயொரு தாதையுநீயுயிர் நீயெவையாகிலுநீ
நீகனிவார்கடல் நீயொளியார்கடர் நீயருளார்முகிலீநீ
நீயிறையோனெழு மாசனநீநெறி வேதம்வழாநெறிநீ
நீமுகிழாத நரமலர்நீநிறை நூனிகராவருநீ.

ஏரணியேயித யத்திலிருந்தெனோ யானுடையானவளே
சீரணியேமதி வெண்குடையேதிரு மாரிவிடும்புயலே
ஆரணியேகரு ணாகரியேயுயிர் யாவுமளித்தமுதார்
வாரணியேதனி நாயகியேநனி வாழுதிவாழுதியே.
வாழியனந்த தயாபரனுக்குரி வாய்ந்தருடாயவளே
வாழிவிசும்பிடை வாழியரும்பரின் வாமவிராக்கினியே
வாழிமுகிண்டில பூவனை உன்னிய மாதரையாளரசே
வாழியமுந்தருளே மறையேயறனே நனிவாழுதியே.

தேம்பாவணி.

மருடருவலியுருவே மருளறுசினவுருவே
யருடருதையுருவே யளவறுதிருவுருவே
தெருடருகலையுருவே செயிரறமனுவுருவே
பொருடருமணியுருவே பொழிமணவடிதொழுதேன்.
(இதன்பொருள்.)

பிறருசிமயங்குதற்குக்காரணமாகிய வல்லமையுடையோனே, தான் மயக்க
மின்றிச் சினத்தைக் கொண்டோனே, அருளின்மிக்க தையுருவோனே, யளவி
றத்தசெல்வத்தின்மிக்கோனே, தெளிந்தகல்வியினுருவே, பூவுலகக்கொண்ட
பாவவினையறும்படி மனுக்கோலத்தை யெடுத்தோனே, பொன்னிற்பதித்த
மாணிக்க வடிவோனே; உனதுவாசமலர்ப் பாதத்தைத் தொழுதேன்.

உரையிலகலையே யுயரறமடையுரையே
கரையிலபடர்கடலே சதியுயிர்பெறுகரையே
வரையிலசுகநிலையே வளர்தவமடைவரையே
புரையிலமனுமகனே பொதிமலரடிதொழுதேன்.
(இதன்பொருள்.)

காதிற்குப்புலனாகிய வெரலியைக்கொண்ட வரையொன்றின்றிக் கல்வியெல்
லாமுணர்ந்து நிலையேயுயர்ந்த வாமொன்றே யடையுமுரையே, கரையல்லாத

சகல நன்மைநிறைந்த கடலே, கதியைச்சென்றடியீர்களடையுங்கரையே, மட்டில்லாத சுகானந்தநிலையே, வளர்ந்ததவமொன்றே சேர்ந்தடையுமீலையே, ஒப்பில்லாத தன்மைத்துமனுமகனானவனே யுனது மலர்பொதிந்த திருப்பாதத்தைத் தொழுதேன்.

மருமலிமலர்நிழலே மறைமலியுயர்பயனே
 திருமலிகாமுகிலே சிவமலிதனிமுதலே
 யிருமலியுலகுளரே யிணரொடுதொழுமடியே
 குருமலியறநெறியே கொழுமலரடி தொழுதேன்.

(இதன்பொருள்.)

வாசமலர்ச்சோலையொத்த வருனால் நிழல்செய் தளித்தவனே, வேதநமக்குப் பயன்றும்படிவந்தவனே, செல்வ நன்மைகளைப் பொழியு மேகமொத்தகையுள்ளவனே, மோகூத்தைத்தருந்தனிமுதலானே, வானுலகத்தோரும் பூவுலகத்தோருமலவாச்சாத்தி வணங்கப்பட்ட திருப்பாதத்தைபுடையானே, இங்கவதரித்துக் குருவாகவந்து நல்லறத்தின் வழுவாநெறியே, உனது திருமலர்ப் பாதத்தைத் தொழுதேன்.

சோசுவன் வெற்றிப்படலத்திலிருந்தெடுக்கப்பட்டன.

தனத்தெழுதிவைத்ததெனவுறு திருநானத்தகுதியினான்
 மனத்தெழுதிவைத்தமறைமறையத்தீமைமல்கியதாற்
 கவத்தெழுதிவைத்தமினலொத்தவாழ்க்கைகாதலித்துப்
 புனத்தெழுதிவைத்தபொருளொத்தவ்வேதம்புறத்தொழிந்தார்.

(இ-ள்.) நானேபொற்றகட்டி லெழுதினூற்போல ஞானமென்னுமெழுத்தினால் மனிதர்மனத்தி லவர்களை யுண்டாக்கிவைத்த பொழுதேயெழுதிவைத்த வேதம் பின்பு மறையும்படி அவர்கள் செய்த பாவங்கள் மிகுந்ததனால் மேகத்தின் மேலெழுதப்பட்டமின்போ லொளிநந்தொழியுமிப்பூவுலகின் வரழ்க்கையை விரும்பி மலையினின்றிழியு மருவிமணலின்மேலெழுதிய கல்லிப்பொருளழிந்தது போல அவ்வேதநூலழியும்படி அதைவிட்டொழிந்தார்.

வரிவேதமாக அவ்வியல்வேதத்தை மீளவுக்கடவுள்
 கல்லிலெழுதியளித்ததன்மையாவது.

மருண்மொய்ப்பத்தீவினையுமிருளுமொய்த்துமனுக்குலத்தோர்
 இருண்மொய்ப்பமனத்தெழுதிவைத்த நுண்மாணெழுத்துணராப்
 பொருண்மொய்ப்பத் திரிந்தந்தோருட்டால்வீழ்வார் புலவிலேன
 அருண்மொய்ப்பக்கல்லிடையம்மறையைத்தீட்டியளிப்பவென்றான்.

(இ-ள்.) அங்கனமயக்கமிகுதியாற்பாவங்களும்த்தோடுளத்தினிருளுமொய்த்து மொய்த்தவிருளாகியவஞ்ஞானத்தான் மனிதர்தம்மனதிலே நுண்மையாக வெழுதப்பட்ட வேதநூலெழுத்துக் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமற் செல்வப்பொருள்களை மாத்திரந்தேடி அஞ்ஞானக்குருட்டினூடோறும் ஐயோ, நாகத்திலே விழுகின்றாரென்று நான் தகையமிகும்படி அவ்வேதநூலைக் கல்லின்மேலெழுதித்தருவே நென்றானுண்டவன்.

செல்லின்மேல்வரையில்வரைந்தநூலிவன்றான்
 நீட்டவோர்விலங்கலுமேறிக்
 கல்லின்மேல்வரைந்தவெழுத்தொழிந்தாகக்
 கண்டருந்தயையினச்சுருதி

எல்லின்மேன்மிளிர் தன் னுடலமேடாக
 விருப்பயிலாணியாற்பொறித்து
 வில்லின்மேலவிர்செம்புனலின்மையிட்டு
 மெலிவறவிளங்கலேசெய்வான்

(இ-ள்.) அவதரித்தகடவுளால் வேதமெங்கனம் பரம்புமென்னில் முன் னுளிலே மேகங்களைக்கடந்த விம்மலையுச்சிமேலெழுதப்பட்ட வேதநூலிக்கடவு டான் மீட்டெழுதும்படி தானுமொரு மலையுச்சிமேலேறிக் கல்லிலேபதித்த வெழுத்துகளொழிந்தன வென்றுகண்டு தன்றையபுரிந்து நூரியனொப்ப விளங் கிய தன்றிருமேனியே யேடாகக்கொண்டு கூர்ந்தவிருப்பாணிகளால் வேதநூற் பொறித்தெழுதிச் சிந்தின தன்றிருக்குதியென்னும் விளங்கியமையிட்டுப் பிற் காலத்துமெலியாதபடி வேதம்விளங்கவேசெய்வார்.

அருள்வேதமாகவதனையேயளவில்லாத காருண்ணியத்தாற்கடவுடாமே யவ தரித்துத் தமதுதிருவுடலமே திவ்விய ஏடாகக்கொண்டு அதிலே எழுதியளித் ததுக்கிரகம்புரிந்தது.

(வேறு.)

அழுதார்ந்ததுயர்க்கரத்திற்பிறந்துகைக்கு
 மாந்தையின்பாலருந்திவளர்ந்தருள்வளர்ந்த
 பொழுதார்ந்தவஞ்சகத்தார்பகைசெய்தார்ப்பப்
 பொறையேராய்ப்பூட்டிச்செம்புனற்சேராக
 வழுதார்ந்தவார்வலிதைவித்துப்பின்னு
 முரியவரநீரிறைத்துவினந்தவன்பம்
 வழுதார்ந்தவையகத்தாருய்தற்கீந்தான்
 மணிக்கலத்தூடமுதேந்தாமருண்மொய்மார்போன்.

(இ-ள்.) சுவாமியைமணித்தருயமுதுநிறைந்ததுயர்களின் கையிலேபிறந்து கசக்குந்துன்பங்களினது பாலையுண்டு வளர்ந்து அவரோடு தமது தயையும் வளர்ந்தபொழுது பாலிகளவருக்குப் பகைசெய்து முழங்கலிற்றாமே பொறுமை யை யேரொன்றுபூட்டிச்சிந்திய தமதிரத்தத்தினூற் சேரக்கியுமுது நிறைந்த தமது தயையை வித்தாக விரைத்தபின்னாவரவர்க்கானவரங்களை நீராகவிறை த்து இதனால் விளையுமோகூபேரின்பத்தை இவ்வலகத்தார் வாழ்வதற்குத் தந் தார். மாணிக்கத்தாற்செய்த பாத்திரத்திலமுதினே யேந்தினதுபோல நிறைந்த கருணையைக் கொண்ட மார்பினையுடைய சுவாமி.

சீனயிராமலைகாண்படலத்திலிருந்தெடுக்கப்பட்டன.

சர்வேஸ்வராய நம.

அன்னையமுங்கல் அந்தாதி.

வேண்பா.

வானிருந்து பாரின்மிசை வந்துதித்தோன் பொற்றூளை யானுவந்தெ னுள்ளத்தி னேத்தலுற்றேன் — ருனியற்று நோயவிழ்த்துத் தாயுளத்தி டெனந்த துயர்ப்பாடல் வாயவிழ்த்துத் தான்முடிக்க வந்து.

(கவித்துறை.)

- வரைகனி வாதி வணங்கினர் மாநில மன்னுயிர்கட்
கொருகனி செய்வடி தீர்ப்பக் குருதியி னேர்ந்தியாற்
நிருகனி காய்த்த சிலுவைக்கணர் நிழற்சேர்ந்தெழுந்த
மரியமும் பான்மை யுரைப்பா மனமெழப் பாருளரே (௧)
- பாருளர் யாரும் பனிவரைச் சேர்ந்து பதம்பணிந்தே
நேருள தாயின்க ணீரோ டெமதுகண் ணீர்விரவாக்
காருள வெம்முண் ணகவடு யாவங் கழுவியரு
நாருள நாத னிறையரு ணீக்குமிந் நாட்டிடரே. (௨)
- இடருற்ற ஞாலமும் வானு முளவுயி ரென்னெவையு
மடிவற்றுவாழ மனுவுடற் போர்த்து மறவினையாற்
நிடனற்ற கூளி கொடுக்கோற் தூரந்தெமைத் தேற்றுவிப்பான்
படியுற்று வந்தருள் சேசெனு நாமம் படைப்பவனே. (௩)
- அவனியர் யாரு மியற்றிய தீவினை யையனெடுத்
தெவனிலு மாற்றாக் கொடுமையைத் தீர்ப்ப விகலவர்கீழ்ச்
சிவனியர் தாமுஞ் செறிந்தே பிணிபடச் சீருளமாய்
நவமர மீதறை யுண்டா னயனரு ணையகனே. (௪)
- நாயக னுயினு மீண்டு தனக்கோர் நறுமகனைத்
தரயவ னோங்கு சிலுவையிற் கண்டு தனித்துயரா
னையக லாழியி னாழ்ந்து கரைபெற நோக்கியபோற்
சேயுட லோடு பிணித்தா லெனச்செழுங் கண்ணுறவே. (௫)
- உறலரி தாணியின் கூட வறைந்தோ வுடலமெலாங்
கறையுறு காய நெருக்கினிற் புக்கோ கணையனையாப்
பிறழ்சிர மேலறை முள்ளினுட் பட்டோ பிணிமகனை
மறுமறு பார்த்து மலர்விழி வாங்கரி தாகுதலே. (௬)
- குதலை மொழியாள் குருமணிக் கண்ணற் குடித்துணுநீர்
யிதயம் பொருமையின் வாய்விட் டிமிழ விருந்துயர்த்தாய்
முதலங் கடவுளை நோக்கி யுரைத்த முருகவிழ்ப்பு
மதுவின் கனிசொலைக் கேட்பா மறுவற மானிடரே. (௭)
- மானிட ருற்ற வடுவினைக் கண்டு மனமிரங்கி
மீனில மேல்வழி காட்ட விரக்கமில் வெய்தரிதா
யூனமி லுன்னொ டரிலறு மோரிறை யுன்புதல்வற்
ரூனிழி வுள்விட லாமோ தையயுறு தற்பரனே. (௮)
- தற்பர னுகிக் குறையற வீன்ற தடமகனை
யற்புதக் கன்னி தகுதியைச் சேர்த்தி யருமுறையா
னுற்பவ மீந்தித் துயரைப் படவோ வெருமகளாக்
கற்புடன் ரூயென வீன்றேன் கடறொடு காசினிக்கே. (௯)
- காசினிக் காகக் கடியொளி யென்னகை கான்மதிய
மாசறத் தண்ண மவிர்குடை யன்னநின் னூர்கருணை
மாசறத் தெய்வஞ் செயும்போழ் தெனக்கென் மறமதியார்
பாசறை செய்யுந் தழலாப் படுத்திய வாறரிதே. (௧௦)

அரிதென வான்வா முருளைப் பெறலா னவிற்குடைக்கீழ்ச்
சுருதியி னாயத் துகடர் முறையென் றெருகிலுகையா
வொருமக ளாய தமியே னுலகின ருய்த்துவப்பத்
திருவரு ணின்னைப் பயத்தே னெனக்கொரு சேயியனவே. (யக)

சேயென யாவும் படைத்தானே யீன்ற செமுநயனான்
ரூயெனை யாருஞ் சிறந்தவ னென்றார் தவழ்கடல்கு
முாயகல் பாரி லுளரீ ரெனையனை யார்தளரல்
நோயென யாவுமுள் ஞட்டேறத் தேர்ந்து நொடித்தமினே. (யஉ)

நொடித்தரி தாய துயரொடு கள்வரு ளேயுயிர்க்கு
மெடுத்தரி தாய மரத்தி னிறப்பன வோலிமகன்
வடித்தரி தாய துனியோ டிருமட மாவிடையிற்
படைத்தரி தாய குமரியு மாயும் பயந்தனனே. (யங)

பயந்தேன் வளர்த்தேன் பரித்தே னணிமுலைப் பாலளளித்தே
னயந்தேன் சுடர்முக நாடிச் சிறந்தே னறுமலர்வீழ்
கயந்தே னனைகினர் கண்ணீர் துடைத்தேன் கடிசுரமார்ந்
தியன்றேன் பிறர்நினை யன்றோ விடுத்தே னிகலவர்க்கே (யச)

இகலவன் வேந்தன் கொடுக்கோல் வெருவி யெகிப்தெனுநா
டகறரச் சேர்ந்து நிறைமறை ஞான மருளறியாத்
திகையவர் நாப்பண் புரந்தன ளந்தோ சினக்கொடியோர்
மகனையின் நெள்ளுடன் கொல்வான் மயக்குறக் கண்டனனே. (யடு)

கண்டு வியந்த மடநலிர் வந்தயிற் கண்கவர்ந்த
பண்டு வனப்பெழற் பான்மையைப் பார்யின் பணியுறுக்கால்
வண்டு வரிச்சிறை மெல்வளி யானவிழ் வார்மடற்சே
யிண்டை மலர்வா டனையா யிளமுக மாறினதே. (யசு)

மாறினுங் கஞ்ச மலரனை யைந்து மணிவீரற்கை
பீறிய பேரயி லாணிபொகுட்டாப் பெருகவிழ்கீந்
தேறலை வீழ்கறை சில்லரென் றுவென் மனத்தொறுக்கும்
வீறென ஞன்னை யறிகுவன் யான்பினர் வேறிலையே. (யஎ)

இலையே மதிவெண் ணிலவே யுடைந்தன வேர்புயத்தை
யலையே தொழும்பார் கொடுமிக லாரு மடித்தவிழ்வாய்க்
கலையே யனையவர்க் கோதி யதனுருக் கண்டெனக்கோ
ருலையே யுமிழந் தழலா னுளத்திடு காடிவனே. (யஅ)

இவ்ஞுமு வாம லெரிமீ னினைப்போழ் திருவிழிசெய்
துவரவிழ் வாபுடன் ரேன்றும் வதனஞ் சுடரெவனே
வலிற்றுதல் வாயின் வடிக்கறை யாற்சிவந் தஞ்சுடரோன்
புவிவிடு மாலே யனையா யெனக்கிருள் போர்த்ததுவே. (யக)

ஓனில வார்ந்த சுடரினை வென்ற விழிமலரான்
மானில மன்னுயிர் தன்னுயி ராமென மாண்பெறநீ
பானலம் வென்ற பரிவுடன் பார்த்துப் பரிந்துயர்செய்
கானவின் வேமெனைப் பாராம லென்னவென் காதலனே. (உஉ)

தவனே பொருவித்தடநெடுங் கண்ணெனத் தாரகைசெய்
நிலவே மறைந்து நுதல்கொள்புருவ நிகரிலநீள்
சிலையே விழியி னுருவுமுள்எம்பெனச் சேர்த்திவிட
விலதே யெனதுளத் தெய்தாவிணையிறுன் பெய்தினனே. (௨௧)

எய்தின வார்த்த விடும்பையு ளாற்றூ திகலுவப்பச்
செய்திகழ் சோர்ந்த தலைகுனித்தந்தோ செழுமுயிர்வாழ்
மெய்துறந் தேகுத லோவேனை யின்பம்விரித்துரைப்பா
னைதிகழ் சேயின் விழிக்குதலோவென் றறிகிலையே. (௨௨)

அறிகிலையானென வின்னமுளரி யலரனையா
யெறிதுவர் மேனி பரந்தவிளர்ப்பு மிருவிரும்பா
னறையடு காலினையுற்ற குளிர்ப்புமொ ரையுமின்றிப்
பெறலரி தாவி விடலா லெனப்பிறழ் கின்றனவே. (௨௩)

நகையறு வான்சுடர் யாவும் வகுத்தநன் னுயகனீண்
டவனியர்க் காக மரித்ததி னன்றோ வருமுறையா
னிவரிட ரானிருஞ் சேணிகைத் தோன்று மிரவிலிலாக்
கவினொளித் தார்வமன் மாலிலத் தார்க்குருக் காட்டியதே. (௨௪)

காட்டிய வார்வ மறியா மறமன்னர் காசினியி
னூட்டிய தின்சிலையிவ்வரைப் பார்மி னடுங்கியுளாய்க்
கோட்டலை கொள்ளா துடைந்தா விதுதனிற் கோட்டியுளர்
குட்டிய தோரன் பிலரென் சுடுவனை யெண்ணலரே. (௨௫)

எண்ணலு மெண்ணி யுறுதி துணையென் நெவருமில்யான்
கண்ணுமிழ் நீர்செய் கடலிடை யாழ்ந்து சுருத்திலலே
யுண்ணிகழ்ந் தாவி நயந்தினி தேறு முரையுரையாப்
புண்ணுறு வேலென் றுளதா மிடையிடை பூத்தகவையே. (௨௬)

அவைகொ ளெவர்க்கு மருமறை நூலறைந் கைம்பொறிகூழ்
தவரிறை விற்சிமை யோனவன் சாற்றிய தாரைவைவாள்
சிவணி யுளமுள் னுருவிய பான்மையிற் சிந்தையரூக்
கவலை யடைந்தன ளந்தோ கடையி னிறப்புவுனே. (௨௭)

இறப்புல தாய விடும்பையி னின்னை யிழந்தனளாய்
வெறுப்புட னுண்மூன் றிருந்தன னல்லோ விரியறிவான்
மறப்பில நீயே முழுதேனை விட்டு மனயிரங்காப்
பொறுப்பரி தாய வுளநோய் பொழிதலென் னீண்டெனக்கே. (௨௮)

எனக்கோர் சிறுவனுந் தெய்வமு நீயிருந் தேத்தருளா
னினக்கோர் பயந்தானெனைவிட் டிறந்ததென் னின்னையலான்
மனக்கோ ருறுதுணை யின்றி யுனையிலண் மண்ணிடையான்
பினர்க்கோர் பொழுதிருப் பேலே வெனதுயிர்ப் பேருயிரே. (௨௯)

உயிரிடராய பெருங்கடன் மூழ்கினிலுள் ளுடைந்தா
டுயரெறி தீயினுட் பெய்தளிர் போலத் துனிபடுங்கா
லயிலவி நீட்டியின் மைத்தன் விலாவை யவைக்குவரோ
செயிர்வினைக் கண்ட துயராற் சிதைத்து மயங்கினனே. (௩௦)

மயங்கி விழவு மரிதோ ழியர்நண்ணி வன்கரமே
வியங்க விருப்புடன் றாக்கி யழுக்கின ரின்னுயிர்போய்த்
தயங்கு விழியான் சிறுவனைப் பின்றொடர் தாயுயிரும்
வியங்கொ ணிலம்விட் டிறத்தன ளோவென விம்மினரே. (௬௧)

விம்மின தோழியர் கையிற் கிடந்த விளர்மரியாள்
செம்மலின் வாயி னருள்பெற் றருந்தவன் சென்றினிதோர்
கம்மது தேனிற் கனிந்த சவைகொள் கனிமொழியாற்
பொம்மெனத் தாயை யினிப்பார்த் திரங்கிப் புரிந்தனனே. (௬௨)

புரிந்து மெனையோர் மகனெனக் கொண்ட பொழுதின்னில்யான்
வருந்தி யழுங்க வெனவிட லாமோ மனுவுடலான்
விரிந்து நிலத்திடை வேய்ந்த நினக்கோர் வியன்மகன்சே
சிருத்தண் மொழியை மறந்தனை யோவென் றியம்பினனே. (௬௩)

இயம்புதல் வார்குழை வாயி னிதய மிடைநுழைந்தே
வியன்புவி யாவும் புரக்குந்தன் சேயின் விரிபெயரா
னயம்பட வுண்ணிகழ்ந் தாவி தடநெடு நாட்டமலிழ்ந்
தயங்குத லானெட் டீயிர்ப்போ யெரெழுந் தாண்மரியே (௬௪)

அரிய சிலுவை யிருகையின் மார்பி னீணத்தனளா
புரிய வுயிரை யருத்தினள் போல வுயர்மரத்திற்
கரிய தயரொடு தாங்குஞ் சிறுவனைக் கண்ணுறப்பின்
றெரிவை முயன்று புலம்பாற் சிலமொழி செப்பினனே. (௬௫)

நளின மலிழ்வாய் நறுமிதழ் வென்ற நகையுடல
மளிநலம் யாவு மகறுநந் தாவி யருமருளாற்
களிகிழ்ந் தாயெனைக் காக்க வென துளங் கண்வதிந்தால்
வளிவெனத் தீர்ந்த நயனம் விரிகுடை வேந்திறையே. (௬௬)

இறையோன் விதித்த வெரிவான் றவழ்ந்தார்ப் பெறிகடல்கூழ்
பொறைதோன் றணிநயன் யாவு மறந்தே புரைவினையாற்
கறைதோன் றுளமிடை நீவிர் கொடிய கருத்தயர்ந்தோர்
மறுதோன் றியவகை கைம்மா றிதுபழி மண்ணவரே. (௬௭)

மண்ணவர் யாவ ருயிரைப் புரப்பான் மனமிரங்கித்
தண்ணளி யாற்று மிவனன் பளவுந் தழல்வினையா
னண்ணிய நீவிர் செபுக்கோ ளளவு மல்கிடுவா
னெண்ணிடி னிம்மாந் கோலா மிடுநன்றறிவிலரே. (௬௮)

அறிவிலர் நீயிரடுந்தொழி லாற்று மலகையையோ
ரிறையெனப் போற்றித் தொழுதலினன்றோ விருமளியாற்
பொறையுள யாவும் புரக்குங் கடவுள் புரைமரத்தி
னிறையறை புண்டு மரித்தா னிசிமறு வீசனரே. (௬௯)

ஈசற்ற கைவில நீச ரெனத்தொழு தேத்தியநீர்
தேசி னடந்தரிற் கொண்டதி னன்றோ சிலுவையின்மேற்
காச முடிசூழ் பிதாவின் கொடிய கதந்தணிப்பா
ஞ்ச தவிரும் பவியாந் கருள்வ னருஞ்சுதனே. (௭௦)

சுதனுற வார்ந்த செருக்கு நினைவினிற் சூட்டரிதா
யதருறுந் தீய கடவையி னன்றோ வலர்கறையோர்
நதியுறத் தாய சிரத்தை நெடுமுண் ணவைமுடியாற்
சிதைபுற மூடி யரைந்தார் செயிருறு மாற்றலரே. (௪௧)

மாற்ற வரிதெனக் காம முழைந்த மனமுறக்கண்
ஊற்றும் வடுவெனப் பார்வையி னன்றோ வலர்த்தளிதேன்
றூற்றுங் கமல விழியிடை முள்ளுறத் தோன்றிடரா
னேற்று மிமையைக் குவித்தாங் கெனக்ரு ளிருண்டதுவே. (௪௨)

உண்டெதி ருது மளியினஞ் சூழ்ந்த வொண்ணாகமழ்தேன்
றெண்டுவ ராம்பல் செறிந்துமிழ் போலச் சிறி துரைத்தா
லண்டர்க டேடு மமுதுமிழ் செவ்வா யரினுறுந்தீக்
கொண்ட சொற் கோடனை யன்றோ கொடியகைப் புற்றதுவே. (௪௩)

உற்ற குனிசில நாணி யனைய வுறுப்பினீன்
பெற்ற சிலுவையி னீட்டி யிழுத்தனர் பேரிரும்பாற்
கொற்றக் குடையி னருளு மிருகை கொடுங்கடியார்
முற்று மருளில் வினையான் முடுக வறைந்தனரே. (௪௪)

தனகவி ரார்வத் தகைவய மார்பன் றளர்ந்தினுமார்
மனவருள் காட்டப் பசுவாய லென்ன மனுக்குலத்தா
ரனலெனக் காமவெம் வேண்டலி னன்றோ வயினெடுவேல்
வினெபொரச் சாலத் துயரான் விலாவைத் துறந்ததுவே. (௪௫)

துவர்துகி ரோடு கலந்தவெண் முத்தங்கொ ட்ப்பெரிவா
யவிர்தழ லாம்பல் கிழிந்திதழ் நீரோ டவிழ்மதுவே
கவினுறக் கீண்ட விலாக்கறை யோடு கமமுமிழ்நீர்
நிவர்தகை யான்மட நல்லீர் றுமக்கணி யாகுவதே. (௪௬)

ஆகுவ தோர்வழி யற்றைம் புலனிய லாற்றுழைவிட்
டேகுவ தோர்செயுந் தீவினை தீர்ப்ப விரங்கருளான்
போகுவ தோரரும் வீதி நடந்த புரிவலிர்தா
னேகுவ தோர மறந்தோ றுனைசயஞ் சேறினதே. (௪௭)

சேற்றி னிறீய விரகஞ் சுகமெனத் தேமெவர்
வீற்றிருந் தாற்று மிகழ்வினை யானும் விரிதலைப்பா
ரேற்றிய நன்வனப் பெல்லா மொருவடி வென்றுருகி
யாற்றிய மேனி வரையா தடிமிதிப் பட்டதுவே. (௪௮)

பட்ட வடுவின் பார்த குருதி படுமுடன்மேற்
பெட்ட கருணையை யாவர்க்குங் காட்டப் பிண்பெறுஞ்சீர்
விட்ட வெனக்கிது காட்டுந் துயரினை மேவியதா
னட்ட ரறிசுவ ரல்லா னவின்றிட லாங்கரிதே. (௪௯)

ஊங்கரி தாய சுரந்தொடர் கின்ற வொன்றாருளா
ரீங்கில னீந்த வினிதன்பு கண்டு மிருவரைமே
லாங்கடு மாவி வதிக கொடுவினை யாற்றலைநீர்
நீங்கில ராத னிலையோ நிசிமறந் தந்தகரே. (௫௦)

தகவுமி லாரைத் தகமதி யென்றினி தாழியராய்ப்
பகைவரு மார்வ முளரும் பகைத்துப் பலலிலையாய்
நகுவினை நாடி நகைபுறங் கூறி நனிகவார்தார்
துகடரு தீவினை யாற்றொட ராப்பயன்றோன்றுவதே.

(டுக)

தோன்றுந் துயரந் தினைப்ப றீகரி றுயரினன்யா
னீன்ற வுடவிடை நீங்கிய வின்னுயி ரின்னமுரீண்
டான்ற நயமெய்ப் புருந்த புரையி னடைதயரான்
மான்ற விடல்வேண் வேதோ மறுவுறு தோட்டுளரே.

தோட்டு மலர்க்கரத் தாணி குருதியிற் றேய்த்தடியே
ளுட்டைப் புரக்கு மிறைவன் கருணையு நானிலநீர்
கூட்டு மரத்தின் கொடுமையும் யாருங் குறிப்பறிவான்
நீட்டி யிரண்டி லதிகமி யாதெனச் செப்புமினே.

செப்புமின் மேனி சிறப்புயிர் விட்டுத் தினையினுளா
யொப்பிகக் தோனு மிறந்தன னன்றோ வொலிபடவாங்
கப்புமின் னுழி யணைநிலத் தார்க்கு மருளமைவாந்
துப்புமின் காந்துடைப் பானூ றுயர்மெய் யிறக்குமினே.

மின்னெடுங் கண்ணழு தேரிழந் தாங்குழை யாயமெய்தா
வென்னிடுஞ் சொல்லா னிரங்கிய சில்ல ரெறியுயர்வான்
றுன்னிடு மீனைவெல் மேனி யிறக்கித் துயரலயான்
முன்னிடை ழுழ்கித் தளர்தாய் முனர்கொடு வந்தனரே.

கொடுவந்த மேனியை யனை மடியினிற் கொண்டனளா
யிடைவந்த வேதனை வென்ற விடுக்கணு ளெய்துவச்சுழ்
புடைவந்த தோழியர்ப் பாரா மொழியும் புரிந்திலளாய்ப்
படிவந்த தெய்வ மகன்மேனி பார்த்தங் கிருந்தனளே.

இருந்த விருவுடல் வண்ணம் பொருவிடின் சேசுவினூல்
வரைந்த விருநறுஞ் சித்திர மென்பர் வடிதழலாற்
கரிந்த மனத்துப ராற்றுக்கக் கண்ணிரு றெட்டுயிர்ப்பும்
புரிந்த வுயிரிய வில்லாள் புரியுடைத் தாயவளே.

தாயவ ளுள்ளுரு கித்தடங் கண்ணீர் தருந்தழலாற்
சேயவன் காய நனைந்துவப் பெய்தச் சிறப்பிகழ்தாய்
நோயில யானுங் சருத்திலண் மாழ்ந்தொண் ணுதல்குளிர்ப்ப
வாயுயிர் போய்மகன் மெய்யாங் கடைந்ததென் பார்சிலரே.

(டுஅ)

சிலர்தேற் றுவாருஞ் செறிந்தகண் ணீரைச் செழுந்துகிலாற்
சிலர்மாற் றுவாரு மருந்தய ரானுஞ் சிதையவெந்தீ
சிலராற் றுவாரு முடறுநற் தாவி திரும்புதற்கே
சிலர்போற் றுவாரு மடியர் திதியரு டெய்வதமே.

(டுக)

வதன மிதழும் வனப்புச் சிலையமை வாணுதலுங்
சுசுழலிர் மீன்வேற் கணுந்துவர் வாயுங் கவின்மடல்சேர்
பதமமென் மேனி யனைத்தும் பரந்தெழிற் பான்மையிலா
வதயம்விட் டாவி யிறந்தா ளெனச்சிலர் சாற்றினரே.

(சுய)

சாற்றிய பாசரங் கேட்டு நணுகித் தகையுறந்தேன்
 றாற்றிய வாய்துடிக் கின்றது மல்கித் துவன்றியநீ
 ஞுற்றிய கண்ணிமைக் கின்றதும் பார்த்தெணி னுண்ணிகழ்ந்த
 தேற்றில தாவி துறந்தா ளலள்சிலர் செப்பினரே.

(௬௧)

பினரென செய்குவ ரெண்ணி மகனுயிர் பின்றொடர்ந்தாய்
 துனியன வாழியின் மூழ்கி யிறந்தன டோன்றுதலா
 னனியமு தோழியர் நீக்கி வருத்தஞ்செய் நற்புதல்வ
 னினிதரத் தூக்கிச் சிலர்போய்த் தழுங்கி யெடுத்தனரே.

(௬௨)

எடுத்தனர் போகையி லெய்திய தோர்நய னன்றிழந்து
 விடுத்தனர் போற்பயந் தாளெழுந் தோவென விம்மியகாற்
 கடித்துணர் தாமரை வாய்குவிந் துட்செக் கதிரடைபோ
 லடுத்தனர் சேயைத் துகிலா லடக்குதல் பார்த்தனளே.

(௬௩)

பார்த்து நயந்தார். செயுந்தொழி லானும் பயந்தனடா
 னீர்த்த துயரழ லாற்ற விடாவிடு னெட்டுயிர்ப்பாய்ப்
 பேர்த்த துகிலாற் கவிந்து பிறழ்தரு பேரெழின் மெய்
 கூர்த்து முயன்று தொடர்ந்தா ளிணங்கியர் கூழையினே.

(௬௪)

இனிதிமிர் பாணிகர் வண்டினம் பாடு மெரிமலர்த்தேன்
 பனியுமிழ் தாரு நிழற்றிய சோலையின் பாரிலலக்கீழ்
 வளைசிலை யானவி யோரறைக் குள்ளாய் மனுவுடலா
 னனையில மாண்ட மகன்சே சதுமெய் யடக்கினரே.

(௬௫)

துடக்கினர் போயினு மாங்கு விடலில ளாயவிர்செங்
 கடிக்கதிர் போதவிற் றாமரை போலக் கவினிகந்தாய்
 தடக்கரைப் பார்ப்பிழந் தோதிமம் போலத் தடநெடுக்கண்
 விடுத்திடு நீரொடு மீண்டான் புலம்பி விளம்பினளே.

(௬௬)

விளம்பின கீடம் விரத்தா நறவுமிழ் வேரியப்பூ
 விளம்பனித் தாரு பொலிந்திரு சோலை யெவையுமொவ்வா
 வளம்படு சோலை யிதுவெனல் வேண்டு மனுப்புர்ப்பா
 னுளம்புநீர் தீண்டென் மகன்சே சுடலம் புதைத்தபினே.

(௬௭)

பின்றொடர் மன்பதைக் கோட்டி வளியப் பிணியளித்த
 துன்புடை யோர்கனி காய்த்ததொல் சோலைத் துரிதமெலா
 மின்பரி தூற்று மலர்பொது ஞஞ்சினே யிப்பொழிறு
 னன்றெனத் தீர்த்து நிலம்புர்ப் பானிழ னல்கியதே.

(௬௮)

நல்கிய உன்புடைத் தெய்வ மெனக்குச்செய் யார்திழற்கீழ்
 மல்கிய கன்னித் தமியேன் பயந்த மனுவுடலோ
 டொல்கிய நாதினைக் கொண்டதி னென்று முறுபுகழை
 நல்கிய பேறுடை யன்றோ நகலுமிக் கல்லறையே.

(௬௯)

அறைமா டிருமழை சேர்முடி மீதி லணுகிநிலாப்
 பெறுவான் சிலைகள் விழுத்தகத் தூங்கிய பேரெழில்வா
 னிறைமா மணிசெய் யழகோன் கொலின்று கிமிரிருளாற்
 பொறையான யாவு மினிதளித் தோனுடல் பூத்ததற்கே.

(௭௦)

கேடில வீட்டிற் கெழுமுயர் வாயில் கிடக்கையர்க்கார்
பீடுள வின்ன பிறழறை யாகிப் பெறலரிதாம்
வீடுசெய் யாறந் நயத்தினைக் கொண்டு விடுத்துயரா
னீடிகழ் தாயென் றனக்கோ ரிருணில மொத்துளதே. (எக)

உளம்விளக் கொண்டி ரோனென வின்ன வொளிருடலம்
விளிவிருட் பாய்ந்த பசுவாய்ப் பிளந்துள் விளங்கியதான்
வளமொழி யில்லா தெனதுளந் தீக்கு மலிதழிலைத்
தளர்வுற யாண்டு முயிழா ருரைப்பத் தகைவிலையே. (எஉ)

தகைவில மாற்றலர் கொன்றவென் றேவத் தடமகனோ
டகலறை யூடெனைப் பெய்தக் குறையோ டடக்கினிரே
லிகவில வீடிவ் வறையெனக் காரு மெனதயிரைத்
திசுழரு ளானு மனுப்பீர் செழுநெடுங் சண்ணியரே. (எங)

கண்ணி யரியலி னின்பங் கனிந்த கடிமொழியான்
றண்ணங் கருனையைக் காட்டிய தெய்வந் தாரணியார்
விண்ணென் றுகிறை சேர்ப்ப வியற்றிய மீயருளு
ளெண்ணி யிலினத் தொடர்ந்தோரில் யாரையுங் காண்கிலையே. (எச)

காண்கிலை யென்பதென் கண்டே னெழிலி கவிழ்வரைமே
னாண்மழ் யாக்கை யொறுத்துகக் கண்ட னயனெழிந்தோர்
சேண்கடை யோதை செறிந்தெழத் தெய்வ சிதுவனைத்தா
மாண்டிழி வாடுகக் கேட்டெ னறிவின் மனுக்குலமே. (எடு)

மனுக்குலத் தானான் மடமா விரண்டடை வந்துதித்தா
னினக்குலத் தாரை யிழந்தான் பிறகாட்டிவாந்திருந்தா
னனிக் குலத் தாரை நயந்தான் பரகதி நல்கியவா
றனைக்குலத் தார்க்கு முரைத்தா னருளுமத்தாரவனே. (எசு)

தாரவிழ் தேனிற் கனிந்தவின் சொல்லான் றணந்தவர்க்கே
கரிய தேற்ற முரைத்தா னெவர்க்குங் கொடுமையெலாந்
தீரூ ளீந்தான் செறிந்துயிர் வாடுஞ் சிலகுருநோய்
பாரிடைத் தீரமு தானுன் பரிவுடைத் தெய்வதமே. (எஎ)

தமரினி தாகத் தடவரு ளோடு தனிபுரப்போ
னமாரி தார்வத்துக் கைம்மா நெவனோ வருமுறையாக்
குமிழ்மறிந் தோடிய கண்ணந் தகர்க்குக் கொடுத்ததற்கோ
விமையவன் கையை யறைந்தீர் சிலுவையி னேற்றினரே. (எஅ)

நாம்பிசை யாமென நன்றுறு மாற்ற நவின்நணர்நுன்
விரும்பியன் மூகைக்கு நாவவிழ்த் தற்கோ விரிதிரைகு
ழிரும்படி யாரி விரணமர் நீவி ரெதிர்த்தவனை
மார்புடை மீதி லறைவான் மறுமறு விம்மினிரே. (எக)

இரவி கிளர விருளகல்போல விடரையேல்லாம்
புரியு மருளொடு தீர்த்தகைம் மாறே பொழிதலரு
முருகு நறிய முளரிய மேனியை முற்றவுநீர்
தாரித மிலவிட மில்லாச் சுவடாய் வருத்தினிரே. (அய)

வருத்தின நோயின் மரித்தனர் மீண்டினி வாழ்ந்துவப்பான்
 றிருப்பிய வாவி சிறந்த வுடலிடை சேர்த்தத்தற்கோ
 முருக்கின மேனியி லின்னுயிர் நீங்க முழுதுயிரைப்
 புரத்தினைக் கொன்று விடுத்திர் புலியினும் பூதியரே.

(அக)

பூதிய ரேனும் புரிவமர் கோனென வென்புதல்வ
 னைர மோடு நிகைத்தொடர்ந் தானென வாங்கடியென்
 பேதுற வோங்கு பிறங்கலிற் கண்டேன் பினருமையாந்
 தீதுற வின்றிகல் வேறே வென துளந் தேறுதற்கே.

(அஉ)

தேறுத லின்றிச் சிறுவனுந் தாயுந் தினை த்தவரும்
 வீறெனத் துன்பம் விடுத்திட லால விபுலையெலா
 மாறில சூழு வடுத்துயர் யாவும் வகுத்திடமோ
 ராறெனத் தீவினை யன்றே வுனைவர் பகைப்பன்றே.

(அக)

நன்றெனுந் தாய வமிழ்தெனுந் தீவினை நஞ்சுறியா
 நின்முளத் தார்ந்து நுகர்ந்தன ரந்தோ நிலாவொளிகோ
 னின்றருந் தீவினை பாற்றய ரெய்தி யிருமரத்திற்
 பொன்றிலக் காண்டி னமுவிவென் னோடு பொருந்தியரே.

(அச)

பொருந்திய வரயத் துணையெனச் செய்குநர் பூவனத்தில்
 வருந்திய தாயெனத் தேற்றுவிப் பாரிலை வானகத்தி
 லிருந்தியல் பாக வருமா வனமென வீண்டிரங்கி
 யார்தையர் போல வழங்கக்கண் டாற்றுணை யோதுயர்க்கே.

(அடு)

துயர்க்கோ ருறுதி துணையுமை யெண்ணிச் சொலாலடங்கா
 வுயர்கோட் கடவுண் முகமமைந் தோரே யுறுந்துயரான்
 மயற்கோ ருரியுருக் கொண்டவர் கம்புல வாய்த்தனர்போற்
 சுயற்கோ ரிணையகண் ணீர்விடல் காண்குறு கின்றனனே.

(அசு)

நனியரு டெய்வம் பழிச்சுகின் றேரரி னலஞ்சிறந்த
 தனியன் சுபிரிய வென்றவ நீமுனரத் தற்பாளு
 வெனதுழைத் து துவந் தென்னைச் சிறந்தவ ளென்றுகந்தே
 துனியடை ஞான்றி வெனை விடலாமோ துணையிலளே

(அஎ)

துணையில டாயுந் குமரியுஞ் சேர்ந்தனன் சூலுழையா
 விணையில சேயைப் பயந்தன ளன்றே விணையிலனோ
 யணையில வாழி யலையி னலைவகண் டாங்குரைத்த
 திணியன் றேற்ற முரைத்தாந் சிறப்புறுந் தேர்ந்துளத்தே.

(அஅ)

தேர்ந்துளங் கூரச் செழுமுடல் காபிர்யல் சேர்த்தினுந்
 கூர்ந்துள மாற்ற வழங்கிய மாதின் குளிரிணைதா
 ளார்த்துளம் போற்றி யமுதிற் கனிந்த வாரியில்லான்
 கூர்ந்துளந் தேறத் துவர்வா யவிழ்ந்தினிக் கூறறையே.

(அக)

அறையலை யாழி பனியிற் பெருகுத லாகுவதோ
 பொறையென யாவும் பொதுவற வோச்சிப் புரந்திடுநீ
 யிறைவியென் றுகி நினதுளத் தெய்த வென துரைநின்
 னுறையகந் தேறுத லாமோ வுலகேத்து மொண்ணுதலே.

(அஃ)

நுதலிதழ் வாடக் கறைஈர் வழிந்துநுண் கண்டுடிப்பக்
கதலிவெல் மேனி தழலுட லிற்போற் கடுப்பவநீ
ததையிகழ்ந் தெய்து வெதுப்பினக் கண்டு சளர்வுடன்யான்
விதவுரை யேனும் விதிப்பாம் விரியருட் கோமகளே. (௧௧)

மகளாய்ப் படியின் மறமக்கட் கீன்றவொர் தெய்வமக
னிக்குவா யிறந்தா னெனநீ வருந்தெ லெரியழன்செய்
பகையான பந்த மடக்குல மென்னும் படியுறையோர்
தகையா னினிதென வுய்தாற் குறையோ தயர்பரியே. (௧௨)

பரிப்பரி தாய செருக்கொடு கூளி பழித்திழந்த
வுரைப்பரி தாய நயங்கொள் கதியி னுலகினுளா
ரருப்பரி தாய விருப்புட னுன்மக னர்ச்சையாய்
வரிப்பரி தாய்த்துதி செய்வ ரெனமகிழ் வாய்த்தொடியே. (௧௩)

தொடியரி னீருழைந் தீன்ற மனுவுட ரெட்டுதித்த
கடவுளை வீயக் கணுற்று வருந்தெல் கடரெடுபா
ருடையுயிர் யாவு மளித்ததின் முன்ற முறைமகற்கா
மடிவில வாய்மை யறிகில யோமட வார்க்கொளியே. (௧௪)

ஒளிநகு மாந்த நகையுளி ராவி லுயரருளான்
களிநகு யாண்டு கிகாக லாவி கடிக்கொடுங்கோ
விளிநகு மேனி யிடைப்புக் குலகிடை யீண்டரவி
திளைநகை யாவும் விளக்குதல் போலுளந் தேற்றிடுமே. (௧௫)

தேற்றிடும் வாண்முகந் தீட்டிப் பார்த சிறப்பெழில்யான்
சாற்றிட லாமோ வுலகிடை மூன்றிற் றனக்குவமை
யாற்றிட வொன்றில தொண்மணி மோத மவிழ்மலர்வா
னூற்றிடு மீனினை வெல்லா முடைத்தநறுமெழிலே. (௧௬)

எழிலிபெய் மாரியின் வெள்ளம் பெருகி யிரைகடன்மே
லொழுதி வல்லோடு முடுகிய வாறிணை யுன்மகற்கே
யழகென யாவு மளித்திடு வாய்மை யடுத்தடுக்கும்
விழைவிய காலது வான சதனை விதிப்பரிதே. (௧௭)

விதிப்பரி தாய வடிவைப் பலரின் விரியுளத்தாற்
சிதைப்பரி தாய தயவுடன் கண்டு திகழுயர்வான்
மதிப்பரி தாய முறையெழும் பார்த்து மனமகிழ்வா
யெதிர்ப்பரி தாய செழுமைநல் லாயென வோகினனே. (௧௮)

ஒதிய மாற்றஞ் செவியிடை கேட்ப வுடல்பதைப்ப
மாதளத் தின்புடன் றுன்புகன் றுலென வாடியாரும்
பேதுற லாகிப் பெருங்கட லாழ்த்து பிறழ்வழியான்
யாதெனு மோதுத லில்லா ளிருநதி விட்டனனே. (௧௯)

விட்ட விருநதி தாயவண் மூழ்கலு மேற்கடலிற்
சுட்டுச் சுடரவன் மூழ்கலுங்கண்டு துணைப்புடைக்கும்
கட்ட ரிவளை மனைக் கொடுபோகு நற்றேறுதலா
னுட்டல் குறுதி யுரைப்ப ருறவர் வரைவரையே. (௨௦)

[அண்ணையமுங்கல் அந்தாதி முற்றிற்று.]

சாதாரண சத்தியவேதக் குருப்பிரசாதிகளாலும்
மகாலித்துவான்களாலுஞ் செய்யப்பட்ட வேதபிரபந்தங்களின்
தமிழ்ப்புத்தகப்

பெயரட்டவணை.

தத்துவபோதககாவாயியா
ரநுளிச்சேய்தது.

ஞானோபதேசகாண்டம்
மந்திரமாலை
மந்திரவியாக்கியானம்
ஆத்தமநிருணயம்
நூஷண திக்காரம்
சத்தியவேதலட்சணம்
சகுனநிவாரணம்
பரமசூட்சுமாயிப்பிராயம்
கடவுணநிருணயம்
புனர்ஜென்மஆட்சேபம்
நித்தியசீவனசல்லாபம்
தத்துவக்கண்ணாடி
தமிழுக்குப் பொர்த்துகீச
(வியாக்கியான அகராதி
சேசநாதர்சரித்திரம்
தவசச்சதம்
ஞானதீபிகை
நீதிச்சொல்
அநித்தியநித்தியவித்தியாசம்
பிரபஞ்சவிரோதவித்தியாசம்

சாங்கோபாங்கரநுளிச்
சேய்தது.

பச்சிமகாண்டம்
புராந்திமகாண்டம்
சிற்பகாண்டம்

வீரமாமழன்வரநுள்-சித்தானந்த
பண்டாமழநீசேய்தது.

ஞானவிளக்கம்

வீரமாமழன்வரநுளிச்
சேய்தது

தேம்பாவணி
தொன்னூல்விளக்கம்
சதுரகராதி
சித்தேரியம்மாளம்மாளை
திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்
அன்னையமுங்கலந்தாதி
வேதவிளக்கம்
வேதியரொழுக்கம்
பேதகமறுத்தல்
லுத்தேரினத்தியல்பு
தேவசினேசமுுகார்திரம்
ஞானவுணர்த்தல்
அடைக்கலமலை
கலிவெண்பா
வண்ணக்கலைகள்
தேவாரம்
திருச்சபைக்கணிதம்
வாக்கியசித்தாந்தம்
தமிழும்-லத்தினும்-லத்தினும்
(தமிழுமாகிய அகராதி
தமிழுக்கு-லத்தினிலும்-பொர்
த்துகீசிலும் வியாக்கியான
(அகராதி
தமிழும்-லத்தினுமாகிய கொடு
(ந்தமிழிலக்கணம்
தமிழும்-லத்தினுமாகிய செந்
(தமிழிலக்கணம்
திருவள்ளுவர் குறளுக்கு-லத்தி
(ன்மொழிபெயர்ப்பு
வாமன்சரித்திரம்
பரமார்த்த குருக்கதை

புத்தகப்பெயரட்டவணை.

சஞ்சீவிநாதாருளிச்
சேய்தது.

அண்டபிண்டவியாக்கியானம்
ஞானசஞ்சீவி
தபசுகால ஏழு வெள்ளிக் கிழ
(மைப்பிரசங்கம்
நல்லமரணுயத்தம்
லோகப்பிரமாணச்சரித்திரம்
தருமநடக்கை

கபிரியேல்பச்சேக்கேள்பவ
ரருளிச்சேய்தது.

பழைய-புதிய ஏற்பாட்டின்சரி
த்திரார்த்தமடங்கிய இரண்டு
சல்லாபம் (காண்டம்
தேவமாதாவினமுக்கைக்குவை

சுவேரியாசுவாமியாருளிச்
சேய்தது.

வருஷமுற்றுமுள்ள நித்திய
(பிரசங்கம்
ஏழுகிழமையி லொவ்வொரு
(கிழமைக்கு-௫௨-புதுமை
வியாகுலமாதாவின்சரித்திரம்
சிலதிருநாட்களினவநாள்
(பிரசங்கம்

சேசநாதரிருதயப்பிரசங்கம்
அப்போஸ்தலர் சரித்திரம்
இன்னொசியார் தியானம்
பாவசங்கீர்த்தனப்பிரசங்கம்

கன்னடசீமையிலீவாங்கின
தந்துவபோதகாருளிச்
சேய்தது.

இறுபத்தாறு-பிரசங்கம்
இருபத்தெட்டு-பிரசங்கம்

முப்பத்திரண்டு-பிரசங்கம்
உபதேசகாண்டம்

அமிர்தநாதசுவாமியாரு
ளிச்சேய்தது.

தேவரகசியமாலே

சேகனிவாசகசுவாமியா
ரருளிச்சேய்தது.

ஞானப்பூச்செண்டு
லோகநிரதை

கயத்தானுஅந்தோனிப்
பிரேயாவேன்னுங்கொழம்பு
மேற்றிராணியாருளிச்
சேய்தது.

பதிதரானுண்டாக்கப்பட்ட
நேச நிருபத்துக்குப் பிரத்தி
மோட்சபாதை (புத்தரம்

யாக்கோபுஆர்த்தமானேள்
னுத்சுவாமியாருளிச்
சேய்தது.

தேவசாஸ்திரம்
சுவிசேஷவிருத்தியுரை

கொழம்பில்-சேபஸ்தியம்
பிரேயாவேன்னுத்சுவாமி
யாரருளிச்சேய்தது.

ஆர்ச்-அந்தோனியாரைப்பற்றி
ப்பதிதருண்டாக்கினசிற்பநிபந்
தனத்துக்குப்பிரத்தியுத்தரம்
ஞானப்புதையல்

திருப்பணியாள்வாரோஸ்னும்
ஞானப்பிரகாசவித்துவாள்
சேய்தது.

சர்வேஸ்வரன்சதகம்

புத்தகப்பெயரட்டி-வணை.

யாழ்ப்பாணம்-தெல்ல
நகர்வேளாளன்-தோம்பிலிப்பு
தேலிவாவென்னும் வித்துவான்
செய்தது.

விசுவாசவிளக்கம்
திருச்செல்வராயர்காப்பியம்

அந்தோனிசுட்டி அண்ணாவி
யார்செய்தது.

பேரின்பக்காதல்
ஞானத்திருப்புசுழ்
நவரத்தினமாலே

புதுவைவித்துவான்
சாமிநாதபிள்ளைசெய்தது.
ஞானாதிக்கராயர்காப்பியம்
நசரைக்கலம்பகம்
சாமிநாதன்பிள்ளைத்தமிழ்

காலேஜி-அ. முத்துச்சாமி
பிள்ளைசெய்தது.

ஆத்துமவுத்தியானம்
வேதவிசற்பதிக்காரம்
வீரமாமுனிவர் சரித்திரம்
இந்துக்கிறிஸ்தியன் அப்சர்வர்

தூத்துக்குடி மனுவேல்
பிள்ளைசெய்தது.

நாவிலாணி

மதுரை-ஆத்யப்பன்செய்தது.

வேதவிசற்பசுக்காரம்

இன்னுஞ்சிவசுவாமிகளும்
வித்துவான்களுஞ்செய்தது.

தியானேச்சிதம்
ஞானாறுதல்
ஞாயிறுவாரப்பிரசங்கம்
ஞானமுத்துமாலே

ஞானோபதேசம்
ஞானோபதேசவிளக்கம்
ஞானோபதேசப்பிரசங்கம்
ஞானநட்சத்திரமாலே
அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் சரித்திரம்
பாவங்களைவிட்டு சர்வேஸ்வர
னுக்கேற்கநடக்க-ஏழுவாரப்
பிரசங்கம்

நாகந்திறந்தவாய்
சிலபுதுமைப்புத்தகம்
மோட்சநிழலாட்டம்
நல்லமரணத்தின் ஆயத்தம்
பதிதரைப்பற்றி உபாத்தியாய
ரும்-குடியானவனுஞ்சம்பாஷிக்
[குந் தருக்கம்
பதிதராலே சத்திய வேதத்
துக்கு விரோதமாக வுண்டாக்
கப்பட்ட சத்தியஜெயமென்ற
புத்தகத்தைச் சங்கரிக்கிற
சத்தியஜெயத்தின் சங்காரம்
அர்ச்சியசிஷ்ட தேவமாதாவின்
உலாமாலே [புதுமை ௫௨
மாதா அம்மாணை
சுகிர்ததற்பணம்
சுகிர்தமொழி
ஜலப்பிரளாபம்
சேசநாதர் பாடுகளைப்பற்றி
[௫௪-பிரசங்கம்
வியாகுலப்பிரசங்கம்
நடுத்தீர்வைப்பிரசங்கம்
பூசையின் சகலகிரியைகளின்
[அபிப்பிராயம்.
பூசையிற்குருவுஞ்சீஷனுஞ்
[சொல்லும்வசனங்கள்
தருமவுத்தியானம்

மேலும்நேகவேதப்பிரபந்தங்களுண்டாயிருப்பினும் அவைகளைச்
செய்தவர்களின் னாரென்றறிவது மிகவுமரிதாயிருக்கின்றன.

